

1070 மார்ச் 12]

(8) 1970-71ம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகள் மீது
வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண். 13—கல்வி—தொடர்ச்சி.

* திரு. ம. பொ. சிவனானம் : மதிப்பிற்குரிய பேரவைத் தலைவர் அவர்களே! இந்த அவையின்முன் கல்வி சுகாதார அமைச்சர் அவர்களால் வைக்கப்பட்டிருக்கிற கல்வி மானியத்தின் மீது என் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மானியத்திலே—மானியத்தையொட்டி இங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற அறிக்கையிலே சில நல்ல அம்சங்களைக் காண்கிறேன்.—குறிப்பாக, இந்த ஆண்டு கல்வித் துறைக்கு அதிகமாக நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல கட்டடங்களிலே அதிகமாக ஆசிரியர்களை நியமிப்பதற்குத் திட்டம் இருக்கிறது. அதிகமான மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் இட ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவிருக்கின்றன. தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் பல வகையான வசதிகள் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவைபோன்ற நல்ல அம்சங்களுக்காக நான் கல்வியமைச்சர் அவர்களையும் இந்த ஆட்சியினையும் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்திலே சில விஷயங்களைக் கல்வித் துறையினர் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

கல்வித் துறைக்காக வாங்கப்படுகிற ஆடைகள், பலகைகள், இன்னும் மற்ற சாமான்கள், கதர்-கைத்தொழில் வாரியத்திலிருந்து வாங்கப்படவேண்டும். கதர்-கைத்தொழில் வாரியம் அரசினரால் நடத்தப்படுகிறது என்பதை நான் நினைப்பூட்டத் தேவையில்லை. காந்தியடிகள் கொடுத்த ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தின்படியும்—தேசியக் கல்வித் திட்டத்தின்படியும், கதரும் கைத்தொழிலும் கல்வியோடு சேர்ந்து இருக்கவேண்டும். இன்று, இரண்டும் வேறுபட்டு இருந்தாலும்கூட, கல்வித் துறை, கதர்-கைத்தொழில் வளர்ச்சியிலும் அக்கறை காட்டவேண்டும். கல்வித் துறைக்காக தேவைப்படுகின்ற ஆடைகள், பலகைகள், காகிதங்கள், மற்ற சாமான்களை வேறு துறைகளிலிருந்து வாங்குவதற்குப் பதிலாக கதர்—கைத்தொழில் வாரியத்திலிருந்து வாங்குவதன்மூலம் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கல்வித் துறை அக்கறை காட்ட வேண்டும்.

பி.ஏ. படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்கள் பெறுகின்ற சம்பளமும், பி.ஏ.-வுக்குப் பிறகு ஓராண்டுக் காலம் பி.டி. படித்துவிட்டு ஆசிரியர் வேலை பார்க்கின்றவர்களின் சம்பளமும் ஒன்றாக இருக்கின்றன. பி.ஏ. படித்துவிட்டு அப்பர் டிவிஷன் கிளார்க் ஆக இருக்கிறவர்களுக்கு என்ன சம்பளம் தரப்படுகிறதோ, அதே சம்பளம்தான் அதற்குப் பிறகு ஓராண்டுக் காலம் பி.டி. படித்துவிட்டு வருகின்றவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. தகுதியை ஒன்றாக வைத்து இருந்தாலும் பரவாயில்லை. பி.டி. ஆசிரியர்கள் கூடுதலாகப் படித்து இருக்கின்ற காரணத்தினால், நியாயமான முறையில் அவர்களுக்கு அதிகமான சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும்.

[திரு. ம. பொ. சிவநுனம்] [1970 மார்ச் 12]

எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு எல்.டி.சி.யாக வேலை பார்க்கின்றவர்கள் என்ன சம்பளம் பெறுகிறார்களோ, அதே சம்பளம் தான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு அதற்குப்பிறகும் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் இரண்டாண்டுக் காலம் படித்துவிட்டு செக்ண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக வருகின்றவர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. அதிகமாகப் படித்து இருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தினால் அவர்களுக்கு அதிகமான சம்பளம் தரப்பட வேண்டும்.

பி.ஏ. அல்லது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு அப்பர் டிவிஷன் கிளார்க்காகவும், லோயர் டிவிஷன் கிளார்க் ஆகவும் வருகிறவர்களுக்கு வேறு துறைகளில் வளர்வதற்கு வாய்ப்பு இருப்பதுபோல் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடையாது. எனவே, வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பு குறைவாக இருக்கின்ற கல்வித் துறையிலே பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு நியாயமான சம்பளத்தையேனும் கொடுத்தாக வேண்டும்.

இன்னும் இரண்டு விஷயங்களையும் என்னுடைய பேச்சிலே சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களும், முதலமைச்சர் அவர்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசும் இவற்றைச் செயல்படுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

கல்வித் துறையிலே சிலபல நல்ல அம்சங்கள், நல்ல முன்னேற்றங்கள் தமிழக அரசால் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், கல்வி முறை மாற்றம் ஏற்படுத்துவதற்கான எந்த ஒரு திட்டமும் இந்த சட்டப் பேரவை முன் வைக்கப்படவில்லை. அப்படியொரு திட்டத்தைக் கடந்த மூன்று ஆண்டுக்காலத்திலே நான் காணவில்லை. போதனா மொழி பற்றி இப்பொழுது நான் சொல்லவில்லை. கல்வி போதிக்கின்ற வழி முறையானது தொழிலோடு தொடர்புடையதாக இருக்க வேண்டும். இருபது ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து சமுதாயத்திலே தலைமைப் பொறுப்பேற்றவர்கள் இதிலே கவனம் செலுத்தவில்லை. அன்னிய ஆட்சியாளர்கள் ஏற்படுத்திவிட்டுப்போன கல்வித்திட்டத்தையேதான் இன்றும் வைத்திருக்கிறோம். சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய நேரத்திலே உறுதி கொடுக்கப்பட்டது, சுதந்திர இந்தியாவிலே ஆதாரக் கல்வித் திட்டம்—தேசியக் கல்வித் திட்டம் நடைமுறைக்கு வருமென்று. தொழிலோடு கல்வியைப் போதிக்கின்ற கல்வித் கல்வித் திட்டமாகத்தான் அது இருந்தது. சுதந்திரகத்தைத் தேக்கொடுத்த காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு அந்தத் திட்டங்களை அது செயல்படுத்தவில்லை. காந்தியடிகளின் அஸ்தியைக் கரைத்த கடலிலேயே அதையும் சேர்த்துக் கரைத்து விட்டது. இப்பொழுது காந்தியக் கல்வித்திட்டம் அசலே இல்லாமல் போய்விட்டது. தேசியக் கல்வித் திட்டத்தில் போதனா மொழி தாய்மொழிதான். அதுவே தேசியக் கல்வியின் உயிர் நாடியாக இருந்தது. கடந்த 20 ஆண்டு காலமாக தேசியக் கல்வித் திட்டம் கைவிடப்பட்டு விட்டது. நான் அதைச் செயல்படுத்தும் படிச் சொல்லவில்லை.

1970 மார்ச் 12] [திரு. ம. பொ. சிவசுரானம்]

திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்திற்கு ஒரு தனிப் பாரம்பரியம் உண்டு ; சுயமரியாதை இயக்கமாக அது உருவெடுத்த நாள்தொட்டு—திராவிடர் கழகமாக அது வளர்ச்சியுற்ற நாள்தொட்டு—திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாக அது மலர்ந்த நாள்தொட்டு—எதிர்க்கட்சியாக இருந்து, ஆட்சிக் கட்சியாக வந்திருக்கின்ற இன்று வரை அது புரட்சிகரமான சீர்திருத்தக் கொள்கையை வலியுறுத்தி வந்தது. சாதிகளற்ற சமுதாயத்தை அமைக்கின்ற கொள்கையை—சமயங்களிடையே ஒருமைப்பாடுள்ள கொள்கையை—மூடப்பழக்க வழக்கங்கள் அற்ற சமுதாயத்தைப் படைக்கின்ற கொள்கையை—பகுத்தறிவுக்கொத்த பழக்க வழக்கங்களோடு கூடிய சமதர்ம சமுதாயத்தை அமைக்கின்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு, ஆளுங்கட்சியாக வந்திருக்கிறது தி.மு.க. கழகம் இந்த நிலையைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அந்தளவுக்குப் புரட்சிகரமான சீர்திருத்தக் கொள்கைக்கு நான் உடன்பட்டவன் அல்லன் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், அதே நேரத்திலே நான் அப்பட்டமான வைதிகங்களைச் சேர்ந்தவனும் அல்லன் என்பதைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் நம்பு வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதிகமான வைதிகங்களும் இல்லாமல்—அதிகமான புரட்சியாளனாகவும் இல்லாமல், யதார்த்தவாதியாக, பிரத்தியட்சவாதியாக—சமுதாயத்தில் முற்போக்கான சீர்திருத் தங்களைக் காண விரும்புகிறவன். அப்படிப்பட்ட மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய திட்டத்தைக் கல்வித் துறையிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு புகுத்தவில்லை என்பதைத்தான் பார்க்கிறேன். இந்தச் சமுதாயத்திலே சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட வேண்டுமானால், அதற்கேற்ற கல்வித் திட்டம் வேண்டும் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நாடு விடுதலை கிடைத்ததற்குப் பிறகு, சோஷலிஸ சமுதாயம் ஏற்படவேண்டு மென்று சொல்கிறோம். சமுதாயத்திலே உள்ள பொருளாதார ரீதியான மேடுபள்ளங்களைப் போக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம்.

சமுதாயத்திலுள்ள பொருளாதார மேடுபள்ளங்களைப் போக்க வேண்டுமானால், முதலிலே மக்கள் மனங்களிலே இருக்கின்ற மேடு பள்ளங்களைத் தகர்த்தாக வேண்டும். அதனுடைய அடிப்படை உயிர்நாடி கல்விதான். எனவே கல்வியில் மாறுதல் காணாதவரையில்—மாணவர்கள் உள்ளங்களிலே சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தாத வரையில்—சோஷலிஸ சமுதாயம் இல்லை ; சுயமரியாதைச் சமுதாயம் இல்லை ; சமுத்துவமுள்ள சமுதாயம் இல்லை ; இதனை கலைஞர் அவர்களும், நாவலர் அவர்களும் நான் சொல்லி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியவர்கள் அல்லர், ஒரு தலைமுறைக்கு மேலாக அவர்களே இதைச் சொல்லி வந்தவர்கள். எனவே, கல்வியானது தொழிலோடு கூடியதாக இருக்க வேண்டும். பட்டம் பெற்ற படித்தவர்கள் தொழிலாளர்களை இழிவாக எண்ணுகின்ற நிலைமை எப்படியோ வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. தாங்கள் ஒரு தனி ஜாதி என்கிற எண்ணம் அவர்களிடத்திலே எப்படியோ வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. நாங்கள் ஒரு உயர்ந்த ஜாதி என்ற எண்ணம்

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்] [1970 மார்ச் 12]

எப்படியோ அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படி எண்ணும் படித்த இளைஞர் என் பிள்ளையாகவோ, பேரப்பிள்ளையாகவோ இருக்கலாம். குற்றம் அவர்களிடம் இல்லை. அவர்களுக்குத் தரும் கல்வியில்தான் இருக்கிறது. நான் சொல்வதை கலைஞர் அவர்களும், நாவலர் அவர்களும் கவனிக்கவேண்டும். நீண்ட நெடுங்காலமாகக் கல்வியிலே இருந்துவந்த குறைபாட்டின் காரணமாக, படித்தவர்கள் தொழிலாளர்களை இழிவாக எண்ணுகின்ற மனப்பான்மையானது இன்றைக்கு விபரீதமாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். அதைப் போக்கவேண்டும், மாணவர்களின் உள்ளங்களிலே அமைதியை உண்டாக்கவேண்டும். படித்தவர்கள் படிக்காதவர்களால்தான் வாழ்கிறார்கள் என்று எண்ணக் கூடிய முறையில் கல்வியில் மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டும். இதற்கு போதா முறையில் மாறுதல் வேண்டும் அதற்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் திட்டம் என்ன என்பதை நண்பன் என்ற முறையிலே நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

மெக்காலே என்பவர் ஒரு கல்வித் திட்டம் கொடுத்தார், பிரிட்டிஷார் ஆட்சி புரிந்த காலத்திலே! அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். கோபாலகிருஷ்ண கோகலே அவர்கள், ஆரம்பக் கல்வியையாவது இலவசமாகக் கற்றுக் கொடுக்கின்ற ஏற்பாடு வேண்டுமென்று அன்றைய இந்திய இம்ப்ரியல் கவுன்சிலில் ஐந்து நாட்கள் பேசினார்கள். அன்று ஆண்டுகொண்டிருந்த பிரிட்டிஷார் சொன்னார்கள், “இங்கேயுள்ளவர்களை அறிவாளிகளாக்குவது எங்கள் நோக்கம் அல்ல; எங்களுக்குக் கருவியாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய வகையில் சிப்பந்தி வர்க்கத்தைத் தயாரிப்பதற்காகத்தான் மெக்காலே கல்வி முறையை ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம்” என்று.

சிப்பந்தி வர்க்கத்தைத் தயாரிப்பதற்காகவே, முதலாகவும் முடிவாகவும் ஏகாதிபத்தியத்தை ஒங்கச் செய்வதற்காகவே, அந்தக் கல்வி முறையை வகுத்தார்கள். அவர்கள் விட்டுச்சென்ற ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் தொண்டு செய்கிற தாசர்களைத் தயாரிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட கல்வித் திட்டம், சுதந்திர உணர்ச்சியைக் கொல்லுந் திட்டமாகும். தங்களுக்குக் கீழ்ப் படிந்து நடக்கும் குமாஸ்தாக்களின் பாரம்பரியத்தை, தன்னம் பிக்கையற்று ஆங்கிலேயனுக்கு ஆண்டாண்டு காலம் பணி செய்து கிடப்பதே தங்களுக்குக் கிடைத்த பெரும் பாக்கியம் என்று எண்ணத்தக்க அடிமைகள் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கும் கல்வி முறையைத்தான் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டில் அமுல் படுத்தியது ஆனால் சுதந்திரம் வந்த பிறகு, “எல்லோருக்கும் கல்வி, இலவசமாகக் கல்வி: கல்லாதவர்களே இல்லாத நிலை வேண்டும்” என்ற திட்டம் ஒன்றினை நேற்று வரையில் இருந்த காங்கிரஸ் ஆட்சி அமுல்படுத்தியது. ஆனாலும், சுமார் இருபது ஆண்டு கால காங்கிரஸ் ஆட்சியில் கல்வி முறையில் மாறுதல் ஏதும் ஏற்படவில்லை. அங்கே ஒரு பாவிடெக்னிக், இங்கே ஒரு பாவிடெக்னிக் என்ற அளவில் பல தொழிற் பள்ளிகள் துவக்கப்

1970 மார்ச் 12] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

பட்டன. ஆனால், தொழிலோடு தொடர்புடைய முழு அளவுக் கல்வித் திட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்படவில்லை. கலைக் கல்லூரிகள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டாலும், அவை அனைத்தும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியைக் கொல்லக் கூடிய, தன்னம்பிக்கையைப் பாழ்படுத்தக் கூடிய கல்வியைத்தான் போதித்து வருகின்றனவே தவிர, தங்கள் உரிமையைக் காக்கக்கூடிய, சமுதாயத்தை நல்லதொரு எதிர் காலத்தை நோக்கி எடுத்துச் செல்லத்தக்க கல்வியைத் தரவில்லை. நேற்று வரையில் இருந்த பிரிட்டிஷ் எகாதிபத்திய அரசாளுகை சரி; அதற்குப் பின்னால் வந்த தேசிய பாரம்பரியத்தில் வளர்ந்த அரசாளுகை சரி; சுயமரியாதை பாரம்பரியத்திலே ஊறி வளர்ந்துள்ள இந்த அரசாளுகை சரி; நல்தொரு கல்வி முறையை அளிக்கவில்லை. இதனை மிகுந்த எமதற்றத்துடனேயே நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இனி, வருங்காலத்திலாவது கல்வி முறையில் எத்தகைய மாறுதலைக் காணப்போகிறீர்கள்? காண்பதற்கான திட்டங்கள் என்ன வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்பதை இந்த அவையின் முன்பு—எஞ்சியுள்ள இரண்டாண்டு காலத்திலாவது—சொல்ல முன் வாவேண்டும் என்று அரசினரை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, போதனைமொழிபற்றி ஓரளவு கருத்துக்களைக் கூற விழைகிறேன். எனக்கு நன்கு நினைவில் இருக்கின்றது; 1968-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 23-ஆம் நாளன்று இந்த மன்றத்தில் போதனை மொழி பற்றியதொரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினோம். “அடுத்த ஐந்தாண்டு காலத்திற்குள் தமிழகத்தில் உள்ள எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழே போதனை மொழியாக்கப்படும்” என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினோம். எல்லாக் கல்லூரிகளிலும்—கலைக் கல்லூரியானாலும் சரி; மற்ற மற்ற பொறியியல், மருத்துவக் கல்லூரியானாலும் சரி—அனைத்திலும் தமிழே போதனை மொழியாக்கப்படும் என்று அன்று தீர்மானித்தோம். அந்தத் தீர்மானத்தின் மீது பேசிய—இன்று அமராகிவிட்ட அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். ‘இந்தத் திட்டம் அடுத்த ஆண்டிலேயே அமுலுக்கு வரும், அதுவும் விஞ்ஞான பாடங்கள் உள்ளிட்ட எல்லா வகுப்புகளிலும் அமுலுக்கு வரும்’ என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இப்போது நாம் அறிவது பகுமுக வகுப்புகளில் மட்டும்—அங்கும் அறிவியல் பாடங்களுக்கு மட்டும் தமிழ் போதனை மொழியாக இருக்கிறது என்பதே. தனியார் கல்லூரிகளில் இதுகூட கட்டாயம் இல்லை என்ற நிலை. இதன் விளைவாக, 71,000 மாணவர்கள் படிக்கும் பகுமுக வகுப்புகளிலே, 19,502 மாணவர்களுக்குத்தான் தமிழ் போதனைமொழி என்ற நிலை இருக்கிறது. 71 ஆயிரம் மாணவர்களில் 19,502 மாணவர்களுக்குத்தான் தமிழ் போதனை மொழி என்று இருந்தால் இடைமீலுள்ள இந்தப் பெரிய இடைவெளியை வரும் காலத்திலாவது குறைக்க முடியுமென்ற தம்பிக்கை இருக்கிறது. என்றால், ‘இல்லை’ என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்] [1970 மார்ச் 12]

தனியார் துறையிலுள்ள கல்லூரிகளை வழிக்குக் கொண்டுவர முயலாத வரையில் இந்தப் பிரச்சனையில் தீர்வு காண முடியுமா என்பது சந்தேகமே. இதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய நாளான 1972 வெகு அண்மையிலேயே இருக்கிறது. எனவே, தனியார் கல்லூரிகள் வழிக்கு வரவில்லை என்று சொல்லி அரசு தப்பித்துவிட முடியாது. இந்தப் பிரச்சினை, தேசியப் பிரச்சினை. கட்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரச்சினை. வாக்காளர்களில்—அவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தாலும்—மொழிப் பற்றுள்ள அனைவருமே, ‘சட்ட மன்றத்தில் போட்ட தீர்மானம் என்ன ஆயிற்று’ என்று 1972-லே சந்துக்கு சந்து கேட்க வேண்டிய பிரச்சினை. எனவே, மொழிப் பற்றினாலேயே அமரத்தன்மை பெற்ற —மொழிப்பற்றுக்கே தனது வாழ்வினை அர்பணித்துக் கொண்ட— ஒருவர் தோற்றுவித்த இந்தக் கட்சி, “இந்த மன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட்ட ஆட்சி மொழி—போதனா மொழித் தீர்மானம் என்ன ஆயிற்று?” என்று 1972-ல் வாக்காளர் கேட்கும்போது, அதற்குப் பதில் சொல்லியாக வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது.

ஏற்கெனவே மூன்று ஆண்டு காலம் கடந்துவிட்டது. எஞ்சியிருக்கும் இன்னும் இரண்டு ஆண்டு காலத்திலாவது ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? 1968-ல் மொழித் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொண்ட நேரத்திலேயே, இந்தப் பிரச்சினையில் தீர்வு காண ஒரு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை வகுத்திருக்க வேண்டும். முதல் ஆண்டில் இந்தக் கட்டத்தை அடைவது, இரண்டாவது ஆண்டிலே இந்தக் கட்டத்தை எட்டுவது, மூன்றாவது நான்காவது ஐந்தாவது ஆண்டுகளிலே, இன்னின்ன கட்டங்களை அடைவது என்று, பல கட்டங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டியிருக்க வேண்டியது அவசியம் அல்லவா? அப்படிப்பட்ட ஒரு திட்டத்தினைத் தீட்டி மக்கள் முன்பு வைத்து, அதற்குப் பிறகு போதனாமொழியை மாற்றுவதற்கான செயல்முறைகளை அமுல் படுத்தியிருக்கலாம் அல்லவா? பதிலாக, ஏதோ ஆண்டுக்கு ஆண்டு மான்யத்தை உயர்த்திக் கொடுக்கும் விவகாரம் போல, இந்தப்போதனா மொழிப் பிரச்சினை அமுல் நடத்தப்படுகிறதே தவிர, கல்வித் துறையில்—போதனா மொழிக் கொள்கையில் அரசின் நடைமுறை எனக்கு மனநிறைவைத் தர வில்லை என்பதைச் சற்றும் ஒளிவு மறைவின்றி சொல்லக் கடமைப் பட்டு இருக்கிறேன். எந்த ஒரு கொள்கைக்காக இன்று நான் இங்கு வந்தேனோ, ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ள நீங்கள் கண்யத் தோடு உதவி புரிந்து நான் இங்கே வருவதற்குப் பொறுப்பாக இருந்தீர்களோ, அந்தக் கொள்கையில் ஆட்சியிடம் உள்ள குறையை நான் எடுத்துக் காட்டத் தவறிவிட்டால், நான் எனது மனச்சாட்சிக்கே துரோகம் செய்தவானேன்.

இன்றைக்குப் பல பத்திரிகைகளிலும் பார்க்கிறோம், “ஆங்கிலமே போதனா மொழியாக இருக்க வேண்டும்—இல்லை யெனில், அனைத்துமே கெட்டுவிடும்” என்று கட்டுப்பாடான

1970 மார்ச் 12] [திரு. ம. பொ. சிவசுரானம்]

முறையில் எழுதப்பட்டு வருவதை. ஏனோ தெரியவில்லை, நண்பர் வினாயகம் உள்பட காங்கிரஸ்காரர்களில் பலரும் தமிழ் மொழி போதனா மொழியாக வருகின்றதை ஆதரிக்கவில்லை. அவர் சிறிது காலம் ஆந்திரத் தாயின் மடியில் வளர்ந்த காரணத்தாலோ என்னவோ, தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக வருவதையும் மனமார ஆதரிக்கவில்லை. ஆனாலும், அவர் நம்மோடு சேர்ந்து வரும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை என்பதை மட்டும் சொல்லிக் கொண்டு, அவரை இதோடு விட்டுவிடுகிறேன்.

ஒன்றை மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தப் பயிற்சி மொழிப் பிரச்சினை ஐந்து ஆண்டு காலத்திற்குள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், இதை உணர்ச்சி பூர்வமாக ஏற்றார். ஆனால், அதற்கான முழுமையானதொரு திட்டம் இந்த மன்றத்தில் இதுவரையில் அறிவிக்கப்படாதது பெரும் ஏமாற்றத்தையளிப்பதாகயிருக்கிறது என்ற உள்ளக் குமுற லுடனேயே நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, தமிழ் போதனா மொழியாவதற்கு இன்று நடத்தப்படும் எதிர்ப் பிரச்சாரம் எவ்வளவு பயங்கரமாக இருக் றெது என்பதைச் சற்று போகித்துப் பார்க்க வேண்டும் “ஆங்கிலம் போனால் அறிவே போய்விடும்”, ‘தமிழிலேயே எல்லாம்’ என்றால், அறிவே அழிந்துவிடும்” என்று மிகக் கொடுமையான பிரச்சாரம் நாளுக்கு நாள் நடக்கும்போது, பிரச்சாரத்தில் மிகத் திறமை வாய்ந்த ஆளும் கட்சியினர், எதிர்ப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபடாதது ஏனோ? மிகத் திறமையுடன் வாதிட்டு அவ்வளவு எதிர்ப் பிரச்சாரங்களையும் முறியடிக்கும் திறன் வாய்ந்த கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் முதல் அமைச்சர் அவர்களும் சார்ந்துள்ள ஆளும் கட்சி, இன்று ஏனோ இப்படிப்பட்ட பிரச்சாரங்களைப்பற்றி ஒன்றுமே கூறாமல் இருக்கிறது என்று வருத்தப்பட வேண்டி உள்ளது.

அண்மையில், அடையாறு அழகப்பா பாலிடெக்னிக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற ஒரு விழாவின் நமது ஆளுநர் அவர்கள் உரையாற்றியிருக்கின்றார்கள். அவர் தமது உரையில், பிரதேச மொழியை போதனா மொழியாக ஆக்குகிறதைக் கடுமையாகக் கண்டித்து இருக்கிறார். ‘இது பிற்போக்குத்தனம்’ என்று கூட அவர்கள் தமது உரையில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். அந்த விழாவிற்கு நமது மதிப்பிற்குரிய கல்வியமைச்சர் அவர்கள் தலைமை தாங்கியிருக்கிறார்கள். ஆளும் கட்சியின் கல்விக் கொள்கையை—கல்வியமைச்சரை வைத்துக்கொண்டே ஆளுநர் அவர்கள் கண்டித்திருக்கிறார்கள். ‘பிரதேச மொழி போதனா மொழியாக்கப்படுவது பிற்போக்குத்தனம்’ என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அதிலுள்ள பண்பாட்டுக் குறைவினைப் பற்றி நான் இங்கே பேச முன்வரவில்லை. ஆனால், பொறுப்புள்ள ஆளுநர் அவர்களே இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தினை மாணவர்களிடையே சொல்லுகின்றார்கள் என்றால்,

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்] [1970 மார்ச் 12]

மாணவர்களை எந்தப் போக்கிற்கு இது கொண்டு போகும் என்பதனை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்று தமிழ் போதனா மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதில் இரண்டு பகுதிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அரசைச் சார்ந்துள்ள கலைக் கல்லூரிகளில் போதனா மொழியாகத் தமிழ் கட்டாயமாக இருப்பது என்பது. அடுத்து, தனியார் கல்லூரிகள் விரும்பினால் தமிழை போதனா மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது. விருப்பம் எப்படி வரும்? செல்வாக்குப் படைத்தவர்கள் எல்லாம் தமிழ் போதனா மொழியாவதற்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்தால், ஆட்சியின் கொள்கைக்கு எதிராக, ஆளுநரே இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை வெளியிட்டால், பத்திரிகைகள் எல்லாம் விரிந்து கட்டிக் கொண்டு எதிரான தகையங்கங்களை எழுத முற்பட்டால் முதுமையடைந்த அரசியல் தலைவர்கள் எல்லாம்—தங்கள் பழைய கொள்கைகளை அடியோடு மாற்றிக் கொண்டு—எதிர்ப் பிரச்சாரங்களைச் செய்கிறார்கள் என்றால், உங்கள் தரப்பில்—ஆளும் கட்சியினர் தரப்பில் அதற்கு எதிரான பிரச்சாரம் இல்லையே! நீங்களே இப்படி இருந்துவிட்டால், மாணவர்கள் இந்தப் போக்கிற்குக் கண்டனம் தெரிவிக்க மாட்டார்களா? எதிர்த்துப் போராட மாட்டார்களா?

இன்று மாணவர்கள் தமிழைப் போதனா மொழியாக ஏற்கப் பயப்படுகிறார்கள். “ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக இருந்தால் உத்தியோகங்கள் கிடைக்கும்; தமிழ் போதனா மொழியாக இருந்தால் அப்படிப்பட்ட வாய்ப்புகள் கிடைக்காது” என்று இன்று மாணவர் உலகம் கருதுகிறது. உத்தியோகத்திற்குப் போனால் கேட்கிறார்கள், ‘நீர் இங்கிலீஷ் மீடியமா, தமிழ் மீடியமா?’ என்று. ‘இங்கிலீஷ் மீடியம்’ என்றால், உயர் ஜாதி. ‘தமிழ் மீடியம்’ என்றால், ‘சிவஞானம் ஜாதி’ என்று சொல்லி, ‘உனக்கு உத்தியோகம் இல்லை, அவனுக்குத் தான் உத்தியோகம்’ என்று சொன்னால் மாணவர்கள் பயப்பட்ட மாட்டார்களா? புகழுக வகுப்புகளில் மொத்தம் உள்ள 71 ஆயிரம் இடங்களில் தமிழை போதனா மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டு படிப்பதற்கு 19,502 மாணவர்களே முன்வந்தார்கள் என்றால், மாணவர்களுக்கு தமிழ்ப் பற்று அற்றுப் போய்விட்டது என்று சொல்ல மாட்டேன். தங்கள் வளர்ச்சியோடு தமிழ் வளர்ச்சியும் சேர்ந்து வா வேண்டும் என்று எண்ணுவது மனித மனோபாவம்தான். ஆனால், தமிழைப் போதனா மொழியாகக் கொண்டால் தன் வளர்ச்சி குன்றிவிடுமோ என்று ஐயப்பாடு எழுகிறது. அதனால், மாணவர்கள் பயப்படுகின்றார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : (மனியடித்து) நேரம் ஆகி விட்டதே?

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : குறிப்பிட்ட நேரம் கடந்தமைக்காக வருந்துகிறேன். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினைக்காக வாதிட்டு அழக் கூடியவன் நான் ஒருவன்தான் என்ற நிலை இருப்பதால், அவைத்

1970 மார்ச் 12] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

தலைவர் அவர்கள் எனக்கு விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளவில்லை—ஆனால், விதியைச் சற்று விரிவுபடுத்தி எனக்கு மேலும் இரண்டொரு நிமிஷம் பேச அனுமதி அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய நல்லெண்ணத்திலே எனக்கு ஐயப்பாடு இல்லை. முன்பொரு சமயம் கலைஞர் அவர்களுடைய 63-வது பிறந்த நாள் விழாவில்—மன்னிக்க வேண்டும், எனது பிறந்தநாள் விழாவினை எண்ணிச் சொல்லுகிறேன், அவரது 45-ஆவது பிறந்த நாள் விழா. அவர் என்னைவிட பன்னெடுங்காலம் வாழ இறைவன் அருளட்டும்—ஆனால் அவர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை வளர்த்த பணியில்—வளர்க்கும் பணியில் மதியழகன் அவர்களுடைய பங்கு என்ன; கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களுடைய பங்கு என்ன—என்று விரிவு படுத்திச் சொல்லி வரும்போது, தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கு என நம் நாவலர் அவர்களையே குறிப்பிட்டார்கள். அந்த நினைவோடு சொல்லுகிறேன், இன்று தமிழ் போதனா மொழியாக வருவதற்கு எதிராக நடத்தப்பட்டு வரும் பிரச்சாரத்திற்கு நாவலர் அவர்கள் மறுப்புக் கூற வேண்டாமா? இந்தத் தலைமுறையில் இல்லாவிட்டாலும் அடுத்த தலைமுறையிலே, அல்லது ஒரு நூற்றாண்டு காலத்திற்குள்ளாவது தமிழ் ஆட்சி மொழியாக—போதனா மொழியாக வந்தே தீரும்” என்று கூட்டங்களில் பேசியிருக்கிறார். ஒரு கூட்டத்தில் நானே என் காதுகளால் கேட்டேன். இதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் என்ன என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறேன். இந்தப் பிரச்சினையில் கல்வியமைச்சருடைய நோக்கம் என்ன என்பது பிரச்சினை இல்லை. அவர்களுக்கு உள் நோக்கம் கற்பிக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், இந்தப் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண வேண்டாமா? ஒரு புறம் எதிரான பிரச்சாரம் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டு இருக்கும்போது, ஆளும் கட்சியில் உள்ளவர்கள் வாளாவிருந்து விட்டால், பிறகு நாம் எப்படி—எப்போது எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழை போதனா மொழியாகக் கொண்டுவரப் போகிறோம்?

அடுத்து, இன்னமும் ஒன்று; மாணவர்கள் தமிழை போதனா மொழியாக எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களுக்கு அரசுத் துறையில் உத்தியோகத்திற்கான உத்தரவாதம் இருக்கின்றதா என்றால், நீங்கள் என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்? “எந்த இலாகாவில் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கலாம் என்று யோசித்து வருகிறோம் என்கிறீர்கள். ஏன் இந்த ஐயப்பாடு? உள்ளாட்சித் துறைப் பணி மனைகளிலும் வேளாண்மைத் துறைப் பணிமனைகளிலும் வேலை கொடுக்கலாமா என்று யோசிக்கின்றீர்கள் என்றால், அவர்களை அரசாங்கமே இரண்டாம்தர மாணவர்களாகத்தான் கருதுகின்றது என்கிறது. ஏன் எல்லாத் துறைகளிலும் அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தித் தரச் கூடாது என்றுதான் புரியவில்லை. ஏதோ இல்லாத ஒன்றைக் கிளப்பிவிடுவதாக யாரும் தயவுசெய்து

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்] [1970 மார்ச் 18]

எண்ணிவிட வேண்டாம். சப்ஜெகதீப் படிப்பதற்காக தமிழைப் போதனா மொழியாக எடுத்துக் கொண்டவர்களும் ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் தானே? தமிழைப் போதனா மொழியாக ஏற்ற பின்னரும் அவர்கள் ஒரு மொழி என்ற அளவில் ஆங்கிலத்தைத் தொடர்ந்து படிக்கத்தானே செய்கிறார்கள்? அப்படியிருக்க, அவர்களுக்கு எல்லா இலாக்காக்களிலும் ஏன் உத்தியோகங்கள் தரக்கூடாது?

பிற மாநிலங்களில் என்ன நடைபெறுகின்றது என்பது பிரச்சினையில்கூட. கேரளத்திலோ, ஆந்திரத்திலோ அல்லது குஜராத்திலோ என்ன நடைபெறுகின்றது என்பது அல்ல பிரச்சினை. இன்று உள்ள பிரச்சினை, ஏன் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழே போதனா மொழியாக இருக்கக் கூடாது?, போதனா மொழியாக ஏற்றுக்கொண்ட கல்லூரிகளில் படித்துத் தேர்வு பெற்றுவரும் மாணவர்களுக்கு ஏன் அரசுத் துறையின் எல்லாப் பிரிவுகளிலும் உத்தியோகத்திற்கான வாய்ப்புக்களை விரிவுபடுத்தக் கூடாது என்பதுதான். ,எனவே, இதைச் செய்யுங்கள்—விண்ணு எதிர்ப் பிரச்சாரங்களை யெல்லாம் தகர்த்தெரிந்து, புத்தம் புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கும் வகையில் கல்வித் துறையில் மாறுதல்களைச் செய்யுங்கள் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பத்து உறுப்பினர்கள் பேச வேண்டுமென்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கல்வி அமைச்சர் ஒரு மணி நேரம் தேவை என்று கூறியிருக்கிறார். எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் அரை மணி நேரம் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஒரு மணி நேரத்தான் உறுப்பினர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. ஓர் உறுப்பினர் ஆறு நிமிடத்திற்கு மேல் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **திரு. வை. சுவாமிநாதன் :** பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின் மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்காக நன்றி. எங்கள் கட்சியின் சார்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கல்விக்காக இந்த ஆண்டு 67,73,14,400 ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே இந்தத் தொகை போதுமானதா என்று எண்ணிப் பார்த்தால் மிக மிகக் குறைவு என்பது தெரியும். இந்த நாட்டினுடைய ஜனத்தொகை மூன்று கோடிக்கு மேல் போய் விட்டது. பள்ளிக்கூடங்களில் சேரக்கூடிய மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டு வரும் இந்தச் சமயத்தில் கல்விக்காக இன்னும் அதிகப்படியான தொகை ஒதுக்கி இருக்க வேண்டும். பொதுவாக, இன்று கல்வியின் தரம் குறைவாக இருக்கிறது என்று எல்லோராலும் பேசப்படுகிறது. இந்தக் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கான முயற்சிகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

1970 மார்ச் 12] [திரு. வை. சுவாமிநாதன்]

நம்முடைய கல்வியமைச்சர் அவர்கள் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்தபோது 'ஆரம்பக் கல்விக்குத் தனி இயக்குநர் வேண்டும்; உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்விக்குத் தனி இயக்குநர் வேண்டும்; பஸ்கலைக் கழகக் கல்விக்குத் தனி இயக்குநர் வேண்டும்; தொழிற் கல்விக்குத் தனி இயக்குநர் வேண்டும்' என்ற கருத்துக்களைக் கூறினார்கள். அதிர்ஷ்டவசமாக அவரே இன்று கல்வியமைச்சர் பதவியை ஏற்றிருக்கிறார். இந்த மாதிரி தனி இயக்குநர்களை இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகியும் ஏற்படுத்தவில்லை. இதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும்.

கல்வியின் தரம் உயரவேண்டுமென்றால் ஆரம்பக் கல்வியில் இருந்துதான் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும். கல்விக்கு அஸ்திவாரமாக இருக்கக்கூடியது ஆரம்பக் கல்விதான். அந்தக் கல்வியை வலிவுடன், பொலிவுடன் போதிப்பவர்கள் நல்ல முறையில் இருந்தால்தான் கல்வியின் தரம் உயரும். ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்கள் சரியான நேரத்தில் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லுவது கிடையாது. எந்த ஒரு ஆசிரியரும் கிராமத்தில் குடியிருப்பது கிடையாது. கிராமத்தில் குடியிருக்க வசதியில்லை என்று நகரத்தில் இருந்து வருவதன் காரணமாக சரியான நேரத்தில் அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்ல முடியவில்லை. கிராமங்களிலேயே ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்களுடைய குறைகளைப் போக்கவேண்டும். அவர்களுடைய குறைகளைப் போக்க ஏழு அம்சத் திட்டத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவற்றை உடனடியாக நிறைவேற்றித் தரவேண்டும். கோத்தாரி கமிஷன் அறிக்கைப்படி சம்பளம், மற்றச் சலுகைகளையும் கொடுக்கவேண்டும். இப்போது நாலேந்து வகுப்புகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை இருக்கிறது. அப்படி இருந்தால் கல்வியின் தரம் எப்படி உயர முடியும்? ஆறு, ஏழு, எட்டாம் வகுப்புகளை ஒரே ஆசிரியர் பார்த்தால் சரியான முறையில் பாடம் கற்பிக்க முடியாது. அந்த வகுப்புகளுக்குத் தனித் தனி ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களை எடுத்து விட்டார்கள். இதன் காரணமாக நாட்டிலுள்ள ஏழைச் சமுதாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களாக வேலை பார்ப்பவர்கள் யார்? வாழ்க்கையில் வழியற்றவர்கள், கணவனை இழந்தவர்கள் குடும்பச் சிக்கல் காரணமாக வாழ்க்கை வசதியை இழந்தவர்கள் வாழ, வழி காணும் வகையில் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் என்று இருந்தது ஒரு சலுகையாக இருந்தது. அதன் மூலம் அவர்கள் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார்கள். அதை இப்போது எடுத்துவிட்டதால் ஏழைக் குடும்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கொடுக்க வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும்.

மாவட்டங்களில் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி பதவி நாலேந்து மாதங்கள் கூட காலியாக இருக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி இல்லாததால் கல்வி நிலை பாதிப்பதோடு

[திரு. வை. சுவாமிநாதன்] [1970 மார்ச் 12]

மற்ற காரியங்களைச் செய்யவும் தடங்கலாக இருக்கிறது. மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி எங்கெங்கு இல்லையோ உடனடியாக அங்கெல்லாம் போடுவதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

இப்போது செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக வேலை பார்ப்பவர்கள் எல்லாம் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் என்ற நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கெல்லாம் பதவி உயர்வு கொடுத்து விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. சேன்ற ஆண்டில் கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. பத்தாயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு மேலேயே ஹையர் கிரேடு நிலையில் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் உடனடியாக செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக மாற்றப்பட வேண்டும்.

கல்வித் துறையிலே இந்த அரசாங்கத்தால் வெளியிடப்படுகின்ற புத்தகங்களில் பல பிழைகள் இருக்கின்றன. புத்தகமே பிழையாக இருந்தால் மாணவர்கள் எப்படிச் சரியாகக் கல்வி கற்க முடியும்? அரசாங்கத்தால் வெளியிடப்படுகின்ற புத்தகங்களைப் பிழையில்லாத முறையில் வெளியிட அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டும். இன்றுள்ள மாணவர்களின் நிலையைப் பார்த்தால், முன்பு இரண்டாவது, மூன்றாவது படிக்கக்கூடிய மாணவன் வாயாலேயே போடக்கூடிய கணக்குகளைக் கூட, எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிக்கின்ற மாணவர்கள் காகிதத்திலே எழுதிக்கூடப் போடமுடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்குக் கல்வியின் தரம் குறைந்திருக்கிறது. இதை உயர்த்த வேண்டுமென்றால் ஆரம்பக் கல்வி அடிப்படையில் இருந்துதான் செல்ல வேண்டும்.

ஆரம்பப் பள்ளிகளை எடுத்துக் கொண்டால் தனியார் பள்ளி என்றும், லேபர் பள்ளி என்றும், பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளி என்றும் பல பிரிவுகளாக இருக்கின்றன. அவற்றை ஒரே அடிப்படையின் கீழ் கொண்டு வந்து நடத்தினால்தான் பள்ளிக் கூடத்தின் தரம் உயர முடியும். தனியார் பள்ளிகளையாவது அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ள முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மாணவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? வேலைக்குச் செல்லுவதற்காகத்தான் படிக்க வேண்டும்; பரிட்சைக்கு வரக் கூடிய இரண்டு மூன்று கேள்விகளைத் தெரிந்து எழுதி விட்டால் போதும்; அல்லது ஆசிரியர்களைச் சரி செய்து விட்டால் போதும்; பரிட்சையில் பாஸ் செய்து விடலாம் என்ற எண்ணத்தில் இருக்கிறார்களே தவிர, அறிவையும், ஆற்றலையும் பெருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இல்லை. பரிட்சை வைத்து மார்க் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக ஹாண்ட்ரைட்டிங்குக்கு மார்க்கு, மற்ற நிலைகளில் எப்படி இருக்கிறான் என்று பார்த்து மார்க்கு போடுவது என்ற முறையைக் கூட மேற்கொள்ளலாம். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிக்கக்கூடிய மாணவனின் கையெழுத்து அதிகப் பிழைகள் உள்ளனவாகவும், புரிந்து கொள்ளமுடியாததாகவும் இருக்கின்றது. மாணவனுடைய தேக நிலையைப் பார்த்தாலும் வலிவுடையவாக இல்லை. ஐந்தாவது

1970. மார்ச் 12] [திரு. வை. சுவாமிநாதன்]

படிக்கும் மாணவன் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு படிக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. அவனுடைய ஹாண்ட்ரைட்டிக்குக்கு மார்க், தேகாப்பியாசத்திற்கு மார்க் என்று ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

கல்லூரிகளிலே இன்று இடம் கிடைப்பதில்லை. வசதி உடையவர்களுக்கும் செல்வாக்கு உடையவர்களுக்குத்தான் இடம் கிடைக்கிறது. சாதாரண மாணவர்களுக்கு இடம் கிடைப்பதில்லை. அதோடு ஆங்கிலமா, தமிழா என்ற நிலை வேறு. தனியார் கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கிறார்கள். அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் மட்டும்தான் தமிழ் போதிக்கப்படுகிறது. கெட்டிக்கார மாணவர்கள் எல்லாம் தனியார் கல்லூரிகளில் படிக்கிறார்கள். வாய்ப்பு வசதி இல்லாதவர்கள்தான் அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் படிக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். திருச்சியில் எட்டு கல்லூரிகள் இருக்கின்றன என்றால் ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் ஒவ்வொரு முறை என்று இல்லாமல் அவ்வளவு கல்லூரிகளுக்கும் இன்ன முறையில் அமைக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் செய்யவேண்டும்.

அனைத்துக் கல்லூரிகளுக்கும் ஒரு கமிட்டி அமைத்து அதன் மூலம்தான் மாணவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும், அப்படித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாணவர்களைக் கல்லூரிகளுக்கு விகிதாசாரப் படி பிரித்து அளிக்க வேண்டும்.

திருச்சியில் ஒரு சட்டக் கல்லூரியை ஏற்படுத்த வாய்ப்பும் வசதியும் இருக்கிறது. வினாவில் அங்கு ஒரு சட்டக் கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டும். திருச்சியில் பல்கலைக் கழகம் அமைப்பதாகவும் அமைச்சர் அவர்கள் முன்பு சொன்னார்கள். அந்த முறையில் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தையும் அமைக்க வேண்டும். தமிழுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது தமிழாசிரியர்களை உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தலைமையாசிரியராக நியமிக்க வேண்டும்; கல்லூரிகளிலும் அவர்களை முதல்வர்களாக நியமிப்பதற்கான வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாநிலத்தின் மொத்த வருவாயில் 23 சதவிகிதத்தைக் கல்விக்காக செலவழிக்கின்ற தன்மைக்காக அரசைப் பாராட்டி என்னுடைய சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். தமிழக அரசு ஊராட்சி ஒன்றியப் பகுதிகளில் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்காக சென்ற ஆண்டைக் காட்டிலும் இந்த ஆண்டு பத்து லட்சம் ரூபாய் அதிகமாகச் செலவிட முன் வந்திருக்கிறது. ஊராட்சி கட்டடங்களுக்காக முன்பு 24,32,000 ரூபாய் செலவிட்டது. இப்போது 25 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்ய முன் வந்திருக்கிறது. அதற்காக அரசைப் பாராட்டுகிறேன். நண்பகல் உணவுத் திட்டத்தை மேலும் விரிவாக்கும் வகையில் 'கேர்' நிறுவனம் தற்போது தமிழ்நாட்டில்

[திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன்] [1970 மார்ச் 12]

10 இடங்களில் வட்டாரக் கிடங்குகளைக் கட்டித் தர முன்வந்த தற்காக அமெரிக்கக் குடியரசைப் பாராட்டுகிறேன். இதிலே 90 விழுக்காட்டுக்கு மேல் 'கேர்' நிறுவனம் ஏற்றுக் கொண்டதற்காகப் பாராட்டுகிறேன்.

ஒன்று முதல் மூன்று வகுப்புகள் வரையில் உள்ள மாணவர்களுக்கு இலவசமாகப் புத்தகங்கள் ஏற்கனவே வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. 1970-71-ம் ஆண்டில் 14 வயது முதல் 17 வயது வரை உள்ள மாணவர்களுக்குப் புத்தகங்கள் வழங்குவதில் 70,000 பேரைச் சேர்த்துக் கொண்டதற்காகவும், 1,320 புதிய பி.டி. ஆசிரியர்களை நியமிக்க இருப்பதற்காகவும் நான் பாராட்டுகிறேன். டெக்ஸ்ட்புக் கார்ப்பரேஷன் என்று ஏற்பாடு செய்து மூன்று முதல் பத்து வரை உள்ள வகுப்புகளுக்குக் கணித நூல்களும், ஒன்பதாவது, பத்தாவது வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஆங்கில, தமிழ்ப் பாட நூல்களும் வெளியிட அரசாங்கம் முடிவு செய்ததைப் பாராட்டுகிறேன்.

ஆகவே அவற்றில் அதிக அவசரப்படாமல் நேற்று ஒரு உறுப்பினர் கூறியது போல்—நான் ஒருவருக்காகவும் வக்காலத்து வாங்கிப் பேசவில்லை—அரசாங்கம் அவ்வளவு புத்தகங்களையும் அவ்வளவு விரைவில் வெளியிட முடியுமா என்று யோசித்துப் பார்த்து இந்த விஷயத்தில் சற்று நிதானமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளதைப்போல், படிப்படியாக இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து நான்கு டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர்ஸ் இருந்த இடத்தில் அதற்குப் பதிலாகப் பத்து தலைமை கல்வி அதிகாரிகளை நியமித்து அரசாங்கப் பள்ளிகளைக் கண்காணிப்பதற்காக அதிகாரிகளை அதிகப்படுத்தியிருப்பதற்காக நான் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். ஒரு பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மாவட்டக் கழகத் தலைவர் அவர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்து வந்தது. அப்போது ஹைவேஸ்-ம், பப்ளிக் ஹெல்த்-ம் அவர்களின் கீழ்தான் இருந்து வந்தது. மாவட்டக் கழகங்கள் கலைக்கப்பட்ட பிறகு ஹைவேஸ்-ம், பப்ளிக் ஹெல்த்-ம் அந்தந்தத் துறைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டன. ஆனால் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மட்டிலும் கலெக்டரின் நேர்முக உதவியாளரின் பார்வையின்கீழ் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக கல்வியில் சில காலமாகத் தடங்கல்கள் ஏற்பட்டு முன்னேற்றம் ஏற்படாத நிலையைப் பார்த்தோம். இப்போது பத்துத் தலைமைக் கல்வி அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதை எல்லோரும் வரவேற்கிறார்கள்.

1-4-64-க்கு பிறகு நியமிக்கப்படும் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் அரசாங்க ஆசிரியர்களாகவே கருதப்படுவர் என்று சொல்லியிருப்பது ஆசிரியர்களுக்கு ஓரளவிற்கு பாதகத்தை விளைவிக்கும். ஆகவே 1-4-70-க்குப் பிறகு எடுத்துக்கொள்ளப்படும்

1970 மார்ச் 12] [திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன்]

ஆசிரியர்களே அரசாங்க ஆசிரியர்கள் என்ற முறையில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்ட பலர் அரசாங்க ஆசிரியர்களோடு இணைக்கப்படுவார்களேயானால் அவர்கள் அந்தப் பதவியை இழக்கக்கூடும். அப்படிப் பதவி இழந்தால் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தபோது ரூ 225 அடிப்படைச் சம்பளம் பெற்றிருந்தால் அதைத் தொடர்ந்து அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காகவாவது இந்த அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அடுத்த, புகழுக வகுப்பில் 71,000 இடங்கள் இருந்தும். சேர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 64,000 தான் என்றும் இப்படி இவ்வளவு இடங்கள் காலியாக இருக்கின்றனவே என்று வாடுலி மூலம் விளம்பரம் செய்தார்களா என்றும் காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் கேட்டார்கள் நேற்றையதினம். இந்த அறிக்கையைத் தெளிவாக அவர்கள் படித்திருப்பார்களேயானால் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

அடுத்து பேசுகிறபோது குறிப்பிட்டார்கள், பல பள்ளிகளுக்குச் சென்று பார்த்ததில் ஒரு ஆசிரியர்தான் அமர்ந்திருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். இந்த உருப்படாத திட்டத்தை நீங்கள்தான் கொண்டு வந்தீர்கள், ஓராசிரியர் பள்ளிகள் என்று. அதை இப்போது திருத்தியமைத்து, தகுதி அடிப்படையில் எத்தனை மாணவர்கள் இருக்கிறார்களோ அதற்குத் தக்கபடி ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவது அல்லது குறைப்பது என்று அந்த முறையில் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். கலைக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் 124 கல்லூரிகள் இருந்தன. இன்று 140 என்ற அளவில் உயர்த்தப்பட்டுள்ளன. அரசினர் கலைக் கல்லூரிகள் 39, மானியம் பெறும் கல்லூரிகள் 101 என்ற அளவில் இப்போது இருக்கின்றன. இந்த 101 கல்லூரிகளில் உள்ள நிலைமை என்ன என்று பார்த்தால் அவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு எந்த அளவிற்குத் துணை நிற்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல் அவர்கள் அரசாங்க மானியம் பெற்றும் ஆணவத்தோடும், நிமிரோடும் தான், அரசாங்கக் கட்டளைகள் வந்தால் அவற்றை ஏற்று நடத்தத் தயாராகயில்லை என்ற நிலையைத்தான் பார்க்கிறோம். அவர்கள் எண்ணியபடி எந்தெந்தப் பாடங்களைப் போதிப்பது, எந்தெந்த மொழியில் போதிப்பது என்று அவர்கள் கருதுகிறார்களோ அதற்குத் தக்கபடி தனிச் சட்டதிட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டு அவர்கள் நினைத்தபடி செயல்படுவதையே காண்கிறோம். எனவே இம்மாதிரிக் கல்லூரிகள் ஒன்றிரண்டிற்காவது அரசாங்க மானியம் கொடுப்பதை நிறுத்தி வைத்தால் அடுத்த ஆண்டிலாவது இந்த 101 கல்லூரிகளும் வழிக்கு வந்து தமிழக அரசு எதைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்கிறதோ அதைச் செய்ய முன்வருவார்கள்.

(திரு. ந. தருமலிங்கம் தலைமை)

[திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன்] [1970 மார்ச் 19]

அடுத்து, பத்து இடங்களில் மாலை நேரக் கல்லூரிகள் நடத்தி வருவதை வரவேற்கிறேன். 1966 ஏப்ரல் 1-ம் தேதி முதல் யுனிவர்ஸிட்டி கிரூன்ட்ஸ் கமிஷன் ஸ்கேல் ஆஃப் பே, கல்லூரி ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் வழங்கி வருகிறார்கள். அதை ஆசிரியர்கள் வரவேற்கிறார்கள். ஆனால் தமிழைப் பொறுத்த வரையில்—கல்லூரி ஏற்பட்டவுடனேயே ஆங்கிலப் பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் அதேபோல் உடனடியாகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுவதில்லை. தமிழகத்தில் தமிழ் பற்று கொண்ட ஒரு அரசு வந்தும் கூட பட்டப் படிப்புப் பெற்றவர்கள் இருந்தம்கூட பல கல்லூரிகளில் கெஸெட் பதிவு பெற்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர்களை நியமிக்காதது வருந்தத்தக்கதாகும். ஆகவே நாம் தமிழுக்கு எவ்வளவு முதிப்பு கொடுக்கிறோம் என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக தமிழ்ப் பேராசிரியர்களை கெஸெட் பதிவு பெற்றவர்களாக நியமிக்க வேண்டும். ஒன்பது கல்லூரிகளில்தான் இப்படி நியமிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அக் கல்லூரிகளில் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களை கெஸெட் பதிவு பெற்றவர்களாக நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ் ஆசிரியர்களையும் மற்ற மொழி ஆசிரியர்களையும் இழிவுபடுத்துகிற முறையில் கிரேட் 1, கிரேட் 2 என்று வைத்திருக்கிறோம். அந்நிலை மாற்றப்படாதது வருந்தத்தக்கது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தொடர்ந்து இருந்திருப்பார்களேயானால் இத்தகைய காரியங்களை எப்போதோ தூக்கி எறிந்திருப்பார்கள். அண்ணா அவர்களின் செயலைப் பற்றி திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களே ஒரு முறை குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்,

Anna leaves his thumb-print in whatever he does for himself or for others.

என்று. அண்ணா அவர்கள் எந்தவிடத்திற்குச் சென்றாலும் சரி மற்றவர்களைவிட அவர்கள்தான் முதல் இடம் பெறுவார் என்று தேசாய் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். காங்கிரஸ்காரராக இருந்தாலும் கூட. அத்தகைய ஆற்றல் பெற்றவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள். ஆக, தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் வகையில் திரு. ம.பொ.சி. கூறியதுபோல், 1968 ஜனவரி 23-ம் தேதி இந்தி ஆணைச் சொற்கள் இருந்தால் என்.ஸி.ஸி.-யே தேவை இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பின்னர் கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் முயற்சியாலும், முதல் அமைச்சர் அவர்களின் முயற்சியாலும் 1969 அக்டோபரில் மீண்டும் என்.ஸி.ஸி. இங்கு செயல்படத் தொடங்கியிருப்பதை அனைவரும் பாராட்டுகிறார்கள்.

அடுத்து, தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு அவர்கள் எந்த நிலையில் தகுதி பெற்றிருந்தாலும், முதல் கிரேட் தகுதி படைத்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி அல்லது, இரண்டாம் கிரேட் தகுதி படைத்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி, எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களது படிப்பைப் பொறுத்து அத்துறைச் சம்பளத்தை அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்ற நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். உயர்நிலைப்

1970 மார்ச் 12] [திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன்]

பள்ளிகளில் எவ்வளவோ ஆசிரியர்கள் முதல் கிரேட் தகுதி பெற்றவர்களாகயிருந்தும் கூட இரண்டாம் நிலையில் வேலை பார்த்து வருகிறார்கள். ஆரம்பப் பள்ளியில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியராக ஒரு செகண்டரி கிரேட் பான் செய்தவர் வேலை பார்த்து வந்தால் அவருக்கு எப்படி செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் கொடுக்கப் படுகிறதோ அதேபோல், தமிழ் ஆசிரியர்கள் இரண்டாம் நிலை ஆசிரியர்களாக வேலைபார்த்து வந்தாலும் அவர்கள் முதல் கிரேட் ஆசிரியராகப் பணியாற்றக்கூடிய தகுதி பெற்றவர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு முதல் கிரேட் ஆசிரியர் சம்பளம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்து, ஆறு முதல் எட்டு வகுப்புகள் வரை எலிமென்டரி கிரேட், நடுநிலைப் பள்ளி, சீனியர் பேஸிக் என்று மூன்று விதமாக இருக்கின்றன. இவை தனித்தனியாக இயங்கினாலும் இவை களுக்குள்ள பாட திட்டங்கள் ஒரேமுறையில்தான் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நான்-பேஸிக் டிச்சேர்ஸ் சீனியர் பேஸிக் பள்ளிகளில் நியமிக்கப்படுவதில்லை. பாடதிட்டங்கள் ஒன்றாக இருந்தாலும் கூட ஆதாரப் பயிற்சிப் பட்டம் பெறாதவர்கள் சீனியர் பேஸிக் பள்ளிகளில் நியமிக்கப்படுவது இல்லை. அக் குறையை நிவர்த்திக்க 1968-ல் ஒரு எக்ஸ்பர்ட் கமிட்டி நியமிக்கப் பட்டது. அக் கமிட்டியின் பரிந்துரைகளைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, டி.ஈ.ஓக்களாக இருப்பவர்கள் அரசாங்கப் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் லெக்சரேர்ஸ் ஆக நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அப்படி லெக்சரேர்ஸ் ஆகப் பணிபுரிகிறபோது அவர்கள் யு.ஜி.ஸி. ஸ்கேல் ஆஃப் பே பெறுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் திரும்பி டி.ஈ.ஓ.-ஆக வந்தால் அவர்கள் சம்பளம் குறைவாகவே வாங்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தக் குறை நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டுமென்று கல்லூரி டைரக்டரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, திருக்குறள் ஆராய்ச்சிக்காக தமிழக அரசு 9 லட்சம் ரூபாய் மூன்று பல்கலைக் கழகங்களுக்கு வழங்கியது. அது நல்ல முறையில் பயன்படுத்தப்படுகிறதா என்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது. அந்தப் பதவிக்கு பி.எச்.டி. பட்டம், டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்கள் அந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்று இருக்கிறது. ஆனால் அப்படிச் செய்யாமல் ரீடர்ஸ் போஸ்ட்டுக்கு விளம்பரம் செய்யப் பட்டது. ஏற்கனவே சில லெக்சரேர்ஸ்ஸை நியமித்திருக்கிறார்கள். கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பாவதுபோல் எங்கேயோ தொடங்கி எங்கேயோ போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சீர்பெற்றுள்ள சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலேயே இந்த நிலை என்றால் மற்ற பல்கலைக் கழகங்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆகவே, இதில் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்து, மாநிலக் கல்லூரியில் பி.எச்.டி., எம்.ஸிட்., டி. லிட். என்று பல ஆராய்ச்சித் துறைகள் இருக்கின்றன. இங்கு பதவி வகித்து வரும் பேராசிரியர்கள் பலர் பத்துப் பதினைந்து வருடங்களாக இங்கேயே பணியாற்றி வருகிற காரணத்தால் வேறு

[திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன்] [1970 மார்ச் 12]

கல்லூரிகளில் உள்ள பேராசிரியர்களுக்கு இங்கு வந்து பணியாற்ற சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஒரு அதிகாரி ஒரு இடத்தில் இருக்கக் கூடாது என்று நாம் செய்து வருவதைப் போல் மாநிலக் கல்லூரியிலும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை பேராசிரியர்களை மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் மற்றவர்களுக்கு அங்கு பணிபுரிய ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்.

அடுத்து, 1968-ல் சென்னையில் கூடிய முதல் அமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் யு.ஜி.ஸி. எப்படிப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு நிதி உதவி செய்து வருகிறதோ அதேபோல் எலிமென்டரி எட்யூகேஷன் கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் என்று ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்று அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆதாரக்கல்விதான் கல்வி என்ற கட்டடத்திற்கு அடிப்படையாகும். அதற்கு மத்திய அரசின் மானியம் கிடைக்குமானால் அக் கல்வியை மேம்படுத்த முடியும் என்று அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அக்கருத்தின்படி தொடர்ந்து செயலாற்ற வேண்டுமென்று கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும், முதல் அமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டுக்கொண்டு கல்வியமைச்சரின் திறமையையும், முதல் அமைச்சர் அவர்களின் நல்ல முற்போக்குக் கொள்கைகளையும் வரவேற்றுப் பாராட்டி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* ஹாஜி ம. மு. பீர் முஹம்மது: பேரவையின் மாற்றுத் தலைவரவர்களே, கல்வித்துறை மானியத்தின்மீது பேசுவதற்கு அனுமதித்ததற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். சென்ற ஆண்டுகளைவிட இந்த ஆண்டு நம்முடைய கல்வித்துறைக்கு அதிகமான மானியம் ஒதுக்கி இருப்பதையும், கல்லூரிகளில் அதிகமான மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு வகைசெய்திருப்பதையும் நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில், மதுரைக்கு அடுத்து பல பெரிய கலைக் கல்லூரிகளையும், மருத்துவக் கல்லூரியினையும் கொண்டது பாளையங்கோட்டை நகரமாகும். ஏறத்தாழ 70 மைல் வட்டாரத்தில் உள்ள பல கல்லூரிகளின் மையமாகவும், ஏறக்குறைய 70-க்கு மேற்பட்ட கலைக் கல்லூரிகளின் நடுநாயகமாகவும் பாளையங்கோட்டை விளங்கி வருகின்றது. முதுகலை, எம்.ஏ. பயில விரும்புவோர் 100 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள மதுரையினையே நாடிச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. திருநெல்வேலி, குமரி மாவட்டங்கள், வரலாற்றுப் பெருமை கொண்டவை. வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன், பூலுத்தேவன் போன்ற முதல் விடுதலை வீரர்களும், உமறுப்புலவர், செய்குத் தம்பிப் பாவலர் போன்ற இஸ்லாமியப் புலவர்களும், தத்துவ போதகர் வீராமாணியவர், கால்டுவெல் போப் போன்ற கிறித்துவ அறிஞர்களும், நம்மாழ்வார், குமரகுருபரர் போன்ற இந்துப் பெரியவர்களும் வாழ்ந்து மறைந்த மண்ணாகும்.

1970 மார்ச் 12] [ஹாஜி ம. மு. பீர். முஹம்மது]

செக்கிழுத்த செம்மல் வ. உ. சிதம்பரனாரும், பாட்டுக்கு ஒரு புலவனும் பாரதியும் இந்த மண்ணுக்குப் பெருமை பல சேர்த்தவர்களே.

காயல் பட்டினம், ஆதிச்சநல்லூர் போன்ற பழமைப்பொருள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களும் தவத்திரு ஹீராஸ் போன்ற பேரறிஞர்கள் பாராட்டிய கிருஷ்ணபுரம், தென்காசி, சுசீந்திரம் போன்ற சிறப்பப் பெருமை படைத்த ஆலயங்களும் இங்கு உள்ளன. திருநெல்வேலிச் சீமையில் பயிலப்பெறும் பழமொழிகளும், நாடோடிக் கதைகளும் வில்லுப் பாட்டுக் கதைகளும் கணக்கி லடங்காத முறையில் விளங்கி வருகின்றன.

எறத்தாழ பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன், குமார்க்கடலில் ஒலி அலைகளைக் கண்ட ருசியக் கப்பல், அக்கடலுக்கு அடியில் கீழ் மேலாக ஒரு மலை கிடக்க வேண்டும் எனக் கண்டது. அது சங்ககால வரலாற்றினையும் கடல் கொண்ட குமார்க்கடத்தைப் தெளிவு படுத்தப் பெரும்பயனாகும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். அதுபற்றிய உண்மையைக் கான் எந்தவிதமான முயற்சியும் இதுவரை இல்லை எனவே, அந்தத் துறையில் அரசு உவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

குமார்க்கடலில் 80 அடி நீளமுள்ள இரண்டு கோட்டைக் கதவுகள் கடல் வற்றிய சில நேரத்தில் காணப்பட்டனவாக ஆபிரகாம் பண்டிதர் தனது கருணமிர்த சாகரத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நாணயங்கள், பழங்கால சீனப் பிங்கான் பொருள்கள், சமண பௌத்த மடங்களின் தூண்கள் கடற்கரை ஓர நகரங்களில் காணப்படுவதாக நாம் அறிகிறோம். அத்துடன் நூற்றுக்கணக்கான சிற்றரசர்கள் ஆண்ட பகுதி இது. அது மாத்திரம் அன்று. பல்லாரசுகணக்கான கல்வெட்டுகள் இன்னும் இங்கே படியெடுக்காமல் வேறு உள்ளன.

ஆராய்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பெருந்துணை புரிகின்ற முதுகலை வகுப்புகளை—பொருளாதாரம், தமிழ், ஆங்கிலம், வரலாறு, பழம்பொருள் கலை முதலியவற்றினைக் கொண்ட எம்.ஏ. வகுப்புகளை—பாடையங்கோட்டையில் துவங்குவது மிகவும் அவசரமானது, அவசியமானது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். தென்பாண்டிசீமை ஆழ்வார்குறிச்சியிலிருந்து திருச் செந்தூர் வரையும், கோவில்பட்டியிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரையும் உள்ளது. இப்பரப்பின் மத்திய பகுதியாக உள்ள பாடையங் கோட்டையில் முதுகலை வகுப்பு துவங்குவது இன்றியமையாதது. உடனடியாக அரசு இத் துறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

பாடையங்கோட்டையை, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைக் கேந்திரமாக ஆக்கவேண்டும், முன்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைக்கேந்திரமாக மதுரை இருந்ததைப் போன்று

[ஹாஜி ம. மு. பீர் முஹம்மது] [1970 மார்ச் 12]

இப்பொழுது மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைக்கேந்திரமாகப் பாளையங்கோட்டையை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, அறிஞர் அண்ணாவின் துணைவியாரின் பெயரால் திருநெல்வேலியில் பெண்களுக்காகக் கல்லூரி ஆரம்பிப்பதற்கு 5 லட்சம் ரூபாய் நாங்கள் சேர்த்து வைத்திருக்கிறோம். அதற்காக விண்ணப்பம் செய்திருக்கிறோம். அபிஷேகப்பட்டி மாட்டுப் பண்ணைக்குப் பக்கத்திலுள்ள உபரி நிலத்தை 40 ஏக்கர் நிலத்தைப் பெண்கள் கல்லூரிக்காக அரசுக்குக் கிடைக்கச் செய்வதுடன், வருகின்ற ஆண்டில் ராணி அண்ணாத்துரைப் பெண்கள் கல்லூரியை அரசு துவக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

தனியார் துறைப் பள்ளிகள் சர்க்கார் துறைப் பள்ளிகளை விடச் சிறப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆரம்பப் பள்ளியானாலும், உயர்நிலைப் பள்ளியானாலும், கல்லூரியானாலும் சர்க்கார் துறைப் பள்ளிகளில் பயிலும் மாணவர்களின் தேர்ச்சி எண்ணிக்கையைவிட தனியார்துறைப் பள்ளிகளில் தேர்வு எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கின்றது. எனவே, அந்தத் துறையில், தனியார் துறைப் பள்ளிகளுக்கு, இன்னும் சிறப்பாக இயங்குமளவுக்கு, அரசு தேவையான நிதி உதவியைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

என்னுடைய உரையை முடிப்பதற்கு முன்னால் ஒரு கருத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். குமரி மாவட்டத்தில், தமிழ்நாடு அரசுப் பள்ளிகளில் கேரள அரசு முன்னர் நியமித்த முப்பதிற்கும் மேற்பட்டவர் அரசி மொழி ஆசிரியர்களாகப் பணி புரிகிறார்கள். பதினைந்து ஆண்டுகாலமாக அவர்களைத் தற்காலிகப் பணியாளர்களாகத்தான் இந்த அரசு வைத்திருக்கிறது. அவர்களை நிரந்தரப் பணியாளர்களாக ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்தக் குமரி மாவட்டத்தில் அரசினர் பள்ளியில் அரசிக் கல்வியைப் பயில வாய்ப்பிருப்பதைப்போல, தமிழ்நாட்டிலே இருக்கும் முஸ்லீம் மாணவர்கள் நிறைந்திருக்கின்ற பல்வேறு நகரங்களில், கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் அரசி மொழி பயிலும் வாய்ப்பை அரசு ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை நிறைவுபடுத்திக் கொள்ளுகின்றேன்.

* திரு. பி. துரைராஜ்: துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைக் கூற நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

1967 நேர்தலுக்கு முன்னால் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒரு பொய்ப் பிரச்சாரத்தை நாட்டு மக்களிடம் செய்து வந்தார்கள். அதாவது, கிராவிட மூன்னேற்றக் கழகம் இன்றையதினம் ஆட்சிக்கு வந்தால்

1970 மார்ச் 12] [திரு. பி. துரைராஜ்]

பள்ளிக் கூடங்களை மூடிவிடுவார்கள் என்று அவர்கள் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் புள்ளிவிவரங்களை எடுத்துப் பார்த்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கல்வியில் எந்த அளவுக்கு அக்கறை கொண்டிருக்கிறது என்பது நாங்கள் சொல்லாமலே தெளிவாக விளங்கும். 1966-67-இல் இருந்த ஆரம்பப் பள்ளிகள் 31,195. ஆனால் கடந்த 1969-70-இல் 31,706 என்ற அளவில், ஏறக்குறைய 3 ஆண்டுகளில் 511 ஆரம்பப் பள்ளிகள் அதிகமாக இந்த நாட்டிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டால், 1966-67-இல் 2,368 இருந்தது, 1969-70-இல் 2,541 ஆக, ஏறத்தாழ 173 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் அதிகமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்லூரிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஏறக்குறைய 3 ஆண்டுகளில் 34 கல்லூரிகளைப் புதிதாக தமிழக அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இந்த முடியாது. எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தையே சொல்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் கணக்கில் இவ்வளவு தொகை செலுத்த வேண்டி நிலைமையில், ஏறத்தாழ கல்வி இலாக்காவிற்கு இன்றைய தினம் 60 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டதில், 30 கோடி ரூபாய் ஆரம்பக் கல்விக்காக ஒதுக்கி இருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது பெருமையாக இருக்கிறது. என்னென்றால், இந்த நாட்டில் அறிவு பெறாதவர்களே இருக்கக் கூடாது, கல்வி கற்காத மக்களே இருக்கக் கூடாது என்ற அந்த அடிப்படைத் தத்துவத்தை நிறைவேற்ற, ஆரம்பக் கல்வியில் இந்த அரசாங்கம் எவ்வளவு அக்கறை கொண்டிருக்கிறது என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

ஆரம்பக் கல்வியின் முன்னேற்றத்தை உணர்ந்து, கடந்த 20 ஆண்டு காலமாக காங்கிரஸ் ஆட்சியில் ஆசிரியர்களின் கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படாமல் இருந்ததை, இன்றையதினம் தமிழக அரசாங்கம் ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல சலுகைகளைக் கொடுத்து, மருத்துவ வசதிகளும், வீட்டு வாடகையும், இது போன்ற பல வசதிகளையும் அளித்திருப்பதைக் கண்டு, ஏறத்தாழ அத்தனை ஆசிரியர்களும் இந்த அரசாங்கத்தைப் பெருமையுடன் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு மட்டும் 2,720 ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களைப் புதிதாக நியமிக்க வழிவகை செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பெருமையோடு கூறிக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஒரு ஆரம்பக் கல்விப் பள்ளியின் நிர்வாகி என்ற முறையில், நம் அரசாங்கம் நிர்வாக மானியத்தை உதவி வரும் பள்ளிகளுக்கு, 10 சதவிகிதம் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் காலத்தில் இருந்ததை, இப்பொழுது 12 சதவிகிதம் ஆக உயர்த்தி இருப்பதைக் கண்டு, நிர்வாகிகளின் சார்பாக நன்றியைச் செலுத்திக் கொள்ளுகின்றேன்.

விஞ்ஞான அறிவு இந்த நாட்டின் மாணவர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டுமென்பதற்காக, விஞ்ஞானக் கருவிகள் வழங்குவதற் காகவும், மற்றவைகளுக்காகவும் 3 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி யிருப்பதால் நமக்கு விஞ்ஞானக் கல்வி அதிகரிக்கும் என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[திரு. பி. துரைராஜ்]

[1970 மார்ச் 12]

கிராமப் பகுதிகளில் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்ட இருந்த இணை மானியத்தை 4,000-இலிருந்து 8,000 ஆக ஆக்கியிருக்கிறது. 7,000-இலிருந்து 13,000 ரூபாய் என்ற நிலையில் உயர் ஆரம்பப் பள்ளிக் கட்டிடங்கள் கட்ட உயர்த்திக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பெருமையோடு கூறிக்கொள்ளுகின்றேன்.

மத்திய சமையல் கூடங்கள் 30-க்கு மேல் ஏற்படுத்துவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இந்தச் சமையல் கூடங்களை ஏற்படுத்துவதில் முக்கியமான அடிப்படை ஒன்றை நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். தமிழகத்திலுள்ள பிற்பட்ட பகுதிகளை எடுத்துக் கொண்டால், அதில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சங்கரன் கோயில் மிகவும் பின் தங்கிய வட்டாரமாகும். அங்கு இந்த ஆண்டில் மத்திய சமையல் கூடத்தை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஆசிரியர்கள், மற்ற அதிகாரிகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் நன்மை செய்தாலும், இன்னும் சில ஆசிரியர்கள் கல்வியிலாக்காவால் அதிருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நான் ஒருசில ஆலோசனைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். ஆரம்பக் கல்விக்காகத் தனி இயக்குநர் அவசியம் தேவை என்று இங்கே எல்லா அங்கத்தினர் களும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார்கள். ஏனென்றால் இன்று அங்கே அதிகக் காலதாமதம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம், அங்குள்ள வேலைப் பளுதானே தவிர, அவர்கள் மீது குற்றம் சொல்ல நான் முற்பட வில்லை. அந்த வேலைப் பளுவைக் குறைப்பதற்காக, ஆரம்பக் கல்விக்கு என்று தனி இயக்குநரை நியமித்தால் அந்த வேலைகள் சீக்கிரமாக முடிக்கப்பட்டு எல்லோருக்கும் உரிய காலத்தில், நியாயம் வழங்கப்படும் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர்களுக்குப் பரிசுகள் கொடுக்கிறோம். ஆனால், இதற்கான விதிகளைச் சற்று மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றையதினம் 20 ஆண்டு கால சர்வீஸ் வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி ஒரு சில ஆசிரியர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பரிசு பெற்ற ஓரிரண்டு வருடங்களுக்குள்ளேயே ஓய்வு பெறக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இதை மாற்றி அமைத்து சர்வீஸ் 10 ஆண்டு காலம் என்று வைத்தால், இளைஞர்களுக்கு, நடுவயதில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு பரிசு பெறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். அவர்களுக்கு அப்படிப் பரிசு பெறும் வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டால், மேலும் ஊக்கத்தோடு அவர்கள் வேலை செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, கல்வி இலாகாவில் பணியாற்றக்கூடிய ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தமட்டில், இப்பொழுது ஓய்வு பெறும் வயதைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு குழப்பமான நிலைமை இருந்து வருகிறது. கல்வி இலாகாவில் பணியாற்றக்கூடிய எல்லா கெஜெடெட் அதிகாரிகளுக்கும் 55 வயது தான் என்று நிர்ணயித்து விட்டால், அவர்கள் கல்லூரியில் இருந்தாலும் சரி, பயிற்சிப்

1970 மார்ச் 12] [திரு. பி. துரைராஜ்]

பள்ளிகளில் இருந்தாலும் சரி அல்லது வேறு உத்தியோகத்தில் இருந்தாலும் சரி, இந்தக் குழுப்பம் நீடிக்காமல் இருக்கும். 55 வயது, கெஜட் பதவி பெற்ற அனைத்துப் பேர்களுக்கும் ஓய்வு உறுதி, என்ற நிலைமை ஏற்படும்படி மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கூறிக் கொண்டு, இந்தக் கல்வி மானிய விவாதத்தில் பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி, விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. பி. எஸ். மணி : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, அதன் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். பொதுவாக கல்வித் துறை தேசத்திற்கு மிக இன்றியமையாதது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், இன்று என்ன காரணத்தினாலோ நம்முடைய தேசக் கல்வி அமைப்பு முறை, பாட முறை மாறுதல் இல்லாமல், பழைய முறையிலேயே செக்கு மாடு சுற்றிச் சுற்றி வருவதுபோல், பழைய முறையிலேயே வந்து கொண்டிருக்கிறது. தேசத்தில் அறிவாளிகள், கல்வி அறிவில் திறம்படைத்தவர்கள் அதிகம் தேவை என்று நாம் நினைக்கும் பொழுது, உண்மையில் கல்வி முறையிலே மாடர்ன் எஜுகேஷன் என்ற முறையிலே அயல் நாடுகளில் எப்படி எந்தெந்த முறை கையாளப்படுகிறது என்பதைக் கண்டறிந்து, அந்த முறைகளை நாம் பின்பற்றுவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். இன்றைக்கு இந்திய முறைப்படி எப்படி நிர்ணயிக்கிறார்கள் என்றால், ஒரு அமைச்சரவை இருக்கும்பொழுது ஒரு முறை, ஒரு கல்வித் திட்டம்; அது மாறி அடுத்த அமைச்சரவை வருகிறபொழுது அடுத்த கல்வித் திட்டம்; அவர்கள் கட்சிக்கும், எண்ணத்திற்கும் உகந்ததாக உள்ள திட்டம்; இப்படிக் கல்வித் திட்டத்தை மாற்றும்பொழுது, மாணவர்களுடைய ஜீவன் அழிக்கப்படுகிறது, அவர்களுடைய உள்ளம் நசுக்கப்படுகிறது. அந்த முறை இல்லாமல் கல்வித் துறையில் வல்லுநர்கள், அதிகம் படித்தவர்கள் என்று நற்பெயர் பெற்றிருக்கிற நம்முடைய மாநில அதிகாரிகளைக் கொண்ட ஒரு தூதுக் குழுவை மற்ற வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பி, அங்கெல்லாம் உள்ள முறைகளைப் பரிசீலித்து, மற்றைய அயல் நாடுகளிலே மாணவர்களுக்கு நல்ல உள்ளங்களை ஏற்படுத்தவும், அவர்களுடைய திறமையை வெளிப்படுத்தவும் அந்த அளவுக்கு எந்த முறையிலே அங்கே கல்வியைப் போதிக்கிறார்கள் என்று கண்டறிந்து, அந்த முறைப்படி இங்கே உள்ள பாட முறைகளை, போதனை முறைகளை மாற்றி, அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதோடு அல்லாமல், பள்ளிச் சிறுவர்களிடையே மதப் பற்றை ஏற்படுத்துகிற, ஜாதிப் பற்றுக்களை ஏற்படுத்துகிற ஒரு முறை தெரிந்தோ, தெரியாமலோ அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. உண்மையிலே பள்ளிகளில் படிக்கிற மாணவர்களிடையே சிறிய வயதில் மதப் பற்றை ஏற்படுத்துவது என்பது, அந்த மாணவர்களுடைய

[திரு. கே. பி. எஸ். மணி] [1970 மார்ச் 12]

முற்போக்கான சக்தியைத் தடுப்பதாகும். ஏதோ ஒரு வெறியில் உந்தித் தள்ளப்படுகிறார்களே தவிர, பரந்த உள்ளத்தோடு, அந்த மாணவர்களைப் படிக்கவிடுவதில்லை, அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள விடுவதில்லை. மதப்பற்று வேண்டும் என்று நினைக்கிறவர்கள், மதசார்பில் உள்ள பள்ளிகளில் படித்து, அவர்கள் அறிவை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ளலாம். ஆகவே, பள்ளிகளில் மதப்பற்று உள்ள பாடங்கள் அறவே நீக்கப்பட வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோள்.

ஆசிரியர்களைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏதோ ஆசிரியர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு கொடுத்தாலும் திருப்தியில்லை என்ற அதிருப்தியான எண்ணம் நம்மிடையே இருக்கிறது. ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த அளவில் 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்றால், மாடுகளைப் பட்டியில் அடைப்பதைப் போல் தான் குழந்தைகளை அடைத்து வைக்க முடியுமே தவிர, உண்மையிலேயே நல்ல முறையில் பாடம் கற்பிக்க முடியாது. ஆகவே, ஒரு ஆசிரியருக்கு 25 மாணவர்கள் என்ற முறை இருந்தால் தான், அவர்கள் நல்ல முறையில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும் என்பது எல்லோரும் கண்டறிந்த உண்மை. அதே நேரத்தில் அரசாங்க கஜானா நிலையையும் பார்க்க வேண்டும். கஜானா நிலைமை பரிதாபகரமாக இருந்தாலும், வேறு துறையில் ஈடுபாடு செய்து, நிச்சயம் அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்துடன் கோத்தாரி கமிஷன் கொடுத்துள்ள சிபார்க்களை ஆசிரியர்கள் முறையாக செயல்படுகிற நிலையிலே அரசாங்கம் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும்.

கல்லூரி அட்மிஷன், உபகாரச் சம்பளம் என்று சொல்லும் பொழுது இப்பொழுது அரசாங்கம் கொடுக்கிற உபகாரச் சம்பளத் திற்காக விண்ணப்ப பாரத்தைப் பூர்த்தி செய்திருந்தாலும், அதைச் சில கல்லூரித் தலைவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பாமல் தடை செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. இந்த ஆண்டு கூட தஞ்சாவூரில் மெடிகல் கல்லூரியில் ஸ்காலர்ஷிப் பாரம் முறையாக வெல்பேர் டிபார்ட்மெண்டுக்கு அனுப்பப்படாமல், பிறகு மூன்று முறை திருப்பி அனுப்பி, நான்காவது முறை பிள்ளைகளே கொண்டு வந்து கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. அந்த நிலையைக் கண்காணிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு அல்லாமல் பகல் உணவுத் திட்டத்தைத் தேவையான அளவுக்கு செயல்படுத்த வேண்டும். (மணி அடிக்கப்பட்டது). எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் 10 நிமிஷம் பேசினார்கள். நான் ஒரு பார்டி வீடர் என்ற காரணத்தினால் எனக்கு கர்டஸி காட்டி, கொஞ்சம் டைம் கொடுங்கள்.

உபகாரச் சம்பளம், ரூ. 6,000-க்கு மேல் வருமானம் உள்ள பெற்றோர்களின் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்க முடியாது என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு பரிதாபகரமான நிலை. இப்பொழுது

1970 மார்ச் 12] [திரு. கே. பி. எஸ். மணி]

வேண்டுமானால் ஃபாமிலி பிளானிங் என்று சொல்லலாம். முன்பே 7, 8 பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டிருப்பவர்கள், எப்படியாவது பிள்ளைகளும் படித்துத் தீரவேண்டும் என்று ஆவலாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, படிப்பு விஷயத்தில் ரூ. 6,000, 7,000 வருமானம் என்ற ஒரு நிலையை வைக்காமல், எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் தாராளமாக உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அதுமட்டுமல்லாமல், ஒரு மாணவர் இரண்டு டிகிரி கோர்ஸ் படித்தால், உபகாரச் சம்பளம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. தேசத்தில் அறிவாளிகள் வளர வேண்டும் என்று நினைக்கிறவர்கள், அறிவு உள்ளவர்கள் முன்னேறவேண்டும் என்று நினைக்கிறவர்கள் நிச்சயம் ஒரு டிகிரி கோர்ஸ் அல்ல, எத்தனை டிகிரி கோர்ஸ் படித்தாலும், அறிவுள்ளவர்களுக்கு, முதல் மூர்தி வாங்குபவர்களுக்கு மேரிட்டின் அடிப்படையில் பூரணமாகச் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இவ்வளவு தூரத்திற்குக் கல்வித் தரமானது உயர்ந்து கொண்டு போனாலும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நிலை, இந்தக் கல்வி இலாகாவிலும் எப்படி ரிசர்வ் ஷீட் என்று ஒதுக்கப்பட்டு வைத்திருக்கிறார்களோ, அதே நிலை தான் அங்கும் இருக்கிறது. உதாரணமாக ஒன்று சொல்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய நம்முடைய திரு. சுந்தரவடிவேலு அவர்கள், மதிப்பைப் பெற்று, உயர்ந்தவர் படித்தவர் என்று சொல்லப்பட்டு, அப்படி அவர்களால் புகழப்பெற்ற சகோதரர் திரு. ஆனந்தராஜ் அவர்களுக்கு 16 வருட சர்வீஸ் இருந்தும், அவருக்கு ஜூனியர்களாக இருப்பவர்கள் பிரமோஷன் அளிக்கப்பட்டு, மேலிடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். என்ன காரணத்திற்காகவோ அவர் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார். வேறு ஏதாவது காரணத்தை வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். இந்த நிர்வாகத்தில் மட்டுமல்ல, எல்லா நிர்வாகத்திலும் இப்படி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தயவுசெய்து கேட்டுக்கொள்கிறேன், பாரபட்சமின்றி நாங்கள் கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தாலும் கூட, எங்களைத் தட்டிக் கொடுத்து, மேலே கொண்டு வரவேண்டும். ஒரு சிறு சாக்கைச் சொல்லித் தட்டிக் கழிப்பது முறையாகாது.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பாபாஜி அம்பேத்காருடைய சரித்திரத்தை பாடப் புத்தகத்தில் நான்-டி-டைலாகக் கொண்டு வருவதாக உறுதி தந்தார். ஆனால் இன்று வரையில் கொண்டுவரப் படவில்லை. என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. அவர் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர், அவருடைய ஜீவிய சரித்திரத்தைப் பாட புத்தகங்களில் கொண்டுவரலாமா என்று நினைக்கக் கூடாது. அவர் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்திருந்தாலும் அவர் கான்ஸ்டிடியூஷன் மேக்கர். இந்தச் சபையிலுங்கூறும். அதற்குச் சட்டம் இருக்கிறது என்று சொன்னால்,

[திரு. கே. பி. எஸ். மணி] [1970 மார்ச் 12]

இந்த நாடு இயங்குகிறது, அதற்குச் சட்டம் இருக்கிறது என்று சொன்னால், பாபாஜி அம்பேத்கார் அவர்கள் அதற்கு முக்கிய காரணம். அப்பேர்ப்பட்டவருடைய ஜீவிய சரித்திரத்தை பாட புத்தகத்தில் கொண்டு வர வேண்டும். தாழ்ந்தவர் உயர்ந்தவர் என்று பேதம் பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை, கட்சியைச் சேர்ந்தவர், கட்சியைச் சேராதுவர் என்று பேதம் பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகவே, அண்ணா அவர்கள் சொன்னபடி வருகிற ஆண்டிலாவது பாபாஜி அம்பேத்காருடைய ஜீவிய சரித்திரத்தை நான்டிடைல் டெக்ஸ்டாகக் கொண்டு வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி, முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கோ. பூவராகன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின்மீது எங்கள் கட்சியின் வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஒட்டி ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விழைகிறேன். கல்விக்காக நம்முடைய மாநிலத்தின் மொத்த வருவாயில் 23 சதவிகிதம் செலவிடுகிறோம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். கல்விக்கு எவ்வளவு செலவிட்டாலும், அதனைச் செலவுக் கணக்கில் வைக்கக் கூடாது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதை மூலதனச் செலவாக செலவிடுவதாகக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். வருகின்ற ஒரு முன்னேற்ற நிலையில், உலக நாடுகளின் நிலையைப் பார்க்கும் போது, அறிவுத் திறன் இருந்தால்தான் நாட்டிலே மதிப்பு மரியாதை நம்முடைய நாட்டிற்கும் ஏற்படுத்த முடியும் என்கிற நம்பிக்கை பிறந்திருப்பதைப் பார்க்கிறேன். அறிவுத் திறன் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் நடக்காது. கல்வியில் கீழ் மட்டத்தில் இருந்தால், சமுதாய வளர்ச்சிக்கான முயற்சிகள் நல்ல முறையில் செயல்படுத்த முடியாது என்று என்னைப் பொருத்தவரையில் எண்ணுகிறேன்.

நம்முடைய அரசாங்கம் செலவிடும் தொகை 66 கோடி ரூபாய் என்றும், அந்த அளவுக்கு அதிகமாகச் செலவிடுகிறோம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். பெருமைப்படுகிறோம். அப்படிப் பெருமைப் படும்போது, சில இனங்களை மறந்து விடுகிறோம். இவ்வளவு அதிகமாக இருப்பதற்கு, ஆசிரியர் சம்பளம் அதிகமாக இருப்பதும், படியை உயர்த்தியதும் காரணங்கள். இதற்காக கூட்டப் பட்டிருக்கிறதே யல்லாமல், புதிய பள்ளிக் கட்டடங்கள் கட்டினதால் என்று இல்லை. முன்பு கட்டியதை விட அதிகமாகப் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டியோ, ஆசிரியர்-மாணவர் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து அதிக ஆசிரியர்களை நியமித்தோ காரியங்கள் செய்யப்படவில்லை. இந்த வகையில் முயற்சிகள் நடந்து இதற்காக அதிகப் பணம் செலவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதில் தயக்கம் காட்டியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆண்டுதோறும் பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கியிருக்கும் தொகைகளைச் செலவிடாமல் இருக்கும் நிலைகளையும் பார்க்கிறோம்.

1970 மார்ச் 12] [திரு. கோ. புவராகன்]

உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு ஒதுக்கிய பணம் சரியாகச் செலவழிக்கப் படவில்லை. ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்படும் மானியங்கள், ஏற்கனவே போதாது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, குறைவாகத்தான் அந்த இனத்தில் செலவிட்டிருக்கிறார்கள். அரசினர் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் சென்ற ஆண்டு ஒதுக்கிய பணத்தை சரியான முறையில் செலவழிக்கவில்லை. சிறப்புப் பள்ளிகளில் ஒதுக்கிய பணம் செலவழிக்கப்படாத நிலை இருக்கிறது. தயக்கத்திற்குக் காரணம் என்ன என்று காட்டப்படவில்லை. தேசிய மாணவர் படைக்கு, அது நிறுத்தப்பட்ட திட்டம், அதற்கு செலவு இனங்களில் செலவு செய்ததாகக் கணக்கு இருக்கிறது. எப்படி இவ்வளவு என்.சி.சி.-க்குச் செலவாகியது என்பதை அமைச்சர் விடை அளிக்கும்போது சொல்வார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

இப்பொழுது நம்முடைய பள்ளிக் கூடங்கள் நடக்கும் நேரம் மாற்றப் படவேண்டும். ஏனென்றால், இப்பொழுது காலை 10 மணிக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கின்றன. 1-30 மணிவரையில் நடக்கின்றன. காலையில் 10 மணியளவில் குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக்குப் போக, படிக்க அவ்வளவு தக்க நேரம் இல்லை. மற்ற மேலை நாடுகளில், பாரதத்தில் கூட கோவா போன்ற சிறு இடங்களிலும், காலை 7-30 அல்லது 8 மணிக்கு ஆரம்பிக்கிறார்கள். பிறகு 12 மணிக்கு முடிக்கிறார்கள். அந்த வகையில் நடத்த முடியுமா என்று முயற்சி செய்ய வேண்டும். காலையில் இருக்கும் சுறு சுறுப்பு, மதியம் வருகிறபோது இருப்பதில்லை, குறைந்துவிடுகிறது. 12 மணிக்குமேல் உற்சாகம் குறைந்து வகுப்புகளில் என்ன நடக்கிறது என்பதை ஆசிரியர்கள், மாணவர்களைக் கேட்டால் தெரியும். ஆகவே, காலை நேரத்தில் கல்லூரியாக இருந்தாலும், மற்ற பள்ளிகளாக இருந்தாலும், துவங்கும் நேரம் இருக்கும் முறையை வகுக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்கள் 10 மணிக்கு, அல்லலகங்கள் 10-30 மணிக்கு என்கிற இந்த முறை இருப்பதால், இப்பொழுது விவசாயத்தில் கூட இந்த முறை வந்துவிட்டது. விவசாய வேலைகளுக்கும், காலையில் 9 மணிக்குத்தான் வருகிறார்கள். ஒன்பது மணிக்கு முன்னால் ஏர் பிடிக்க, களை எடுக்க வருவதில்லை. நம்முடைய நாட்டுக்கு 9 மணி அவ்வளவு பொருத்தமானது இல்லை. உற்சாகமாக இருக்கும் அளவிற்கு, காலைிலேயே வேலை துவங்கும் பழக்கத்தை இளமையிலேயே எற்படுத்திவிட வேண்டும். வருகின்ற ஆண்டில் இந்த முறையை மாற்றி அமைத்து, காலைிலேயே துவங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மாலைிலே விளையாட, நூல் நிலையங்களில் அமர்ந்து படிக்கத் தேவையான முறையில் மாற்றிச் செயல்பட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

கட்டாயப் படிப்பு என்ற வகையில் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் சேருகிறார்கள். முதல் வகுப்பில் சேருகிறார்கள். ஆனால் இந்த மாணவர்கள் முன்னாவது வரும்போது, எண்ணிக்கை குறைந்து விடுகிறது. 5-வது வகுப்பில் இன்னும் குறைந்துவிடுகிறது. அடுத்து

[திரு. கோ. பூவராகன்]

[1970 மார்ச் 12]

6-வது வருகிறபோது, பள்ளி இறுதி வகுப்புக்கு வரும்போது, மாணவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைந்துவிடுகிறது. முதலாவதைவிட மூன்றாவதில் குறைவு, மூன்றாவதை விட, 5, 6-வது வகுப்பில் குறைந்துவிடுகிறது. கல்வி இலாக்காவில் இருப்பவர்கள் இதற்கு வழிவகை காணவேண்டும். முதலில் தொடங்கிய மாணவன் பத்தாவது வரையில் படிக்கும் அளவில், இடையில் ஏற்படும் குறைவு இல்லாமல் செய்ய, குறைவுக்குக் காரணம் என்ன என்பதைப் பார்த்துச் செயல் படவேண்டும். இப்பொழுது நாம் இலவசமாக உணவு, உடை, இன்னும் எல்லா வசதிகளும் கொடுத்தும் கூட, ஆண்டுதோறும் சேர்க்கின்ற மாணவர்கள் இடையிலே நின்றுவிடும் நிலை தவிர்க்கப் படவேண்டும். இதற்கென்று ஒரு பிரிவு கல்வித் துறையில் ஏற்படுத்தி, ஆவன செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது எல்லா ஊர்களிலும் 5-வது வரையில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. ஐந்து மைல் வட்டாரத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் இருக்கின்றன. தொடர்ந்து உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்க முடியாமல் போவதற்குக் காரணம் என்ன என்று கண்டறிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் கல்வி முறையில் முழு முயற்சியோடு எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் 10-வது வரையில் படிப்பைக் கொடுக்க முயற்சி எடுத்திருக்கிறோம் என்று பொருளாகும்.

அதோடு கல்லூரியில் இன்றையதினம் மாணவர்கள் சேருகிறார்கள். பயிற்சி மொழிக் கொள்கையில் சமநிலை இல்லை. கல்லூரியில் புகுமுக வகுப்பில் தமிழ் போதனை மொழி என்றால், தனிப்பட்டவர்களுடைய கல்லூரிகளுக்கு எல்லா மாணவர்களும் ஒரே முகமாகப் போகிறார்கள். இந்த முறையால் நாம் இரண்டு பிரிவுகளை வளர்த்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். அரசினர் கல்லூரிகளில் தான் தமிழிலே பயிற்சி. தனிப்பட்டவர் கல்லூரிகளில் இல்லை. ஆகவே, அங்கே சேருவதற்குச் சிபாரிசுகள் தேடுகிறார்கள். படிப்பை எல்லோருக்கும் கொடுக்க நினைக்கிறோம். ஆனால் எண்ணங்களைச் செயல்படுத்த இடர்ப்பாடு ஏற்படும் வகையில் கொள்கை இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பெரும்பாலான பிற்பட்ட, அரிசன சமூகத்தினர்கள், பின்தங்கிய சமூகத்தினர் அரசினர் கல்லூரிகளுக்குத் தான் செல்ல வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் பணவசதி உள்ளவர்கள், தனிப்பட்டவர்களுடைய கல்லூரிகளுக்குச் சென்று சேருகிறார்கள். அப்படிச் சேருவதற்கு பலவற்றையும் சரிக்கட்டி சேர முடிகிறது. அதே சமயத்தில் ஏழை மாணவர்கள் அதைச் செய்ய முடியவில்லை. அதற்கு நல்லதொரு வழிவகை கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். எல்லா மாணவர்களையும் ஒரு முறையான அளவில் கல்வி பயில, தமிழ்தான் போதனை மொழி எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் என்று செய்ய வேண்டும். தமிழும், ஆங்கிலமும் என்றிருப்பதால், சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. கல்வி அமைச்சர் ஒரு கல்லூரிக்கு எந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறார்களோ அதே கொள்கையை எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

1970 மார்ச் 12] [திரு. கோ. பூவராகன்]

பின்தங்கிய மாணவர்களுக்கு, அரிசன மாணவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்குகிறார்கள். 400 மாணவர்கள் என்றால், விகிதாசாரம் போடுகிறார்கள். அந்த முறையை மாற்ற வேண்டும். சயன்ஸ் பிரிவில், கணிதப் பிரிவில், இத்தனை இத்தனை விகிதாசாரம் என்று கொடுக்கப் படவேண்டும். பின்தங்கிய, அரிசன மாணவர்கள் தமிழ் போதனை மொழியாக இருக்கும், பொருளாதாரப் பாடத்தில்தான் தள்ளிவிடப்படுகிறார்கள். கணிதம், சயன்ஸ் போன்ற பாடங்களுக்கு எடுக்கப்படுவதில்லை. அந்த முறையிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதைத் தவிர்க்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏழை மாணவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேறு யாரும் ஆள் இல்லை. அரசாங்கமே முன்னோடியாக இருந்து, தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இன்னொன்று, கல்லூரியில் பொருளாதாரப் படிப்புப் படிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்று, ஆசிரியர்களாக உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் பணியாற்ற வருகிறார்கள். பொருளாதாரம் படித்துவிட்டு ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்ற வரும் போது அவர்களுக்குத் தொடர்பான பாடத் திட்டங்கள் இல்லை. பல கல்லூரிகளிலே இந்தக் குறைபாடு இருக்கிறது. கல்லூரியில் படிப்பதற்கேற்ற முறையிலேயே உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் பாடத் திட்டங்கள் அமைய வேண்டும். இன்றையதினம் சமூகநல பாடத் திட்டம் வைத்திருக்கிறோம். இப்போதிருக்கிற சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு, விஞ்ஞான முன்னேற்றத்திற்கான முறையில், வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் வகையில் பாடத் திட்டம் அமைய வேண்டும். எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் காமர்ஸ் போன்ற பட்டப் படிப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும். பொருளாதாரத் துறை, சரித்திரப் பிரிவு போன்ற பாடங்களிலே பயிற்சி பெற்றால் ஒருசில காரியங்களுக்குத் தான் பயன்படும். இன்றைக்கு இருக்கும் சூழ்நிலைக்குப் பயன்படாத முறையில் உள்ள பாடத் திட்டத்தை யெல்லாம் அகற்றி விட்டு, காலத்திற்கேற்றவாறு பாடத்திட்டங்கள் கல்லூரி மட்டத்தில் அமைய வேண்டும். கல்வி இலாக்கா அதிகாரிகளும் அந்த வாய்ப்பைத் தேடிக் கொடுக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கான ஊக்கம் அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்லூரிகளில் படிக்கின்ற மாணவர்களையும், உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் படிக்கின்ற மாணவர்களையும் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி, அங்கிருக்கும் கல்வி முறைகளைக் கண்டுவர, பயிற்சி பெற ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். எக்ஸ்சேஞ்ச் ப்ரொகிராம் என்ற அடிப்படையில் கல்லூரி, உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்கள் 100 பேர்களையாவது ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி, அங்குள்ள கல்வியை அறிந்து தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வகை செய்ய வேண்டும். இதற்கான நிதிவசதியை மத்திய அரசிலே இருந்து பெறலாம். அல்லது நாம் கல்விக்காகச் செலவு செய்யும் 66 கோடியிலே சில லட்சம் ரூபாயை இதற்கென்று ஒதுக்கிச் செய்யலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கோ. பூவராகன்]

[1970 மார்ச் 12]

நாம் புதிய முறையில், புதிய நோக்கோடு, தற்போதுள்ள சூழ்நிலைக்குத் தகுந்த முறையில் பாடத் திட்டங்கள் அமைக்க கல்வி இலாகா முயற்சிக்க வேண்டும். பழைய முறையிலேயே போய்க் கொண்டிருக்கக் கூடாது. தற்போதுள்ள சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு உலக நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு பாடத் திட்டங்கள் அமைய வேண்டும். இதற்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாகச் செலவானாலும் பரவாயில்லை. கல்விக்குச் செலவிடுகிற பணம் நல்ல காரியத்திற்காகத்தான் செலவிடுகிறோம் என்ற மன நிறைவு எல்லோருக்கும் இருக்கும். இதிலே யாரும் குறை காண முடியாது.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு இருக்கும் நூல்நிலையங்களின் எண்ணிக்கை போதாது. பெரிய அளவில் பணம் கொஞ்சம் கூடுதலாக ஒதுக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் நூல்நிலையங்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மாணவர்கள் நூல்நிலையங்களுக்குச் சென்று படிக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கென்று ஒரு பிரிவு ஏற்படுத்திச் செயல்படுத்தினால் நன்றாக இருக்கும். கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் அதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரை ஒருசில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நேரம் அதிகமாக இல்லாத காரணத்தினால் இரண்டொன்றைச் சொல்லி, மணி அடிக்கும் முன்னமேயே என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். மற்ற இடங்களில் கல்லூரிகள் தொடங்கப்பட்டதுபோல என்னுடைய தொகுதியிலும் கல்லூரி தொடங்கப்பட்டது. கல்லூரி தொடங்கப்பட்டபோது எந்த நிலைமையில் இருந்ததோ அதே நிலைமையில்தான் இன்றும் இருந்து வருகிறது. சென்ற ஆண்டில் அதற்குப் பணம் ஒதுக்கித் தர வேண்டும் என்று சொன்னேன். கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் வந்து அஸ்திவாரம் போட்டார்கள். வேகமாகக் கட்டிடம் எழுப்பவில்லை. இந்த ஆண்டு சொன்னால் அடுத்த ஆண்டிலாவது ஏதாவது ஏற்படுமா என்பது தெரியவில்லை. பின்தங்கிய பகுதிகளில் ஆரம்பிக்கப்படும் கல்லூரிகளில் விஞ்ஞானப் படிப்புப் படிக்க ஏன் வசதி செய்துகொடுக்கக் கூடாது? சென்னை போன்ற நகரங்களிலுள்ள கல்லூரிகளில் இட நெருக்கடி இருக்கிறது. பின்தங்கிய பகுதிகளிலுள்ள கல்லூரிகளிலும் விஞ்ஞானப் பகுதி, கணக்குப் பகுதி, மேலும் பட்டப் படிப்பு பாடிப்பதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால் அந்தப் பகுதிகளிலுள்ள மாணவர்கள் விரும்பும் பாடங்களைப் படிக்க முடியும். நகரங்களில் ஏற்படும் இட நெருக்கடியையும் குறைக்க முடியும். பொதுவாக இவைகளை ஏற்படுத்தக் கூடிய வசதிகள் இல்லையென்று சொல்வார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வசதிகளைச் செய்துதான் வேண்டுமென்றுதான் நாம் கேட்கிறோம். அப்படிச் செய்தால் அதிக மாணவர்கள் சேருவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1970 மார்ச் 12]

[திரு. கோ. புவராகன்]

அடுத்து, விருத்தாசலத்தில் பெண்களுக்கான உயர்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது. கட்டிட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக புதிதாகக் கட்டிடம் கட்டித் தர வேண்டுமென்று கேட்டு வருகிறோம். அதற்குப் பணம் ஒதுக்கியதாகத் தெரியவில்லை. பெண்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிக் கொண்டு வருவதை உத்தேசித்தாவது புதிய கட்டிடம் கட்ட வேண்டும்.

அடுத்து பெண்ணாடகத்தில் புதிய பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டே தொடங்க வேண்டும். சில இடங்களில் உயர்நிலைப்பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடங்கள் இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட இடங்களில் கட்டிடங்களை அமைத்துத் தர வேண்டும். என்னுடைய தொகுதியில் மூன்று, நான்கு இடங்களில் நெருக்கடியான நிலை இருக்கிறது. முதனை, முகாசாபுரம், ஆலடி, இருப்பு என்ற இடங்களில் எல்லாம் கட்டிட வசதி இல்லை. இந்த இடங்களில் எல்லாம் கட்டிடம் கட்டி, இடவசதி செய்து தர வேண்டும்.

அடுத்து, 300 ஜனத்தொகை உள்ள இடங்களில் ஆரம்பப் பள்ளி தொடங்க வேண்டுமென்ற நியதி இருக்கிறது. மேலும் இரண்டு ஆண்டுகள், மூன்று ஆண்டுகள் நடந்து வந்த பள்ளிக்கூடங்களை யெல்லாம் நிறுத்திவிட்டார்கள். அந்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை யெல்லாம் மூடிவிட்டார்கள். அங்குள்ள பிள்ளைகள் வேறு இடங்களுக்குச் சென்று படிப்பது மிகவும் கடினம். இருக்கிற பள்ளிக்கூடத்தை எடுத்துவிடுவது என்பது என்ன நியாயம்? என்ன காரணத்திற்காக மூடினார்கள் என்று தெரியவில்லை. திரும்பவும் அந்த இடங்களில் அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களைத் திறக்க வேண்டும். அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை மூடுவதற்கு அரசியல் நோக்கம் ஏதாவது இருக்குமோ என்று நான் கருதுகிறேன். அரசியல் நோக்கம் கல்விப் பிரச்சினையில் இருப்பது பொருத்தமாக இருக்காது. உடனே பள்ளிகளைத் திறக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

அடுத்து உறுப்பினர் திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். தயவு செய்து அந்தக் கருத்துக்கு இடம் கொடுத்துவிட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எந்தெந்தப் புத்தகத்தை, எவ்வப்பொழுது எந்தெந்த மாணவன் படிக்க வேண்டும் என்ற முறை இருக்க வேண்டும். எது வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம், எந்தக் கருத்தை வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம், என்று சொல்வது சரியல்ல. மாணவர்களுக்கு உரிய வயதில் ஆரம்பப் பள்ளியில், உயர்நிலைப் பள்ளியில் இந்த இந்த முறையில், இன்னின்ன நூல்களைக் கற்பிக்கலாம் என்ற முறை இருக்கிறது. அந்த மாணவர்களுக்கு மனப் பக்குவம் இல்லாத நிலையில் எதை வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம் என்று சொல்வது சரியல்ல. ஒருவேளை கல்லூரி மட்டத்தில் வேண்டுமானால் அப்படி இருக்கலாம். வயது

[திரு. கோ. பூவராகன்] [1970 மார்ச் 12]

வந்தவர்கள் எதை எதைப் படிக்க வேண்டுமென்று புரிந்து கொள்ளக்கூடிய மனப்பக்குவம் இருக்கிறது. ஆகவே, மாணவர் களுக்கு உரிய முறையில் இன்னின்ன வகையில் திட்டவட்டமான தூல்கள்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி என் உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். ஆர். கண்ணன் : தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்வி என்பது குறிப்பாக, மிகமிகச் சிறந்த பொருள். அந்தப் பொருளுக்காக எத்தனை கோடி செலவு செய்தாலும் அதை முதலீடாகவே கருத வேண்டுமென்று நண்பர் திரு. பூவராகன் சொன்னதை அனைவரும் வரவேற்பார்கள். எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பணம் செலவு செய்யலாம். அத்தகைய சிறப்புமிக்கது கல்வி என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

இன்று தமிழகத்தில்—குறிப்பாக திரு. சிவஞானம் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள், ஆங்கிலம் அவ்வளவு தேவையில்லை என்பதாகப் பேசுகிறார்கள். அதிலும் குறிப்பாக மொழித் துறையில் ஆங்கிலம் இருக்கக் கூடாது, அதிகமாகத் தமிழ் வரவேண்டும் என்பதாகும். நாங்கள் தமிழை எதிர்ப்பவர்கள் கிடையாது. தமிழை உயிராகப் போற்றுகிறோம். தமிழோடு கூட ஆங்கிலமும் சிறப்பாக இருந்தாக வேண்டும் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மறைந்த மாமேதை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள்

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : நான் ஆங்கிலமே கூடாது என்று சொல்லவில்லை. அது போதனு மொழியாக இருக்கக் கூடாது என்று கருதுகிறேன். அவர்கள் சார்ந்துள்ள கட்சியின் கொள்கையும் அதுதான் என்று நினைக்கிறேன். அதை அவர்கள் மறுக்கிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். ஆர். கண்ணன் : அதை நிச்சயமாக நான் மறுக்க வில்லை. தமிழுக்கு முக்கியத்வம் கொடுக்கிறோம். நாம் எல்லாம் தமிழர்கள். சுலபமாக நம்முடைய தாய்மொழியாகிய தமிழை வளப்படுத்த முடியும். உலகம் சுருங்கிக் கொண்டே வருகிறது என்பதை நாம் உணர்ந்ததாக வேண்டும். உலகத்தைச் சுற்றிவர அதிக நாள் ஆவதில்லை. இன்று வளர்ந்து வருகிற விஞ்ஞான அமைப்பில், வர்த்தகத் தொழில் அமைப்பில்—அன்றாடம் நாம் உலக நாடுகளோடு தொடர்பு உடையவர்களாக இருந்தாக வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலையில் ஆங்கிலம் புறக்கணிக்கப்படாது மேலான முறையில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழில் மட்டும் வல்லுநராக இருக்க வில்லை. ஆங்கிலத்தில் மகாமேதையாக இருந்த காரணத்தினால் தான் உலக நாடுகள் எல்லாம், மற்ற பிற மாநிலங்கள் எல்லாம் அவர்களது அறிவாற்றலைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்திருக்கிறது. தமிழோடு சிறப்பாக ஆங்கிலமும் இருந்தாலன்றி முழுமையான அறிவாற்றலை நம்முடைய குழந்தைகள் பெற முடியாது போகும். ஆகவே ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணிக்காது, அதை விருத்தி

1970 மார்ச் 12] [திரு. எம். ஆர். கண்ணன்]

செய்வதும் நம் கடமையாக இருக்கிறது. ஆகவே தமிழோடு ஆங்கிலமும் நல்லமுறையில் நம் மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப் பட வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அதுவே என் வேண்டுகோளாகும். அதனால் நான் தமிழுக்கு விரோதி அல்ல. உலக நாட்டவர்களுக்கு நம்மவர்கள் தாழ்ந்து விடாதிருக்க ஆங்கில மொழியில் அறிவுத் திறன் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக வற்புறுத்துகிறேன்.

அடுத்த டி.பி.ஐ. ஆபீசில் சில குறைகள் இருக்கின்றன. சரியான முறையில் வேலை நடக்கவில்லை. குறிப்பாக ஒரு பள்ளியில் இருந்து தலைமை ஆசிரியர் நீக்கப்பட்டார். அவர் சர்க்காருக்கு மனுச் செய்துகொண்டு 2½ ஆண்டுகள் ஆகின்றன. நானும் கல்வி அதிகாரிகளைச் சென்று பார்த்தேன். உத்தரவு அனுப்புவதாகச் சொன்னார்கள். இன்னமும் அவர்களிடம் இருந்து பதில் வந்து சேரவில்லை.

அந்த இலாக்கா செம்மையாக--துரிதமாகச் செயல்பட்டாக வேண்டும். நாம் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு நாளுக்குநாள் கல்விக்கூடங்கள் பெருகி வருகின்றன. காங்கிரஸ்காரர்கள் தவறான பிரச்சாரமாக--இந்தக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தால் பள்ளிக்கூடங்கள் அழிந்துவிடும் என்று சொன்னார்களே தவிர--இன்றைக்குப் பள்ளிக் கூடங்கள், கல்லூரிகள் பெருகியே வருகின்றன. நம்முடைய வருமானத்தில் கால் பங்கை கல்விக்கே செலவிடுகிற அளவுக்கு இத் துறையில் கவனம் செலுத்துகிறோம். ஆகவே இந்த இலாக்கா இன்னும் துரிதமாகச் செயல்பட்டால்தான் ஆசிரியர் பெருமக்களுக்கு உடனுக்குடன் நலன் ஏற்படும்.

முதியோர் கல்வியை எடுத்துக் கொண்டால் பெரும்பாலும் விவசாய மக்களிடத்தில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். நம் நாடு விவசாய நாடு. 75 சதவிகிதம் மக்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஓரளவு கல்வி அறிவை ஏற்படுத்தினால் தான் நவீன விஞ்ஞான விவசாய முறையில் அவர்கள் ஊக்கத்துடன் செயல்பட வழியேற்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து மாலைக் கல்லூரிகளை எடுத்துக் கொண்டால்--ஏதோ காரணங்களினால் அப்போது படிக்காது வேலைக்குப் போய் விட்டவர்கள் எல்லாம் இன்றையதினம் மேலும் மேலும் படிக்க ஆவல் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அதிகமான அளவுக்கு மாலைக் கல்லூரியில் அட்மிஷன் கொடுக்க வழிவகை செய்து--அப்படிச் சேர்ந்து படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து கல்லூரிகளில் கட்சியின் அடிப்படையில்--திராவிட முன்னேற்ற மாணவர்கள் சங்கம் என்றோ, காங்கிரஸ் முன்னேற்ற மாணவர்கள் சங்கம் என்றோ--சங்கங்கள் அமைக்க அனுமதிக்கக்

[திரு. எம். ஆர். கண்ணன்]

[1970 மார்ச் 12]

கூடாது. காங்கிரஸ் ஆட்சியின் காலத்தில் அப்படி அமைத்துக் கொள்ள அனுமதித்ததின் காரணத்தினால்தான் பலவிதமான சங்கடங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். வெளியில் எந்தக் கட்சியில் வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். கல்லூரிகளுக்குள் கட்சி அடிப்படையில் சங்கங்கள் அமைக்க அனுமதி இருக்கக் கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்றையதினம் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் அத்தகைய சங்கங்கள் இல்லாத காரணத்தினால் தான் தகராறுகள் இல்லை. கல்லூரிகளிலும் கட்சி அடிப்படையில் சங்கங்கள் இருக்கக் கூடாது. நாட்டுக்குச் சேவை செய்யும் நல்லுள்ளம் அமைகிற அறிஞர் பெருமக்களாக நம் மாணவர்கள் ஆவதற்கு ஏற்ற சிறப்பான பணியை ஆசிரியர் பெருமக்களும் ஆற்றுவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின் மீது சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் நாம் கல்விக்காக ஏராளமான பணத்தைச் செலவிட்டாலும்—கல்வி அகலக் கல்வியாக இருக்கிறதே தவிர ஆழமான கல்வியாக இருக்கவில்லை. குறிப்பாக நாம் கல்வி முறையில் அடிப்படை மாற்றம் எதுவும் செய்யாத காரணத்தினால் இன்று இருக்கக்கூடிய பிரச்சினையை அது தீர்ப்பதாகவும் இல்லை. மெக்காலே கிளார்க்குக்களை உண்டாக்குவதற்கு வகுத்த—மெக்காலே கல்வித் திட்டமே இன்றைக்கும் செயல்பட்டு வருகிறது. அதை மாற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆரம்பக் கல்வித் திட்டம் சிறப்பான முறையில் அமைய வேண்டுமென்றால் ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் நிலையைச் சரியான முறையில் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் சந்தோஷமாக கல்வித் திட்டத்தில் நுழைந்தால்தான் நம் மாணவர்கள் நல்லமுறையில் ஆரோக்கியமான கல்வியைப் பெற வாய்ப்பு ஏற்படும். நல்ல முறையில் எதிர்காலச் சிற்பிகள் உருவாக வழியேற்படும். ஆகவே ஆசிரியர்களுக்குக் கென்று தனியாகவே சம்பளக் குழு ஒன்றை நியமிக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆசிரியர்களுடைய பணி குழுந்தைகளின் மனநிலை வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது. ஆகவேதான் அவர்களுடைய பிரச்சினை தனியான முறையில் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முன்பு ஒரு சம்பளக் குழு நியமிக்கப்பட்டது. செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய சம்பள விகிதத்தைப் பற்றி 'The request for an initial pay higher than that of a Lower Division Clerk is not unreasonable.' என்பதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்தவகையில் பரிசீலனை செய்வதற்குப் பதிலாக ஆசிரியர்களுக்கென்றே தனியான குழு ஒன்று அமைக்கப்படவேண்டும். இதேபோல் அரசுத் துறையில்

[திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன்]

உள்ள மற்ற ஊழியர்களோடு ஆசிரியர்களுடைய நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது ஆசிரியர்களுடைய நிலை வருந்தத் தக்கதாகத்தான் இருக்கிறது. அரசுத் துறை ஊழியர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வுக்கான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட வாய்ப்புகள் ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் இல்லையென்றே சொல்லலாம்.

He enters as a teacher and retires as a teacher. எனவே அவர்களுடைய நிலைபற்றி பிரத்தியேகமாக எடுத்துக் கொண்டு பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஊதியம், உத்தியோக உயர்வு இவை பற்றி 1966-ல் அமைக்கப்பட்ட கோத்தாரி கமிஷன் செய்த சிபாரிசுகள் அமல் நடத்தப்பட வேண்டும். பேராசிரியர்களுடைய ஊதியமும் ஐ. ஏ. எஸ். ஊழியர்களுடைய ஊதியமும் சமமாக இருக்க வேண்டும். அது போன்றே பல்வேறு மாவடங்களிலுள்ள ஆசிரியர்களுடைய ஊதியம் அரசுத் துறையின் பல்வேறு தட்டுகளிலே உள்ள ஊழியர்களுடைய ஊதியத்திற்குச் சமமாக அமைந்திடல் வேண்டும். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களைவிட உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இரண்டு மடங்காகவும் பேராசிரியர்களுக்கு அடுத்து மூன்று மடங்காகவும் சம்பளம் முறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இது போலவே தொடக்க வகுப்பிலுள்ள ஆசிரியர்கள் பலர் செகண்டரி கிரேட் படித்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் ஹைர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கான சம்பளத்திலேயே பணியாற்றுகின்றார்கள். அவர்களுக்கு உரிய ஊதியத்தைக் கொடுப்பதற்கான நடவடிக்கையை அரசு உடனடியாக எடுக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய சம்பள விகிதங்கள் அவர்களுக்கான குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள் பற்றிச் சொல்லும்போது, இது சம்பந்தமான புள்ளிவிவரங்கள் முறைப்படி தயாரிக்கப்படவில்லை. இந்த முறையில் தமிழக கல்வி இலாக்கா செயல்படவில்லை என்று தாழ்மையாகக் கருதுகிறேன். இதையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து தொடர்ந்து பதினைந்து ஆண்டுகளாக ஹைர் கிரேடு ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர்களுக்கு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கான ஊதியத்தைத் தாமதமாகவே அரசு முன்வந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசு உத்தரவிட வேண்டும். தலைமை ஆசிரியர்களின் ஊதிய உயர்வுகளைப் பொறுத்த வரையில் முதல் சம்பளக் கமிஷனில் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் The holders of the post should be supervising the work of not less than five clerks and should be recognized as the Head of the Section என்று இந்தப் பழைய கமிஷனில் கூறியிருக்கிறார்கள். எனவே தலைமை ஆசிரியர்கள் பொறுப்பை ஒப்புக் கொண்ட அவர்களுக்கு அதற்கு ஏற்ற வசதிகளைக் கொடுப்பதற்கான நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இது போலவே 1933-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு

[திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன்]

[1970 மார்ச் 12]

பணியாற்றிய ஆசிரியர்களுக்கு என்ன விடுப்பு விதிகள் இருந்தனவோ அதே விடுப்பு விதிகளை இப்போதும் கொடுக்க அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில் ஆரம்ப ஆசிரியர்களுடைய குழந்தைகள் நல்ல முறையில் கல்வி கற்பதற்கான வேண்டி, அவர்களுக்குக் கல்லூரி வரையில் இலவசமாகப் படிப்பதற்கான உத்தரவுகளைப் பிறப்பிக்க வேண்டும். ஓய்வுகால சலுகைகளைப் பொறுத்த வரையில் அரசு ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அதே சலுகைகள் ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுப்பட வேண்டும். அது போன்று அவர்களுடைய பிராவிடெண்டு பண்டு என்று சொல்லப்படும் நிதியிலிருந்து கடனாக 75 சதவிகிதத்தைப் பெறுவதற்கான வழி நடைகளை வகுக்க வேண்டும். திருமணக் கடன்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களுக்கு 500 ரூபாய்க்கு மேல் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் அரசு ஊழியர்களுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் என்ற அளவில் கடனாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று கடனாக வழங்குவதற்கு உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டும். மருத்துவ வசதிகளைப் பொறுத்தவரையில் அவை தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் விரிவு படுத்தப்பட்டு இருப்பதை வரவேற்கிறோம். அதே நேரத்தில் அவர்கள் தனியார் நடத்தும் மருத்துவ மனைகளில் வைத்திய வசதி பெறுவதற்கு அவர்களுக்கும் வாரியப்பு அளிக்கப்பட வேண்டும். பிராவிடெண்டு பண்டு நிதியைப் பொறுத்த வரையில் அரசாங்கத்தின் பங்கு அதிகமாக்கப்பட வேண்டும்.

இன்னும் ஒன்றை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்று ஆசிரியர்களுக்குப் பாட திட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சில வேலைகள் கொடுக்கப்படுகிறதைப் பார்க்கிறோம். உதாரணமாக மதிய உணவு சம்பந்தமான சில வேலைகள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. அமைச்சர் அவர்கள் கேள்வி நேரத்தின் போது இதில் ஒன்றும் கட்டாயமோ நிர்ப்பந்தமோ இல்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் உண்மை நிலை என்னவென்றால் இப்படிப்பட்ட வேலைகள் அவர்கள் மீது திணிக்கப்படுகின்றன. இது நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

* THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH: Sir, I thank you very much for giving me an opportunity to say a few words about the Education Demand. We understand that the Government have made an allotment of about Rs. 67 crores, that is 23 per cent of the total Budget allotment. We find very many useful things in the Budget. Since the time at my disposal is very short, I will point out very briefly some of the drawbacks in the present educational system. The Government must give their attention to the quality of education and improve it. Since the Government are spending about Rs. 67 crores, it can take over at least elementary education from the Panchayat Union Councils. This is very necessary under the present circumstances to improve the quality of education.

[1970 மார்ச் 12 [Thiru K. S. Kothandaramiah]

Secondary, there is no mention about the Nursery Education in this Demand. The nursery education is very important because it starts from the house and from the nursery education we go to the primary education and then to secondary education and collegiate education. Therefore, something should be done to provide for the nursery education.

Next I want to refer to moral education. I am not speaking about religious education. Moral education should be there and without the teaching of moral education, education would not be sound.

Regarding language facilities for the linguistic minorities, I have to say something. The Government of Tamil Nadu, accepting the recommendations of the Commissioner for Linguistic Minorities issued a G.O. in March 1961. They have also accepted the recommendations of the Zonal Council and also the decisions taken at the Chief Ministers' Conference. But till now they have not implemented them. No doubt they are doing it in a haphazard way. Even our late Hon. Chief Minister, Thiru Annadurai had assured us in this House a number of times that they would be implemented. But the safeguards are not being implemented. When we demand safeguards in the Panchayat Union Councils and other bodies, they think that we are very fanatical and we are demanding things which we should not demand. Therefore, I request the Hon. Minister to see that they are implemented immediately.

Then, with regard to the Telugu language, I would say that next to Tamil, Telugu takes the second place in the State. So far as the present educational system is concerned, they introduced a two-language formula and according to it the Tamil students should learn Tamil and English and the Telugu students should learn Telugu and English and the Urdu students should learn Urdu and English. With regard to the Tamil students there is no difficulty. But so far as the Telugu students and students belonging to other minorities are concerned, the three-language formula is wanted because since the Official Language of the State is Tamil, they also want to acquire some knowledge of Tamil. I do not insist upon the three-language formula with Hindi even at the time when the two-language formula was introduced, I submitted a petition stating the difficulties experienced by the Telugu students and others to the then Chief Minister and he had promised to look into the matter. So far it has not been considered.

With regard to the importance of Telugu in Tamil Nadu, I will just now quote what the late Chief Minister, Thiru Annadurai had stated—

'In my view many even a majority might take to the study of Hindi if it was offered for optional study; of course a large number of students would take to the study of advanced Tamil. In my opinion, we have to learn Telugu, the language of the neighbouring State which is in large use here.'

(vide—'Sunday Standard', dated 17th December 1967).

[Thiru K. S. Kothandaramiah] [1970 மார்ச் 12]

Again with regard to the importance of Telugu and its use as a link language in Tamil Nadu, he had stated--

'In India where every language was connected with history, tradition and way of life, they could not except the dominance of any one language. In this country, so vast and large, link language-tradition and way of life, they could not except the dominance of age should arise only out of necessity. For instance, for people in Madras Telugu was more appropriate to be a link language . . .

(vide—'Hindu', dated 16th December 1967).

From this it is clear that Telugu has to be given a very prominent place and facilities have to be provided for its development.

Then, from the brochure given to us I learn that about one crore of rupees is set apart for the improvement of the Tamil language and I am very glad about it. It is stated that Tamil should be developed as a modern language and so I feel that other languages of the minorities also should be developed on a par with the Tamil language. Otherwise one-language-people will be making progress while the other-language-people will become primitive people. Therefore, I request the Hon. Minister for Education to consider this aspect of the matter and see that the recommendations of the Commissioner for Linguistic Minorities are implemented immediately.

Then, with regard to the teacher-pupil ratio, we are now concentrating upon the idea of improving the quality of education. them. So, the teacher-pupil ratio should be reduced to 1:20. 40 students and therefore he is not able to give attention to all of them. So, the teacher-pupil ratio should be reduced to 1:20. If it is reduced, the Government can solve the unemployment problem of the trained teachers also to some extent. It is only by reducing this ratio, we can appoint more teachers.

With regard to teachers of Board High Schools, they have been brought under the control of Government. But there is some difficulty with regard to teachers being absorbed into Government service. They have put a restriction that teachers who were appointed before 1966 cannot be given the same status and other facilities as teachers appointed after 1966. I request Hon. Minister not to make any difference but give the same consideration because it is not the fault of teachers but it is the arrangement made by Government.

Nationalisation of text-books is a good thing; but you have to provide necessary facilities for private companies also to prepare good text-books, so that quality of education is improved. Nothing is said about educational tours. They are important.

Teaching of history and geography should improve and good maps should be prepared. Using maps prepared 20 years back is not good. We have sacrificed for the sake of 'Social Studies'

[Thiru K. S. Kothandaramiah]

the teaching of history and geography for a long time. Now when we have re-introduced geography and history, we should prepare good maps so that teachers can teach the boys with good maps.

In 'Arisinesapuram' there is a private elementary school. But I do not know why they have given a panchayat elementary school there. The private higher elementary school should not be disturbed. This is working properly.

With these words I resume my seat.

THIRU R. PONNAPPA NADAR : Sir, I rise to wind up the discussion that is before the House regarding the most important Demand, viz., Education. Many views have been expressed in this Hon'ble House by the Members of various parties. I would also wish to put certain facts which this House may earnestly consider. I have been just reading the report submitted by the Hon. Minister for Education regarding Technical Education. I wish to offer a few remarks regarding Technical Education first.

In the report, it has been stated that there has been reduction in the strength in the engineering colleges. Formerly 1400 pupils were admitted and now that has been reduced to 1,000 in the Five-Year degree B.E. course. Similarly in the Three-Year Degree course, there has been reduction of 260 seats. All these reductions have been made on the direction given by the Central Government. On account of recession there has been growing unemployment, especially amongst engineering graduates and this has, to some extent, been responsible for the reduction of seats. Now that recession has receded, the time has come for the original status quo to be maintained. I would urge the Hon. Minister for Education that the original strength of 1,400 should be restored for Five-Year B.E., degree course and the 260 seats abolished for the Three-Year degree course might be revived. That is my submission.

It has been said on the floor of the House that nearly 23 per cent of the revenues of the State are earmarked for Education. Education is nation-building activity and any Nation which has come to the forefront has to spend a large part of its revenues for Education. We can just compare the development that has taken place in the European countries and in Asia, Japan would be an example. If we are to take the example of Japan, an Asian country, an eastern country to us, we would be able to see that the educational system in Japan is technically-oriented or employment-oriented. I have also to point out that so far as technical education in our State is concerned, it should be given a technical bias so that an engineering graduate when he comes out of the college can immediately get some employment. Educational system should be reoriented in that fashion so that practically there is no unemployment in that section. Most of the students unrest is due to the apprehensions of the students regarding employment opportunities. I am sure that so far as engineering graduates are concerned, if this aspect is kept in view, there

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

may not be any difficulty so far as our State is concerned. So far as engineering subjects are concerned, we have to introduce several specialised courses both in post-graduate section as well as in degree section. We are imparting education in civil engineering, mechanical engineering and electrical engineering and other allied subjects. It is not sufficient and sufficient provision should be made for teaching of metallurgy, mining (even though it is stated that there is provision for mining, it is not enough), in a comprehensive way, so that vistas of employment for engineering graduates are widened.

Another suggestion I want to make is just as we have made provision for starting an Agricultural University in our State, we can start a University for Technical Education so that all the various institutions which are now functioning may be just brought under a single control and a University would be the best panacea for all the ills at present existing under technical education. That is my suggestion. We are told that there are about 12 engineering colleges and 36 polytechnics and other technical training schools. The Regional Engineering College run by Central Government is also there. The management of Madras Institute of Technology is also going to be assumed by the State Government. All these could be amalgamated under a University and that Technical University could thus function effectively and be of benefit to all the people of our State.

Another point which I want to mention is regarding the language policy. This Government has been wedded to the two language formula. We find imparting of education in Tamil as well as in English. It has been urged on the floor of this House that Tamil is a classical language and that its culture should be preserved. Tamil education has been incorporated by the previous Government as well as by this Government in the college level both at P.U.C. as well as degree courses. Provision has been made for Tamil Education. But response from student community is not very happy. That is what I want to say. Of course that has been set right by the statement furnished to us regarding intake of students, who want to study Tamil as medium when compared to other students who prefer English. English is an international language. It is the window of knowledge. It is language of all sciences. It is the language of technology. Eminent educationists as well as interested public have impressed upon this Government the necessity of imparting English education and maintaining the standard which has been maintained by the Madras University all along. But now we find that there is a steady fall in standard of English education, that is imparted in the University. It may be seen in the results of our Tamil boys in I.A.S., I.F.S., I.P.S., and other Union Public Service examination. It is on a low ebb. It is because our boys cannot effectively compete with students coming from other Universities. Madras was topping the list in I.A.S., in previous years. But now our position is receding to the background. Government should specifically state its language policy. Even though it has

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

been stated that they are giving importance to Tamil, the progress of Tamil is not adequate and commensurate with the need. In any private college, education is imparted in English language. They have bias towards English. That is because students as well as parents feel that English education is more useful so that the student can earn his livelihood. It may be said that we are following Lord Macaulay who introduced English education in India. Let us not take such ticklish view with regard to encouragement of English. English education should be given its proper place and encouragement. There has been provision for encouragement of English teaching. The British Council of Education has given sufficient incentive for maintaining the standard of English. They are giving funds and that may be utilised to bring English into its proper form. There is another move made by the D.M.K. Government which I want to make mention of. In the Parliament they want to delete Part XVII of the Constitution and to incorporate in its place the assurance given by our late lamented Prime Minister Pandit Jawaharlal Nehru that English shall continue as the associate or alternative language so long as the non-Hindi States do not fall in line. Now we are not encouraging English; we are encouraging Tamil. If English language is not encouraged properly, I am afraid Hindi will usurp its place, and that would be a potential danger. I want to impress this point on the Hon. Minister for Education. Non-Hindi States have not fallen in line with the other States in the matter of Hindi. So far as Hindi is concerned, the attitude and policy of this Government will have to be specifically mentioned.

Formerly this Government said that in the National Cadet Corps the commands were in Hindi and so they would not run the institution. Now it has been resumed with words of command in English. But the cadets are expected to learn the Hindi equivalents of the English words. Does this not show a change in their position is the question which I ask the Minister for Education. There has been a vacuum for a period of two and a half years and our students suffered a lot on account of this retrograde step. We should think in terms of our achievements in the All-India sphere. Our boys are not able to compete for the military services, either in the Air Force or in the other ranks. Entry into these services has been denied to the Tamilian population on account of this temporary suspension of the National Cadet Corps. Even now National Cadet Corps training is not made compulsory. I would urge that it should be made compulsory so that the boys who are studying in the colleges may have some kind of military training. When there is danger to the country, the services of these boys can be utilised. That is one of the suggestions which I want to make. This important nation-building activity of National Cadet Corps training should be encouraged to its full form.

So far as the amendment of the Constitution is concerned, there is a difficulty which I want to point out. If Part XVII is removed, what would be the status of our language? The Eighth

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

Schedule could not be deleted. There are fourteen languages and the D.M.K. Government wanted all the fourteen languages to be made the national languages. Now they have receded from that position. They say that English should continue as the official language so long as the non-Hindi States do not accept Hindi as the official language. If legislation to give effect to this is brought forward, it will be a welcome move. Has the All India Congress Committee passed a resolution to the effect that English shall continue as the link language? That is the question posed by the Hon. Chief Minister on the floor of this House. Now that the D.M.K. Ministry is in league with the Indira Government, it is time for them to use their powers to bring about such a position. Knock and the door shall be opened. This is another suggestion which I want to make.

With regard to the amendment to the motion of thanks tabled by the D.M.K. Members of Parliament, the present ruling party would say that the Congress Members are not co-operating in the matter. In that connection much abuse has been thrown on our revered leader Sri Kamaraj, because he did not attend when the amendment came up for voting in Parliament. At that time many members of the D.M.K. also were absent. They cannot turn round and say that Kamaraj, who has been saying so many things in Tamil Nadu, did not attend the Parliament when the amendment came up for vote. Why were 15 of their own partymen absent? I do not say they were opposed to the amendment. But they failed in their duty to discharge the mandate which they got from the people. The party came to power stating that the imposition of Hindi on Tamil Nadu would be opposed tooth and nail. Now they have gradually receded from that position. I will point out one instance. A stamp was issued in connection with the World Tamil Conference. There was no inscription of the words in Tamil 'Yadhum Oore, Yavarum Kelier' on that stamp. On account of that there has been a boycott of the function for the release of the stamp. What happened subsequently? Recently there has been another stamp issued in memory of our revered Chief Minister Annadurai. The words 'Kancheepuram Natarajan Annadurai' were printed on it in Hindi. The Ministry did not take objection to it. On the other hand it swallowed it. I think their hatred towards Hindi has whittled down gradually and they are assimilating the ideas prevalent in the country. I think their association with the ruling Congress Party in Delhi might have softened their opposition to Hindi to some extent.

The Hon. Minister says that Tamil was also there in the stamp issued in connection with the World Tamil Conference.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, உலகத் தமிழ்மாநாட்டுத் தபால் தலையில் ஆங்கிலமும் இல்லாமல் வெறும் இந்தி மட்டுமே போடப்பட்டிருந்ததால் அந்தத் தபால் தலை மறுக்கப்பட்டது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தபால் தலையில் அவர்களுடைய பெயர் தமிழிலேயே இருக்கிறது. இந்தியிலும்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இருக்கிறது என்றால், இன்னுள்ள சட்டப்படி அப்படி இருக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. சட்டம் என்று ஒன்று இருக்கும் வரையில் சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்ற முறை இருக்கிறது. ரூபாய் நோட்டுகளில் எல்லாம் கூட இந்தியில் இருக்கின்றன. அன்று பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த நிலையிலும் சட்டதிட்டத்திற்கு அடங்கித்தான் காங்கிரஸ் தன் எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித்து வந்தது என்பதைக் காங்கிரஸ் நண்பர்கள் மறந்திருக்க முடியாது. உலகத் தமிழ் மாநாட்டு ஸ்டாம்பில் தமிழிலும் இல்லாமல், ஆங்கிலத்திலும் இல்லாமல் வெறும் இந்தியில் மட்டுமே இருந்த காரணத்தால் மறுக்கப்பட்டது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : உலகத் தமிழ் மாநாட்டு ஸ்டாம்பில் தமிழ் வார்த்தை ஒன்று கூட இல்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. தமிழ் வார்த்தை அதிலே இல்லையா? அதிலே பூரணமாக இந்திதான் இருந்தது என்பது சரியல்ல; தமிழ் வார்த்தையும் இருந்தது. இந்தியில் இருந்ததால்தான் மறுத்ததாகச் சொன்னார்கள். அண்ணாதுரை ஸ்டாம்பும் இந்தியில்தான் இருந்தது. ரூபாய் நோட்டில் எல்லாம் கூட இந்தியில் இல்லையா என்றார்கள். இது ஒரு சமாதானமாக இருக்கிறதே தவிர, தீவிரமாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைக்கு அண்ணாதுரை அவர்கள் ஸ்டாம்பை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற ஒரு பக்குவம் உலகத் தமிழ் மாநாடு ஸ்டாம்பு வந்த சமயத்தில் இல்லை.

THIRU R. PONNAPPA NADAR : Sir, the stamp was circulated in advance to the Government of Tamil Nadu, and they did not raise any objection at that time. It is only at the nick of the moment that they thought of this matter. If there had been any objection, they could have raised it then and there. First they have approved it and then changed their mind. Now things have changed. That is my contention.

Another point which I want to stress is regarding collegiate education. The duration of the P.U.C. course is one year. Formerly we had the Intermediate course for two years. So far as P.U.C. education is concerned, there is very much of rushing through. The syllabus is too heavy that it could not be covered within one year. This is another point about which I want to make mention. Most of the time is now consumed by strikes and similar things prevalent in the colleges.

Sir, during the days of the Anti-Hindi agitation, you were in the Opposition and you incited and asked students to do things in an agitational manner. Now that agitation has not subsided and that agitation is turned against you and now you say that some anti-social elements—you also call them names—are behind the students' unrest. You have started it and the fruits of it you are reaping now. So you cannot now turn round and say that there is no students' unrest. Sir, what has happened in the Arts College in the City recently. There was some disturbance between the first-year B.A., students and the third-year B.A., students. What

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

did the Government do? The college was closed immediately and it was reopened on the 10th. For small and petty things the colleges are closed immediately. Some Parents' Council should be formed and if it is formed the student unrest could be curbed and the institutions can function. Parents are interested in the welfare of the students and so the strikes for petty matters should not be encouraged. Also, most of the strikes are due to the clash between bus-men and the students, whether it be in the town or in the mofussil, the students could not get accommodation just to go to the college in time and ultimately it would flare up into a strike and clash between the students and the bus-men. All these things would have been averted if there is better relationship between the students and the bus-men, and a Council should be established by the Government for that purpose. This aspect of the matter may kindly be considered by the Government so that the mounting student unrest can be arrested at all levels.

Then, Sir, I want to bring one incident which happened at Marthandam in the Kanyakumari district. There was a dispute between the bus-men and the students. Immediately the matter was reported to the Police but the police did not come in time and they did not take any action and as a result of that certain untoward incidents happened. Cases are now pending in the court and so I do not want to go into details. But it is a sorry state of affairs and the students are being prosecuted. Some of them have been charge-sheeted and they are facing trial. The local authorities have been approached for the withdrawal of the case against them. In the better interests of the smooth functioning of the institution, the Principal of the college concerned and the parents of the students approached the Collector in regard to this matter but nothing has been done so far. Sir, many cases have been withdrawn against students in other places but somehow those cases pending in that district have not been dealt with in the same way as is done in other places. So, I request the Hon. Minister for Education to consult the concerned authorities and see that something is done in that regard. I would earnestly suggest that prosecution against them may be withdrawn so that proper relationship may prevail between the students and the busmen in that district.

Another point which I want to stress is with regard to the medium of instruction, which I have mentioned earlier. The official language is Tamil so far as our State is concerned. We have been encouraging the publication of Tamil Text-books for the degree classes as well as for other classes. In this connection, I want to make one suggestion. Books are being published in large numbers but there may be some effective control and check over the publication of college text-books. It is not enough if some translations are effected. Original text-books will have to be evolved so that they can be used for the B.A., and B.Sc., students in an effective manner. Then with regard to other language text-books, students find it difficult to purchase them at a prohibitive

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

cost. Most of the technical and medical books are to come from England and these will have to be sold to the students at a concessional rate and that aspect of the matter also may be gone into.

Next, I want to mention about the opening of new colleges. In the brochure placed on the table of the House, I learn that four new Arts Colleges are to be opened this year and I would point out that these are districts in which there are no colleges and such of those districts where there are no Government colleges may be given preference. The Hon. Minister for Education may say that if the local people are prepared to give Rs. 5 lakhs and the required land, the matter may be considered. So far as my district is concerned, I have got a suggestion to make. Collections have been made for the District Welfare Fund and more than Rs. 6½ lakhs have been collected for that Fund. So sufficient fund is available and sufficient land is also available in Puliurkurichi near Thuckalay. There are no colleges in that area and 140 acres of the Government land is available there and it would be a very useful centre for starting a Government College. So, I would request this Government to utilise that fund and the 140 acres of land for starting a new college there.

Then, Sir, there has been a demand from various quarters for the starting of University Centres. There has been a demand from Palayamkottah for the opening of a University Centre under the auspices of the Madurai University. I also request this Government to open a University Centre at Nagercoil which is the headquarters of our district. There are a number of colleges but there is no provision for the study of post-graduate courses. We have to run to Madurai or Palayamkottah for post-graduate studies. Now there are plenty of students who will have to run from pillar to post for the study of post-graduate courses. So, I would request this Government to start a University Centre at Nagercoil and also at Palayamkottah.

Another point which I want to mention is that the Government tion, more and more seats may be provided in the colleges so that Such of the amount collected from that district may be utilised and earmarked for the welfare of that district. That amount could be utilised for starting new colleges and that is another suggestion which may be considered by the Hon. Chief Minister.

Regarding the admission in colleges, there is a rush for admission to the Science Groups. For B.Sc., and Mathematics courses, admission is very scarce and it is something akin to the admission to the M.B.B.S., course. There should be sufficient provision made for the admission of a sufficient number of students belonging to the Backward Classes. Quota may be fixed for them and timely direction may be given to the heads of the institutions so that they may just give adequate representation to the students who are backward in education. Adequate representation may also be given to the students belonging to the Scheduled Castes.

[Thiru R. Ponnappa Nadar] [1970 மார்ச் 12]

Also, in the Women's colleges students are not admitted in large numbers. I would suggest that in the interests of education, more and more seats may be provided in the colleges so that the rush in the colleges may be reduced. Now the number of women's colleges is very low and they may be increased.

Another point which I want to mention is regarding the college staff. They are not paid adequately. Tamil Professors and Telugu Professors are not treated on a par with other Professors. Such discrimination should be eliminated and scales recommended by University Grants Commission should be implemented in full. Librarians and Physical Instructors have a standing grievance. As early as 1967 it was said the University Grants Commission's scale would be implemented for them and that is now being reiterated. It is time it is done.

With regard to secondary education, I will just state one or two points. So far as secondary education is concerned, for the S.S.L.C. there is central valuation. Is it worthwhile to have such a thing? That may be considered. Many of the examiners feel when they come and value the paper in a central place, that they are doing it in a regimented fashion. I want to say that this will not help the boys in securing the due marks they deserve, since the examiners have not got sufficient time. Within the time allotted, they have to value so many number of papers. They would not be able to judge the standard of the pupil objectively. That is what I want to point out.

With regard to private secondary school teachers, there has been so much of confusion. Now that the Board schools have been taken over by Government, integration of the school teachers' services may be made expeditiously.

There was a proposal to separate elementary education and to have a separate Directorate of Elementary Education. I do not know what had happened to that suggestion. The Hon. Minister may explain the same.

There are a number of schools, private schools, which are grossly mismanaging things. Such of those schools, wherein there is gross mismanagement may be taken over by Government and a legislation to that effect may be brought forward. (Mr. Speaker sounded the going.) I will finish in a few minutes, Sir.

There is a private management in our district; In Orappanavalai there is a high school. The Headmaster has been dealt with by the management and some other teachers have been dealt with by the manager. They have approached the Directorate and they have been then reinstated. There are managements which do not function effectively. They run their institutions on a commercial basis. This should be put an end to. I am sure this Government will come to the aid of the teachers who have been just oppressed and suppressed by the managements.

1970 மார்ச் 12] [Thiru R. Ponnappa Nadar]

There is a growing feeling that elementary grade teachers are not getting their due share. There have been so many processions and their scales of pay are grossly inadequate. I would say that this present Rs. 10 interim relief is inadequate, and so, adequate provision should be made so that better scales of pay may be given to elementary grade and secondary grade teachers. I am sure this Government would bestow their attention on it. (Mr. Speaker again sounded the gong.) One more point, Sir. There are many teachers who had been transferred from Travancore-Cochin State to Madras State. There are several B.T. assistants. This Government imposed a test qualification for them for further promotion. Most of the teachers felt aggrieved and approached and filed a writ before the Honourable High Court. The High Court decided in their favour. In spite of that decision, this Government is not respecting the decision of the High Court. They are flouting the decision. This will not speak well of this Government. When the highest judiciary has given a judicial pronouncement, it is the duty of all to respect the law. If private citizens violate the law, we take action against them. If Government violate law, what is the remedy? We know not. The High Court's decision is even now not implemented. It is now said that the Government are asking for clarification from Central Government. In 1956, we integrated with Tamil Nadu. But still, the question of integration of services, which is a vexed question, has not been solved. I am sure, this Government will mete out justice, after the decision of the High Court. There has been no appeal by the State Government. I can understand if the State Government had decided to appeal. But they are not doing that but asking for clarification from the Centre. Let the Government abide by High Court's decision. That is what I want to point out.

With regard to grant for schools, certain people are given preference. One "Krishnan Nair" of Pazhanthalamedu, who is a recent convert to the ruling party, is one beneficiary. He is to be given another Training College. This sort of dispensation of favour to private people should be put an end to. With these remarks I would once again request the Government to do the needful in the matter.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மினிஸ்டர் ஒரு மணி நேரம் கேட்டார். இன்னும் 45 நிமிடங்கள்தான் இருக்கின்றன. இத்தனை உறுப்பினர்கள் பேசியதற்கு, மினிஸ்டருக்கு 45 நிமிடங்களாவது கொடுக்க வேண்டுமல்லவா?

THIRU R. PONNAPPA NADAR : One more point, Sir, with regard to our district and I have finished. The teachers in Panchayat Union schools in Tiruchendur and Sattankulam have not got their pay yet. That may be attended to.

Our Chief Minister has announced that a new prayer song for Tamil Nadu has been introduced. We are happy the song written by my professor Thiru Manonmaniam Sundaram Pillai has been

[Thiru R. Ponnappa Nadar] [1970 மார்ச் 12]

adopted. But what I want to say is, when the House is in Session, when we are here it would be well advised if the Hon. Chief Minister had made that announcement in the House and taken us into confidence. It should have been made on the floor of the House. That is the point I want to make.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : முன்பே ஒருமுறை சட்ட மன்றத்திலும் மேலவையிலும் நான் அறிவித்திருக்கின்றேன்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு சட்ட மன்றப் பேரவைத் தலைவரவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீதும், அதன்மீது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற வெட்டுத் தீர்மானங்களின் மீதும், இந்தப் பேரவையைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் ஒட்டியும், வெட்டியும் பல கருத்துக்களை இங்கு வழங்கியிருக்கிறார்கள். கல்வித் துறையினுடைய வளர்ச்சி குறித்தும், கல்வித் தரத்தினுடைய மேம்பாடு குறித்தும், கல்வி நிலையங்களினுடைய வசதி வாய்ப்பு குறித்தும், கல்வி நிலையங்களில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களின் நலன்களைக் குறித்தும், இந்தப் பேரவையில் தங்களின் சீரிய கருத்துக்களைத் தெரிவித்தமைக்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கல்வித் துறையினுடைய பல்வேறு பிரிவுகளையும், இதிலே ஆற்றிவரப்படும் பல்வேறு பணிகளையும் பற்றி இன்று பேரவையைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் பலரும் பாராட்டியதற்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். என்றாலும்கூட, கல்வித் துறையிலே செய்யப்பட வேண்டிய பணிகள் பல இருக்கின்றன என்று உறுப்பினர்கள் பலரும் எடுத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும்விட, அறிவு தர வேண்டிய அவசியத்திலும், அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள கல்வி வளர வேண்டுமென்பதிலும் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லை.

பாரதிதாசன் கூறியுள்ளதைப்போல, எல்லோரும் கல்வி கற்று, சிறந்த நலனைப் பெற வேண்டுமென்ற முயற்சியில் எல்லோரும் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். கல்விக்காக நாம் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் 23 சதவிகிதத்தை ஒதுக்கி வைத்தாலும்கூட இது போதுமானதா என்றால் போதுமானது இல்லை. பேரவையினுடைய உறுப்பினர்கள், இது போதுமானதாக இல்லை என்று பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்தாலும், கல்வித் துறை அமைச்சராகிய நான் கூறுகிறேன், இது போதுமானதாக இல்லாதான். அதில் இருக்கும் வாய்ப்பு வசதிகளைக் கருதி ஒதுக்கித்தர வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதிலும் எவ்வளவு ஒதுக்கி வைக்கமுடியுமோ அந்த அளவுக்கு ஒதுக்கி வைக்கிறோம். ஏனென்றால், கல்வித் துறைப் பிரச்சனையில், தமிழகத்திலுள்ள மூன்றேழுக்கால் கோடி வீட்டுப் பிரச்சனைகளில் கல்வித் துறையோடு தொடர்பில்லாத மனிதன் இருக்க முடியாது. வீடு இருக்காது என்று சொல்லத்தக்க அளவில், வேறு பல துறைகளிலே எல்லா மக்களுக்கும் எல்லாத் தொடர்பும் இல்லாமல் போகக்கூடும். ஆனால் கல்வித் துறை, வைத்தியத் துறை வீட்டுக்கு வீடு தொடர்புடைய ஒன்று. இது மூன்றே முக்கால் கோடி

1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மக்களின் பிரச்சனையாக இருப்பதால், இதற்குச் செலவழிக்க வேண்டிய தொகையும் அதிகம் ஆகிறது. 67 கோடியே 73 லட்சம் ரூபாய் கல்வித் துறையின் பல்வேறு வசதிகளுக்காக நாம் செலவழிக்கிறோம் என்றால் இது போதுமான அளவிற்கு இல்லை என்பதை நானும் உணர்கிறேன், அத்தனை பேரும் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இந்த அரசு எந்த அளவுக்குத் தன்னுடைய பணிகளைச் செம்மையாகச் செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்கு நாட்டம் செலுத்தி வந்திருக்கிறது என்பதைக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் புள்ளிவிவரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும்.

1966-67-ல் சுமார் 44½ கோடி ரூபாயாக இருந்தது மூன்றாண்டுக் காலத்திலே, கல்வித் துறையில் அதிக நாட்டம் செலுத்த வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட 67 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இந்தக் கல்வித் துறைக்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட ரூ. 22½ கோடி அதிகமாகக் கல்வித் துறைக்குப் பல்வேறு வகையில் செலவழித்து, திட்டமிடப்பட்டு, செம்மையாகப் பணிகள் ஆற்றிவரப்படுகின்றன. இப்படியிருந்தும் கூட, போதுமான வசதிகளை நாம் செய்து தர முடியவில்லை. அதற்குப் பல இடர்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. இருந்தாலும், நாம் நம்முடைய பணிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம்.

1947-ல் இந்த நாடு விடுதலை பெற்றபொழுது ரூ. 2½ கோடி கல்விக்காக செலவழித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, கல்வித் துறையை நிர்வகித்துக் கொண்டு வருகிற நிலையில், நாட்டிலுடைய தேவைகள் இன்றையதினம் பரவலாக ஆகிக்கொண்டிருக்கிறபொழுது, சிலபல குறைபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. அதையும் தாங்கிக்கொண்டு கல்வித் துறையை வளர்க்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த நாட்டில் இருக்கிற வருமானத்தின் அடிப்படையில்தான் நாம் பணிகளை ஆற்றவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல. இந்த நாடு வசதி குறைந்த நாடு, வறுமை மிகுந்த நாடு என்பதையும் நாம் தெளிவாக உணர்வோம். ஆகவேதான் தேவைப்படுகின்ற வசதிகள் அத்தனையையும் உடனுக்குடன் செய்து தரத்தக்க அளவில் நம் நிலை இல்லை. நம்முடைய நிலை பிற நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிற வகையில் அமையவில்லை என்பதையும் நாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். கிடைக்கின்ற வசதிகள், வாய்ப்புகளை வைத்துக் கொண்டு எவ்வளவு பரவலாக ஆக்கலாம் என்ற முயற்சியில்தான் நாம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஈடுபட்டு வருகிறோம். அந்த முறையில் கல்வித் துறையில் துவக்கப் பள்ளிகள் ஆண்டுக்கு ஆண்டு பெருகிக் கொண்டு வருகின்ற தன்மையை நாம் கண்டு வந்திருக்கிறோம்.

1966-67-ல் கிட்டத்தட்ட 31,195 பள்ளிகள் இருந்தன என்றால், அதற்குப் பிறகு இந்த மூன்று ஆண்டுக் காலத்தில் 511 பள்ளிகள், மக்களுடைய தேவைகளை உத்தேசித்து, அதிகமாகத்தான் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1966-67-ல் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1970 மார்ச் 12]

57,86,000 ஆக இருந்தது, அடுத்த ஆண்டு 1967-68-ல் 60,41,000-ஆக உயர்ந்து, 1968-69-ல் 61,33,000 ஆக உயர்ந்து, 1969-70-ல் 62,95,000 ஆக உயர்ந்து, அதற்கான வாய்ப்பு வசதிகளை நாம் செய்ய வேண்டிய கடப்பாட்டில் இருந்துவந்திருக்கிறோம். அதைப் போல ஆசிரியர்களை நியமிப்பதிலும், ஆண்டுக்கு ஆண்டு சிந்தித்து, அதிகமாக ஆசிரியர்களை நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்பொழுது இவை அனைத்தையும் எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், இருக்கிற வசதிகளை வைத்துப் பயன்படுத்தி அவைகள் அத்தனையையும் நாம் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். வசதியுடன் கூடிய பள்ளிகளையும் அதிகப்படுத்தி வந்திருக்கிறோம். உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் கிட்டத்தட்ட 204 பள்ளிகளை அதிகமாக ஆக்கியிருக்கிறோம். அதே போன்று கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் 35 கல்லூரிகள் இந்த மூன்று ஆண்டுக் காலத்தில் அதிகமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன வசதி வாய்ப்புகளைப் பரவலாகச் செய்கின்ற முயற்சியில் துவக்கப் பள்ளிகள், உயர்நிலைப்பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆகியவைகளின் தேவைகளை நாம் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறோம். தேவைகளை, கிடைக்கின்ற நிதிவசதியின் அடிப்படையில் பூர்த்திசெய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அந்த வகையில் பல்வேறு வசதிகளைப் பற்றியும் மற்ற உறுப்பினர்கள் பலரும் எடுத்துத் தெரிவித்த வகையில் பல இடங்களிலும் செய்ய முடியவில்லை.

2,500 சில்லரை உயர்நிலைப் பள்ளிகளில், 1,100 சில்லரை உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கற்கட்டடங்கள் இல்லாமல் கூரைக் கட்டடங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே, எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் கற்கட்டடங்கள் அமைத்த பிறகு, உயர்நிலைப் பள்ளிகளைத் துவக்குவது என்று அரசாங்கம் நினைத்தால், இவ்வளவு உயர்நிலைப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்தியிருக்க முடியாது. எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் கற்கட்டடங்கள் உடனடியாக அமைத்துக்கொடுக்கக்கூடிய அத்தகைய சூழ்நிலை இப்பொழுது இல்லை. பள்ளிகளில் மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் உட்காருவதற்குப் போதிய இட வசதி இல்லாவிட்டாலும், சில இடங்களில் ஆலமரத் தடியில் அரசமரத்தடியில் பள்ளிகளை வைத்திருந்தாலும், வசதிக் குறைவுகள் இருந்தாலும், சில ஆசிரியர்களுக்குத் தரப்படுகிற நாற்காலி பெயரளவில் நாற்காலியாக இருந்தாலும், அதற்குக் கால்கள் மூன்று இருந்தாலும் சிலபல இடங்களில் சில பள்ளிகளில் சுவரை ஒட்டி நாற்காலியை சாய வைத்துக்கொண்டு படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டிய நிலை இருந்தாலும், கல்வியைப் பரவலாக ஆக்கலாம் என்ற முயற்சியில் நாம் ஈடுபட்டிருக்கிற காரணத்தினால், உறுப்பினர்கள் பலரும் தங்கள் தங்கள் தொகுதியிலிருக்கிற பல குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொன்னபொழுது, அவை முழுவதையும் இந்த ஆண்டோ அல்லது அடுத்து வருகிற சில ஆண்டுகளிலோ செய்து முடிக்கின்ற நிலைமையில் நாம் இல்லை.

1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஆண்டுக்கு ஆண்டு எந்த அளவுக்குச் செய்யலாமோ அந்த அளவுக்குத் திட்டங்களை மேற்கொண்டு, அதற்கான பணிகளில் நாம் ஈடுபட்டுக்கொண்டு வருக்கிறோம். வருகிற ஆண்டில் கூட ஆசிரியர்களைச் சேர்ப்பதிலும், துவக்கப் பள்ளிகளை அதிகமாக ஆக்குவதிலும், ஆசிரியர்களை அதிகமாக நியமிப்பதிலும் நாட்டம் செலுத்தி வருகிறோம். அதுவும் நிதி வசதி அடிப்படையில்தான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

1967-68-ல் 6,158 புதிய துவக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களை நாம் நியமித்திருக்கிறோம். 1968-69-ல் 6,00 ஆசிரியர்களும், 1969-70-ல் 7,600 ஆசிரியர்களும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு கூட 1½ லட்சம் மாணவர்கள் துவக்கப் பள்ளிகளில் சேரக்கூடும் என்று ஒரு கணக்குப்போட்டு, அதைப்போல உயர் துவக்கப் பள்ளிகளில் 1,10,000 பேர்கள் 1970-71-ல் சேரக்கூடும் என்று கணக்கிட்டு, 4,650 ஆசிரியர்களை நியமிப்பதற்குத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், ஆசிரியர்கள்-மாணவர்கள் விகிதாசாரத்தைப்பற்றியும் உறுப்பினர்கள் பலரும் எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். ஒரு ஆசிரியருக்கு 20 மாணவர்கள், 25 மாணவர்கள், 30 மாணவர்கள் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்றெல்லாம் கூறப்பட்டது. ஒரு ஆசிரியருக்கு 25, 30 மாணவர்கள் இருந்தால் நன்றாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், அப்பொழுது எல்லோருக்கும் கல்வி கற்பிக்கின்ற ரூபந்சியை நிறைவேற்ற முடியுமா என்று கேட்டால், ஒரு ஆசிரியருக்கு 25, 30 மாணவர்கள் தான் என்றால், பல பள்ளிகளை ஏற்படுத்த முடியாத நிலை இருக்க வேண்டியவரும், பல மாணவர்களைப் பள்ளிகளில் சேர்க்க முடியாத நிலை இருக்க வேண்டியவரும். ஆகவேதான், ஆசிரியர்களை நியமிப்பதில் கிடைக்கின்ற நிதி வசதியை வைத்து, இவ்வளவு ஆசிரியர்களை நியமிக்க முடியும் என்ற அடிப்படையில், இவ்வளவு பள்ளிகளுக்கு அனுமதி அளிக்கப்படுகிறது. இவ்வளவு பள்ளிகளுக்கு அனுமதி அளிக்கப்படும் என்ற நிலைமை வருகிறபொழுது, மாணவர்கள் வருகிறார்கள். 30, 40, 45 மாணவர்கள் என்ற நிலை இருந்தாலும், அவர்களுக்கு இடமில்லை என்று சொல்லாமல் அவர்களை யெல்லாம் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு நாம் ஆளாகியிருக்கிற காரணத்தினால், இந்தத் தலைமுறையைப் பொறுத்த வரையில் கொஞ்சம் கஷ்டநஷ்டங்களை ஏற்றுத்தான் நாம் சமாளிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம், பல இடர்பாடுகளுக்கிடையே நாம் பணியாற்றவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இருந்தால்கூட, அந்த விகிதாசாரத்தை ஓரளவுக்குக் குறைப்பதற்கு என்ன செய்யலாம் என்பதில் இந்த அரசு நாட்டம் செலுத்தி வருகிறது.

ஆசிரியர்களுக்கான வசதிகளையும், சம்பளத்தையும் பெருக்குவதில் இந்த அரசு நாட்டம் செலுத்தி வருகிறது. ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்ட சலுகைகளுடைய அடிப்படையில், அவைகளை விரிவுபடுத்தும் முறையில், பல்வேறு நடவடிக்கைகளை சென்ற

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1970 மார்ச் 12]

மூன்று ஆண்டு காலத்தில் இந்த அரசு எடுத்துவருகிறது, எடுப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்தப் பேரவை உறுப்பினர்கள் தெளிவாக உணர்வார்கள். ஆசிரியர்களுக்கான வசதிகள், நலன்கள், சலுகைகள் இவற்றைப் பற்றி ஆராய, ஆசிரியர்களின் பணிநிலைகளை மேம்படுத்த, அதைப் பற்றி ஆராய ஒரு குழு 1969-ல் நியமிக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவில் பலதரப்பட்டவர்கள் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அந்தக் குழு மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் சென்று பல நிலைமைகளையும் ஆராய்ந்து, ஆசிரியர்களுடைய நிலையைப்பற்றியும், அவர்களின் பணிநிலைகளை மேம்பாடு செய்வது பற்றியும், கல்வி நிலையங்களின் தன்மையைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அறிக்கை சமர்ப்பித்தவுடன், பல்வேறு நிலைமைகளும் ஆராயப்பட்டு, பரிசீலிக்கப்பட்டு, தக்க நடவடிக்கை எடுக்க இந்த அரசு ஆயத்தமாக இருக்கிறது. இந்த அறிக்கையை இந்த அரசு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

உள்ளாட்சி, மற்ற பள்ளி ஆசிரியர்கள், மானியம் பெறும் பள்ளி ஆசிரியர்கள் ஆகியோர்களுக்கு, மற்ற அரசுப் பள்ளிகளில் பணி புரிகிறவர்களுக்குக் கொடுப்பது போன்று, குடும்ப ஓய்வு ஊதியத் திட்டம், வருங்கால வைப்பு நிதித் திட்டம், ஈட்டுறுதித் திட்டம், ஓய்வூதியத் திட்டம் ஆகிய திட்டங்களின் அடிப்படையில் அவர்களும் அந்த வசதிகளைப் பெறுவதற்கு வழி செய்யப் பட்டிருக்கிறது. குடும்ப ஊதியத் திட்டத்தின் நன்மைகளைப் பெற 20 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அது சம்பந்தமாக அந்த நிலையைத் தளர்த்தி, 5 ஆண்டுகள் பணி புரிந்தால் போதும் என்ற அளவுக்கு சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1969 ஏப்ரல் முதல் தொடக்கப்பள்ளி உடற்பயிற்சி இயக்குநர்கள் ஓய்வூதியத் திட்டம், குடும்ப ஓய்வூதியத் திட்டம் ஆகிய திட்டங்களின் நன்மைகளைப் பெறுவதற்கான வழிவகைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆசிரியர்களின் நலனுக்காக தேசியக் கழகம் ஒன்றும் நிறுவப் பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் எதிர்பாராத வகையில் இறந்து போனால், விதவைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 30-லிருந்து ரூ. 60 வரையில் மானியம் அளிக்கின்ற முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்களின் திறமையைப் பாராட்டும் வகையில் கருணை மானியம் ரூ. 1,000 முதல் ரூ. 2,000 வரையில் தரப்பட்டுவருகிறது. இதுவரையில் ரூ. 25,99,000 ஆசிரியர்களின் நலனுக்காக தேசியக் கழகத்தினால் வசூல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது தவிர 542 ஆசிரியர்கள் இதன் மூலம் பலன் பெறுவதற்கு வழிவகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் பல ஆசிரியர்கள் விண்ணப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த விண்ணப்பங்கள் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. தக்கபடி அவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

சென்னை நகரிலும், மதுரை நகரிலும், சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் மானியம் பெறும் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு 7½ சதவிகித நகர ஈட்டுப்படி தரப்படுகிறது. உயர்தர தகுதிகளைப் பெற்றுள்ள ஆசிரியர்களுக்கு இரு ஊதிய உயர்வு அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதாவது, எம்.ஏ., எம்.எஸ்.ஸி., பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு 'டு இன்கிரிமென்ட்ஸ்' தரப்பட்டு, ஊக்குவிக்கப்படுகிறது.

அடுத்தபடியாக, பாராட்டுப் பரிசுகளும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. ஏற்கனவே தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும், அவர்களுடைய பணிகளைப் பாராட்டுகின்ற வகையில் பாராட்டுப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. இப்பொழுது 45 கல்வி மாவட்டங்கள் இருக்கின்றன. 90 தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, இப்பொழுது பரிசுகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் பாராட்டுப் பரிசுகள் வழங்குகின்ற அத்தகைய முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை விடப்பட்டதன் காரணமாக, இந்த அரசு அதை ஆராய்ந்து, உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும், மாவட்டத்திற்கு இரண்டு ஆசிரியர்களுக்குப் பாராட்டுப் பரிசுகள் வழங்கும் திட்டத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறது. 45 கல்வி மாவட்டங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் இரண்டு, இரண்டு பேர்கள் வீதம். 90 ஆசிரியர்களுக்குப் பாராட்டுப் பரிசு வழங்குவதற்கான அத்தகைய முயற்சியை இன்றைக்கு இந்த அரசு மேற்கொண்டிருக்கிறது. 26,000 மாவட்டவாரியாக உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், 6,00 ஆசிரியர்கள் அல்லாத பிற பணியாளர்கள் ஆகியோருக்கே 1-4-1966 முதல் அரசுப் பணியில் எடுத்துக் கொள்வதென்று அரசு முடிவு செய்து 13-1-70-ல் அறிவித்துள்ளது. ஆசிரியர்கள் சிலர் சங்கடத்தில் இருப்பதாகக் கோரிக்கை விடுத்திருக்கிறார்கள். அதுவும் ஆராயப் பட்டு வருகிறது. ஆராய்ந்ததற்குப் பிறகு அதன்படி மறுபடியும் அரசு தக்கதொர் முடிவு எடுக்கக்கூடும். ஆகவே, 1-4-66-ல் இவர்களை யெல்லாம் அரசாங்கத்தின் பணியாளர்களாக எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய எதிர்கால உயர்வு மற்றவைகள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள என்னென்ன முயற்சிகள் தேவையோ அவை செய்யப்படும் அரசாங்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பெறும் சலுகைகள், நலன்கள் மற்றவைகள் இவர்களுக்கும் தரப்படும் என்று ரூபிப்பிட்டிருக்கிறது. 1-4-66 என்று சொல்வதால் சிலபல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று கோரிக்கை வந்ததன் காரணமாக, அதை மீண்டும் ஆராய வேண்டும் என்று இயக்குநரிடம் கூறியிருக்கிறேன். அதில் மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருந்தால், தக்க முடிவு எடுக்கப்படும் என்பதை இந்த வாய்ப்பில் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மானியம் பெறும் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும், நிதி நிலை அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள வசதிகள், சலுகைகள், கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லியிருப்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். மானியம்

[1970 மார்ச் 12]

பெறும் பள்ளி ஆசிரியர்களும், அவர்கள் தம் குடும்பத்தினரும் அரசு கொடுக்கும் மருத்துவமனைகளில் இலவச மருத்துவ வசதி பெற உரியவராவர். இதன் மூலம் பலன்பெறுபவர்கள் 72,000 ஆசிரியர்கள். வீட்டு வாடகைப் படியும் இவர்களுக்கு அளிக்கப்படும். மானியம் பெறும் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கைத்தறித் துணி வாங்க உதவும், பண்டிகைக்கு முன் பணம் கொடுக்கவும் முயசிந்தகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்காக வருங்கால வைப்பு நிதியிலிருந்து 50 சதவீதத்திற்குள் வாங்க அனுமதிக்கப்படுவர். இவர்களுக்கு ரூ. 500-க்கு மேற்படாமல் திருமணக்கடன் வழங்கப்படும். இது 60 தவணைகளில் திரும்பப் பெறப்படும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார் 2,000 ரூபாயாக உயர்த்தப்படவேண்டும் என்று. இந்தப் பணம் சம்பளத்தைப் பொறுத்து இருக்கிறது. திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதால், சக்தியைப் பொறுத்து கடன்களைக் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. துவக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு உதவியாக இருக்கவேண்டும் என்றுதான் 60 தவணைகளில் திருப்பித் தர வேண்டும் என்று இருக்கிறது. ரூபாய் 500-க்கு என்று உச்ச வரம்பு வைப்பது நல்லது. அதோடு திருமணங்கள் சிக்கனமாக நடத்தப்படுவதும் நல்லது; அதற்கும் இது உறுதுணையுரிய ரூ. 500 வரைதான் கடன் என்பது நல்லது. மலைப்பகுதியிலுள்ள மானியம் பெறும் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு நான்கு திங்கள் வரை குளிர்காலப்படி வழங்கப்படும். இதனால் 2,570 ஆசிரியர்கள் பலனடைவார்கள்.

ஓய்வூதியம் 20 ரூபாயிலிருந்து 30 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஓய்வூதியம் கடைசியில் 36 திங்கள் கணக்கிடப்படவேண்டும் என்பதற்குப் பதிலாக, கடைசியில் 12 திங்களுக்குக் கணக்கிட்டு ஓய்வூதியம் அதிகமாகப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக வாய்ப்பு அளித்து மற்ற துறைகள் போல் இவர்களும் கபறுகிறார்கள்.

ஆசிரியர்களுடைய பயிற்சியைப் பொறுத்தவரையில், பயிற்சி அளிக்கும் பள்ளிகள் அதிகமாக இருப்பதால், ஆசிரியர்களிடையே வேலையில்லாமை இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது. தமிழகத்தில் பல்வேறு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் இருந்தன. அவற்றிலிருந்து கிட்டத்தட்ட 8,000 ஆசிரியர்கள் வெளிவந்து வேலையில்லாமல் இருக்கக் கூடும் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டது. படிப்படியாக, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் அதை நீக்க வழிவகைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் காரணமாக, ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்குப் புதிதாக அனுமதி அளிப்பதில்லை என்ற முடிவுக்கு அரசு வந்திருக்கிறது. ஹையர்கிரேடு ட்ரெயினிங் கொடுக்க ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பள்ளிகளில் 55 பள்ளிகள் துவக்கநிலை, இடைநிலை, ஆதாரப் பள்ளிகள் எடுக்கப்பட்டு விட்டன. அதே அடிப்படையில் வரும் 41 பள்ளிகளையும் எடுத்துவிடலாம் என்ற முடிவுக்கு அரசாங்கம் வந்திருக்கிறது.

1970 மார்ச் 12]

1970-71-ல் ஆசிரியர்களில் 8,308 பேர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கக் கூடும் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு சேருகிறவர்கள் 8,000 சில்லரையையும் சேர்த்தால், 16,308 பேர்கள் வரக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அதிலே ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்களையும், மற்றவர்களையும் கணக்கெடுத்தால், 5,395 பேர்கள் இருப்பார்கள். புதிதாகத் துவக்கப்படும் பள்ளிகள் மூலம் 4,650 பேர்கள் எடுக்கப்படுவார்கள். ஆக, 10,045 பேர்கள் இந்த ஆண்டில் வேலைவாய்ப்புப் பெறுகிறவர்கள். அப்படியும் 6,263 பேர்கள் இந்த ஆண்டு மிஞ்சுவார்கள். 1971-72-ல் கணக்கிடும் போது, அதிகமான ஆசிரியர்கள் ஓய்வுபெற இடம் இருக்கிறது. கிறது. மீதம் 2,048 ஏற்படுகிறது. 1972-73-க்குள்ளாக வேலையில்லாத ஆசிரியர்கள் இல்லை என்கிற அளவிற்குச் செய்ய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும். பள்ளிகள் துவக்கி நிலைமை சீர்பட்டுவிடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்பதை இந்த வாய்பில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நண்பகல் உணவு பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது 18 லட்சம் மாணவர்கள் பயன் பெறுகிறார்கள். அடுத்த ஆண்டு, 67,000 மாணவர்கள் கூடுதலாக இருக்கும். 'கேர்' நிறுவனத்தார்தரும் உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டு மதிய உணவுத் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துகிறோம். இது வரையில் 'கேர்' நிறுவனத்தாரால் ரூ. 17,56,00,000 அளவில் பல ஆண்டுகளாக அவர்கள் உதவி அளித்து வந்திருக்கிறார்கள். மைய சமையற் கூடம் நிறுவுவதன் மூலம், ஆசிரியர்கள் மதிய உணவுத் திட்டத்தில், உணவு பரிமாறுதல், முதலிய முறையில் ஈடுபடும் சங்கடங்கள் தீர்க்கப்படும். ஆனாலும், அவர்களாகவே, இதை ஒரு தொண்டாகக் கருதிச் செய்யவேண்டும் என்று அவர்கள் கோரப்படுகிறார்கள். இந்த ஆண்டு 30 மைய சமையற் கூடங்கள் அமைக்க 'கேர்' நிறுவனத்தார் உதவியிருக்கிறார்கள். அவை செங்கல்பட்டு, வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு முதலிய மாவட்டங்களில் நிறுவப்படும். 1972-73-ல் இருக்கும் 374 ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும் இந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படும் என்ற கருத்தை 'கேர்' நிறுவனத்தினர் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அப்பொழுது மேலும் இந்த முறை சிறப்பாக நடைபெறும் என்று கருதுகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில், 204 பள்ளிகள் அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வசதிகள், வாய்ப்புகள் கொடுக்கும் முயற்சியில் அரசு ஈடுபட்டிருக்கிறது. கட்டடங்கள் வசதி வாய்ப்புகள் போதாது என்று உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். துவக்கப் பள்ளிக் கட்டடங்களுக்கு, ரூ. 4,000 அரசாங்கம் மானியமாகத் தரும், பாக்கித் தொகையைப் பொது மக்கள் தர வேண்டும் என்று ஏற்கனவே இருந்தது. இப்பொழுது அந்தத் தொகை ரூ. 8,000 வரை என்று உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கும் பிறகு பொதுமக்களிடத்திலிருந்து ரூ. 2,000 நன்கொடையாகப் பெறவேண்டும் என்று இருக்கிறது. ஆக, 4,000 என்கிற

[1970 மார்ச் 12]

மானியம் இப்பொழுது 8,000 என்று உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல உயர் துவக்கப் பள்ளிக்கு 7,000 என்றிருந்தது, 13,000 என்று செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வருங்காலத்தில் பொதுமக்கள் உதவியால் நிறைவேற்றப்படுவதற்கான வசதிகள் ஏற்படக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

பாட நூல்களைப் பொறுத்தவரையில், அரசாங்கமே பாட நூல்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்று நடத்தவேண்டும், மற்ற, மற்ற மாநிலங்களில் அப்படி மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, நம்முடைய அரசாங்கம் தீவிரமாகச் செயல்படவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆந்திராவில் பெரும்பாலான பாடங்களுக்கான புத்தகங்களையும், வேறு பல மாநிலங்களில், பீகார், மகாராஷ்டிரா போன்ற மாநிலங்களில் இதற்கென்று தனி நிறுவனம் அமைத்து, கார்ப்பொரேஷன் ஃபார் டெக்ஸ்ட் புக்ஸ் என்ற நிறுவியிருக்கிறார்கள். அவற்றின் மூலமாக வெளியிடும் முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. தமிழகத்தில், அவற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, பின்தங்கிய நிலைதான் இருக்கிறது. அந்தத் துறையில் விரைவாகச் செயல்பட, டெக்ஸ்ட் புக்ஸ் கார்ப்பொரேஷன் என்று அண்மையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. முயற்சிகள் மேற்கொண்டு செய்யப்பட்டு வருகிறது. 1968-69-வரை 4 முதல் 7 வகுப்பு வரையில் ஆங்கில நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. 1 முதல் 8-வது வரை தமிழ் நூல்களும் வெளியிடப்படுகின்றன. 1969-70-ல் 8-வது ஆங்கில நூலும், 1970-71-ல் 3 முதல் 10-வது வரை, கணித நூல்களும், 9-வது, 10-வது தமிழ் ஆங்கில நூல்களும் இந்த நிறுவனத்தின் மூலம் வெளியிடப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தனியார் புத்தகங்கள் வெளியிட ஒரு ஆண்டு காலத்திற்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எதை எதை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளும் சூழ்நிலை ஏற்படுகிறதோ அதற்கு அறவே அனுமதி நீக்கப்படும். அவர்களுக்கு வசதிகள், வாய்ப்புகள் செய்து தரவேண்டும் என்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னார்கள். விற்பனை ஏஜென்டுகள் என்ற வகையில் எந்த அளவில் உதவிகள் செய்யலாம் என்று நிறுவனம் பரிசீலிக்கிறது. பரிசீலனைக்குப் பிறகு வசதிகளைச் செய்ய முயற்சிகள் செய்யலாம்.

அடுத்து, நடுத்தர உயர்நிலைப்பள்ளிகளைத் தனியார் துறையிலே நடத்துகிறார்கள் என்றும், நல்ல இடவசதி சீராக, செம்மையாகப் போதிக்கப்படுவதற்கான வசதி வாய்ப்புகள் இல்லையென்றும் உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். இந்தக் குறைபாடுகள் எல்லாம் நீண்ட நாட்களாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. மற்றும் வெள்ளையடித்தல், பாடப்போதனைக் கருவிகள் போன்றவற்றை வாங்கிக் கொள்வதற்காக—ஸ்பெஷல் பீசாக—தனிக் கட்டணம் வசூலிக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடுத்தரப்பள்ளிகளில் ஆண்களிடமிருந்து 11 ரூபாய் வரையிலும், பெண்களிடமிருந்து 10 ரூபாய் வரையிலும் வசூலிக்கலாம் என்று அனுமதி தரப்பட்டிருக்கிறது. உயர்நிலைப்பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் ஆண்களிடத்தில் 16½ ரூபாய் வரையிலும், பெண்களிடத்தில் 15½ ரூபாய் வரையிலும்

[1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தனிக் கட்டணம் வசூலிக்கலாம் என்ற குறிப்பு இருக்கிறது. புதிதாக தனிக் கட்டணம் என்று விதிக்காமல் ஏற்கெனவே இருக்கிற கட்டணம்தான் வசூலிக்கப்படுகிறது. பள்ளிக் கட்டடம் பராமரிப்பு விஞ்ஞானக் கருவிகள் வாங்குதல் இவற்றிற்காக ஐந்து ரூபாய் தனிக் கட்டணமாக--எக்ஸ்ராவாக--வசூலிக்கலாம் என்ற ஏற்பாட்டை இனி வருகிற ஆண்டிலே நடைமுறைப்படுத்தலாம் என்று வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்து, திரு. ஏ. பாலசுப்பிரமணியனும் வேறு சில நண்பர்களும், பள்ளிகளையும், கல்லூரிகளையும், தனியார் துறையிலே விடாமல் எல்லாவற்றையும் அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். டாக்டர் ஹாண்டே அர்கள் எல்லாவற்றையும் தனியார் துறைதான் என்று நடத்த வேண்டும், அப்போது தான் கல்வி சிறப்பாக இருக்கும் என்று கருத்து தெரிவித்தார்கள். இந்த அரசு இந்த இரண்டுவிதக் கருத்துக்களுக்கும் இடையில் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அறவே தனியார் துறையினர் நடத்த வேண்டுமென்று விடுவதற்கில்லை. எல்லாவற்றையும் அரசாங்கமே நடத்த வேண்டும் என்றால் பெரும் சுமையாக அமைந்துவிடும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். 1966-67-ல் 105 கல்லூரிகள் இருந்தன. 1969-70-ல் 140 கல்லூரிகள் இந்ரு தருவகின்றன. அவ்வளவு கல்லூரிகளையும் நாமே ஏற்று நடத்துவது அரசுக்குப் பெருந்த சுமையாக இருக்கும். மேலும் 700-க்கு மேற்பட்ட உயர்நிலைப்பள்ளிகள் தனியார் துறையில் நடைபெற்று வருகின்றன. அவை எல்லாம் சீராக, செம்மையாக நடைபெறுகின்றனவா என்பதைக் கண்காணிக்க நாம் இருக்கிறோம். சட்டத்திற்குப் புறம்பான ஒழுங்கினங்கள் நடந்தால் தடுத்து நிறுத்த அரசாங்கம் முயற்சி செய்யும் என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன். இவற்றையெல்லாம் கண்காணிக்க ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்குழு அறிக்கை தயாரித்துத் தந்தால், தனியார் துறையிலுள்ள குறைபாடுகள் போக்கப்படும். தனியார் துறையில் பலரும் கல்வி வளர்ச்சிக்கு வகைசெய்திருக்கிறார்கள். சிலர் தங்கள் பெயராலேயே பள்ளிகள் அமைக்கவும் முன்வருகிறார்கள். அப்படிச் செய்ய முன்வருபவர்களுக்கு அரசாங்கம் ஊக்கமளிக்கும். தனியார் துறையினர் இடவசதி ஏற்படுத்திக்கொடுத்து, சுட்டிட வசதி செய்துகொடுத்து, பராமரிப்புக்கென்று 40 லட்சம், 30 லட்சம் ரூபாய் என்று செலவு செய்து, வசதி செய்துகொடுப்பவைகளை யெல்லாம் அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமை இல்லை. அவ்வளவு பெரும் பளுவை அரசாங்கம் சுமக்க முடியாது. இப்போதுகூட 5 லட்சம் ரூபாய் நன்கொடை கொடுத்தால் அரசினர் கலைக்கல்லூரிக்கு அவர் பெயரிட்டு, உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். 75 ஆயிரம் ரூபாய் நன்கொடை கொடுத்தால் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு அவர் பெயரை வைக்கலாம். 50 ஆயிரம் ரூபாய் நன்கொடை கொடுத்தால் உயர் துவக்கப்பள்ளிக்கு அவர் பெயரிடலாம். இவை மிகச்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

செம்மையாகச் செய்யப் படுவதற்கு அரசாங்கம் உதவலாம். தவறு செய்கின்றவர்களை கண்டுபிடித்து அவ்வப்போது தக்க நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம். குழு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தபிறகு ஆராய்ந்து திருத்தச் சட்டங்களைக் கொண்டுவருவதன் மூலம் நல்ல முறையில் செம்மையான முறையில் கல்வி போதிக்கப்படும் என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட தனியார் கல்லூரிகள் ஆங்காங்கு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று பலரும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 20 அரசினர் கல்லூரிகள் ஏற்படுத்த நிதி வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு நான்கு கல்லூரிகள் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற அடிப்படையில் 1970-71-ம் ஆண்டிலே நான்கு அரசினர் கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. நிபந்தனையின் அடிப்படையில் ஐந்து லட்சம் ரூபாயும் அதற்கேற்ற 40 ஏக்கர் நிலமும் கட்டடங்கள் கட்டி முடிக்கிற காலம் வரையிலும், இடவசதி என்ற வகையிலே செய்துகொடுத்தால் கவனிக்கலாம் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. திருவாரூர் கல்லூரியும் திருநெல்வேலி கல்லூரியும் இதில் சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது நான்கிலே இரண்டு உறுதியாகிவிட்டது. நிபந்தனையை யார் நிறைவேற்றுகிறார்களோ, அங்கு கல்லூரி ஏற்படுத்தப்படும். மேலும் தனியார் பள்ளிகளும் ஆண்டுதோறும் வருகின்றன. 8, 9 கல்லூரிகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தோடும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தோடும் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு கல்லூரிகள் அமைக்க முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். சென்ற ஆண்டும் 7, 8, 9 கல்லூரிகள் வந்திருக்கின்றன. இந்த ஆண்டும் வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

அடுத்து மாலைநேரக் கல்லூரியின் அவசியத்தைப் பற்றி திரு. எ. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களும் மற்றவர்களும் கருத்து தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மாலைநேரக் கல்லூரிகளை அமைக்கும் முயற்சில் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தரும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். எங்கெங்கு வசதி வாய்ப்பு இருக்கிறதோ அங்கிருந்து விண்ணப்பித்துக்கொண்டால், அமைத்துத் தரலாம் என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன். இப்போது 12 மாலைநேரக் கல்லூரிகள் இயங்கி வருகின்றன. 10 கல்லூரிகளிலே பட்டப்படிப்பு சோல்லிக்கொடுக்கப் படுகிறது. இரண்டு கல்லூரிகளில் புகுமுக வகுப்புக்கு மட்டும் வசதி செய்து தரப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்து, திரு. பூவராகன் அவர்கள் விருத்தாசலத்தில் கல்லூரிக்கு இடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது கட்டடம் கட்டவில்லை என்று சொன்னார்கள். விரைவிலே கட்டி முடிப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேல் பட்டப் படிப்பு வகுப்புகளுக்கு பல்கலைக் கழகத்தின் அனுமதி வேண்டும். இப்போது இருக்கிற இடம் போதுமான வசதியுள்ளதாக இருக்கிறதா என்பதையெல்லாம் பார்த்து

1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

பல்கலைக் கழகம் அனுமதியளிக்கும். பி.எஸ்.சி. போன்ற அறிவியல் பாடங்கள் தொடங்குவதற்கான வசதிகள் இருந்தால் அந்த இடங்களில் தொடங்குவதற்கு அரசு முயற்சி எடுக்கும். அதற்கும் பல்கலைக் கழகத்தின் அனுமதி பெற்றாக வேண்டும். இந்த முயற்சியிலே அரசாங்கம் உதவும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கல்வியின் தரம் உயர வேண்டுமென்று எல்லோரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொதுவாகவே தரம் குறைந்துவிட்டது, குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன. கல்வி பரவலாக்கப்படுவது ஒரு காரணம். பல்லாண்டுகளாகப் படிப்பே இல்லாத குடும்பங்களில் இப்போது கல்வியை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். பரம்பரையாகப் படித்தவர்கள் தகுதிக்குப் புதிதாகவே படிப்பவர்களின் தரத்தை உயர்த்துகிற நிலைமை இருந்து வருகிறது. மேலும், முன்பு குறிப்பிட்ட அளவுக்குத்தான் கல்வி இருந்தது. மேலும், அப்போது கல்லூரிப் பேராசிரியர்களை விரிவுரையாளர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலே அதிகக் கடினம் இருக்காது. குறிப்பிட்ட அளவிற்குச் சிறந்தவர்களைத் தேர்ந்து எடுத்துப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு வந்தது. கல்வி பரவலாக்கப்பட்ட பின்னர் கல்வி நிலையங்கள் நிறைய ஆன பின்னர் யார் யார் இடைக்கிறார்கள், அவர்களைப் பேராசிரியர்களாகவும், விரிவுரையாளர்களாகவும் அமர்த்தக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது.

மேலும் ஆங்கிலக் கல்வியின் தரம் குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆங்கிலக் கல்விப் பயிற்சி பெற்று, ஆங்கிலத்திலே எம்.ஏ. வகுப்பிலே படித்து வந்தவர்கள் அதிகம் பேர் இல்லை. ஆகவே, பொருளாதாரம் போன்ற பிற துறைகளில் படித்து வருபவர்களைத்தான் ஆங்கிலப் பயிற்சிக்கு அமர்த்த வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. கல்வியின் தரம் உயரவே இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. சில குறிப்பிட்ட கல்லூரிகளில் தரம் உயர்ந்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணங்கள் இருக்கின்றன. 400 மார்க் வாங்கியவர்களைத்தான் அந்தக் கல்லூரிகளில் சேர்த்துக்கொள்கிறார்கள். 100-க்கு 50 மார்க் என்று வாங்கியவர்களைத்தான் சேர்ப்பது என்ற நிலைமை இருக்கிறது. இதே நிலைமையை எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தால் தரத்தை நல்ல முறையில் உயர்த்த முடியும். ஆனால் ஏழை எளியவர்கள், இது வரையில் அவர்களது குடும்பத்தில் யாருமே படித்தவர்கள் இல்லை என்கிற நிலையில் அவர்கள் எல்லோருக்கும் படிக்க வாய்ப்பு அளித்து அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்கிறபோது, மொத்தமாகப் பார்க்கிற நிலையில்தான் கல்வியின் தரம் குறைந்துவிட்டதோ என்று ஐயப்படுகிற நிலை வருகிறது.

ஆயினும், தரம் குறைந்துவிட்டக்கூடாது என்பதற்குப் பலவிதமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக, டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் ஆங்கிலம் புறக்கணிக்கப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். அது சரியல்ல. 3-வது வகுப்பில் இருந்து

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1970 மார்ச் 12]

ஆங்கிலம் போதிக்கப்படவேண்டும் என்றே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். மும்மொழித்திட்டத்தை மாற்றி இரு மொழித் திட்டம் என்கிறபோது முதல் வகுப்பில் இருந்து தமிழ் போதிக்கப்பட வேண்டும், 3-வது வகுப்பில் இருந்து ஆங்கிலம் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்றே ஏற்பாடு இருந்து வருகிறது.

தரம் குறைந்துவிட்டது என்கிறபோது கூட, ஒரு பாடத்தில் தரம் குறைந்திருக்கலாம், இன்னொரு பாடத்தில் தரம் உயர்ந்திருக்கலாம். குறிப்பாக பத்து வருடங்களுக்குமுன் இருந்ததைவிட இப்போது தமிழில் மாணவர்களுடைய தரம் உயர்ந்தே இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னால் பொது அறிவில் மாணவர்களுக்கு இருந்த தரத்தைவிட இப்போது பொது அறிவில் தரம் உயர்ந்தே காணப்படுகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஆங்கில அறிவைப் பொறுத்தவரையில் அப்போதிருந்ததைவிட இப்போது ஓரளவு தரம் குறைந்திருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். இந்தத் தரத்தை உயர்த்துவதற்காகத்தான் ஆசிரியர்களுக்கு மறுபயிற்சி அளிக்கும் திட்டம் இருக்கிறது.

பெங்களூரில் அமைந்திருக்கிற பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் இந்த நான்கு மாநிலங்களில் இருந்து அனுப்பப்படுகிற ஆசிரியர்களுக்கு மறுபயிற்சி ஆங்கில போதனை விஷயத்தில் அளிக்கிறது. நாமும் பல பேர்களை அங்கே அனுப்பிப் பயிற்சி பெற்றுவரச் செய்திருக்கிறோம். மேலும் பாடத் திட்டங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை பெங்களூர் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் வகுத்துக்கொடுக்கிற திட்டத்தின்படிதான் அமைக்கப்படுகின்றன. அதன்படிதான் புத்தகங்களும் வைக்கப்படுகின்றன. மேலும் ஒரு சில ஆசிரியர்கள் எம்.இ.டி. பயிற்சிக்காகவும் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கில மொழி போதனை முறைப் பயிற்சிக்காக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கில மொழி போதனை முறைப் பயிற்சிக்காக இரண்டு லட்சத்து என்பதாயிரம் ரூபாய் செலவில் ஒரு திட்டமே தயாரிக்கப்பட்டு செயல்படுகிறது. அமெரிக்காவில் இருந்து 9 ஆண்கள், 9 பெண்கள். ஆக 18 தொண்டர்கள் இன்றைய தினம் ஆங்கிலத்தை எப்படிப் போதிப்பது என்பது பற்றிய பயிற்சியை அளிக்க இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களையும் நாம் பயன்படுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். அறிவியல் கல்வியில் கோடைகாலப் பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்தப்படுகின்றன. மற்ற கணிதம், பூகோளம், விஞ்ஞானம் போன்ற துறைகளிலும் தரத்தை உயர்த்த 6 வார காலப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது.

பொதுவாக டெல்லியின் தரத்தோடு ஒப்பிட்டு, தரம் குறைந்திருக்கிறதே என்கிறார்கள். தரம் சென்னையில்மட்டும் இருக்கும் கல்விக் கூடங்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் டெல்லியைவிடக் கூடத் தரம் உயர்வானதாக இருப்பதைக் காட்டலாம். ஆனால் சென்னையிலும் இல்லாது செங்கற்பட்டும் பார்க்கப்படுகிறது.

1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்சொழியன்]

இதரக் கிராமப்புறங்களும் பார்க்கப்படுகின்றன. அப்படி மொத்தத்தில் பார்க்கிறபோது தரம் குறைவாகக் காணப்படுகிறது.

திரு. ம.பொ.சி. அவர்களும் மற்றவர்களும் கல்லியின் நோக்கம் மாற்றப்படாமல் இருக்கிறதே என்றார்கள். கல்வி, வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிற ஒன்றாக இருக்கவேண்டும் என்பதை எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவில் பேராசிரியர்கள் எல்லாம் சொல்கிறார்கள் கல்வி எப்படி அமையவேண்டும் என்பதை அடிப்படைத் திட்டத்தோடு வகுக்க வேண்டியவர்கள் கல்வி நிபுணர்கள், பல்கலைக்கழக சிண்டிகேட், பேராசிரியர்கள் ஆகியோர்கள்தான். நம்மைப் பொறுத்தவரையில் அதைச் செயல்படுத்த, வசதி, வாய்ப்புகளைப் பெருக்கிக்கொடுக்க, கல்விச் சாலைகளை அமைத்துக் கொடுக்க செயல்பட்டு வருகிறோம்.

இருக்கின்ற திட்டத்தைத் திடீரென்று மாற்றிவிட முடியாது. மாற்றமும்கூட மெல்ல மெல்லத்தான் நடந்தாகவேண்டும். இன்றைக்கு ஒருவன் எவ்வளவு படித்திருக்கிறான் என்கிற நிலையில் மதிக்கிற பழக்கம் போய்விட்டது. படித்த படிப்பை எதற்குப் பயன்படுத்துகிறான், அதனால் அவன் அடைந்த நன்மை என்ன, அவனது வீட்டிற்கு ஏற்பட்ட நன்மை என்ன, அவனது நாட்டிற்கு ஏற்பட்ட நன்மை என்ன என்கிற அடிப்படையிலேயே மதிக்கிற நிலை உருவாகி வருகிறது.

ஆகவே, இன்றைய கல்வி முறையில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டுமானால் அதைத் துணைவேந்தர்கள், பேராசிரியர்கள், ஆசிரியப் பெருமக்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஆராய்ந்து ஒரு திட்டத்தை அமைத்துக்கொடுக்கவேண்டும். அப்படித்தான் இப்போது பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர்கள் மதுரையில் கூடித் திட்டம் வகுக்கிறார்கள். செல்பஸ் அமைக்கிறார்கள். அதன் அடிப்படையில் பாடப் புத்தகங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன, அந்தப் புத்தகங்களைக் கொண்டே சொல்லியும் கொடுக்கப்படுகின்றன. நாம் எல்லாம் எந்தமுறையில் கல்வித் திட்டம் அமைவது நல்லது என்று சொல்கிறோமேதவிர, அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் கல்வித் திட்டத்தை அமைக்க வேண்டிய பொறுப்பு கல்வி வல்லுநர்களிடத்திலேயே இருக்கிறது. அதற்கான வழிமுறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்களை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழைப் போதனைமொழியாக ஆக்குவதுபற்றி மாண்புமிகு திரு. ம.பொ.சி. அவர்களும், மற்றவர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். தமிழைப் போதனைமொழியாக ஆக்கவேண்டும் என்பதுதான் இந்த அரசின் கொள்கை. அவர்கள் குறிப்பிட்ட 1968-ஆம் ஆண்டு தீர்மானப்படி ஐந்தாண்டுகளில் அது ஆக்கப்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் அரசு இருந்து வருகிறது. ஆயினும், அதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதில்லாதான் பல கிராமங்களும்,

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1970 மார்ச் 12]

சங்கடங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. அந்தவகையில் மெல்ல மெல்லத்தான் படிப்படியாகச் செல்ல வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவின்மூலம் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் இனி தமிழ்மூலம்தான் போதனை நடைபெற வேண்டும் என்பதாகச் சொல்லிவிட்டலாம். ஆனால் நடைமுறைப்படுத்துவதில் பல சங்கடங்களை நாம் எதிர்நோக்கவேண்டும்.

குறிப்பாக, தமிழ்மூலமே போதனை பெற மாணவர்களது மனப்பான்மையை நாம் உருவாக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதுபோல பெற்றோர்களின் மனப்பான்மையை உருவாக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். படித்துவருகிறவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதில் வெற்றி காணவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

தமிழில் போதிப்பதற்கான தகுதிபடைத்த ஆசிரியர்களை உண்டாக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இதன் காரணமாகத்தான் ஆண்டுக்கு ஆண்டு விரிவுரையாளர்களுக்கு மறுபயிற்சி அளிக்கிற திட்டத்தையும் செயல்படுத்திவருகிறோம். மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் 400-க்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்திருக்கிறது.

தமிழில் போதிப்பதற்கு ஏற்ற பாட நூல்களையும் உருவாக்கித் தர வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இன்றைக்குப் புகழுக வகுப்புக்குக் கலையியல் பாடத்தில் ஒன்றிரண்டு புத்தகங்கள், அறிவியல் துறையில் ஒன்றிரண்டு புத்தகங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். அதுபோல, பட்டப் படிப்பை எடுத்துக்கொண்டால் கலையியலுக்கு ஒன்றிரண்டு புத்தகங்கள், அறிவியலுக்கு ஒன்றிரண்டு நூல்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம்.

எம்.ஏ. வகுப்பை எடுத்துக்கொண்டால் ஒன்றிரண்டு நூல்கள் போதா. நூறு, நூற்றிருபதக்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களைப் படித்தாகவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அண்மையில் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர்களிடத்தில் இப்பற்றியும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது தமிழில் படிக்கிறவர்கள் மேலே வருகிறபோது எம்.ஏ. தமிழில் படிக்க வகைசெய்தாகவேண்டும். அதுபற்றிய சங்கடங்களை எல்லாம் சொன்னார்கள். எனவே இப்படிப்பட்ட மயற்சிகளை அவர்கள் ஆரம்பித்துத்தான் தீரவேண்டும். இடையிலே சில பல இடைத்துகள் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் தீர ஆலோசித்து நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டியிருக்கின்றன. பல சந்தர்ப்பங்களிலே மாணவர்கள் ஆங்கிலத்திலேயே படித்து இருந்தாலும் தமிழிலே படிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இப்போது கூட பல இடங்களிலே மெல்ல மெல்ல கலைக் கல்லூரிகளிலே தமிழ் பாட மொழியாக, பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டுவரப்படுகிறது. அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலே தமிழே பயிற்சி மொழியாக இருப்பதற்குக் கட்டாயமாக உத்திரவிடப்பட்டிருக்கிறது.

1970 மார்ச் 12] -[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இருக்கிறது. ஆனால் தனியார் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் அவற்றுக்குப் பல்கலைக் கழகம் தான் பொறுப்பாக இருந்து அவர்களை வற்புறுத்தித் தமிழையே பயிற்சி மொழியாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நாம் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர்களைக் கேட்டு இருக்கிறோம்.

பாட மொழியைப் பொறுத்தவரையில் 1966-67-லிருந்து புகுமுக வகுப்பிலும் (கல்கள்), 1967-68-லிருந்து பி.ஏ. வகுப்பிலும், 1968-69 முதல் டகுமுக வகுப்பிலும், அறிவியல் பாடங்கள் தமிழிலேயே போதிக்கப்படுகின்றன. 1969-70-ஆம் ஆண்டில் புகுமுக வகுப்பில் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக்கொண்ட கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 111 ஆக அதிகரித்து இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட கல்லூரிகள் 1968-69-ல் மொத்தம் 92 தான் இருந்தன. தமிழ்ப் பயிற்சி மொழிப் புகுமுக வகுப்பில் பயிலும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 1968-69-ல் 13,784 ஆக இருந்தது. இந்த ஆண்டில் அது 19,502 ஆக அதிகரித்து இருக்கின்றது. 1968-69-ஆம் ஆண்டில் பி.ஏ. வகுப்பில் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக்கொண்ட கல்லூரிகள் 57 ஆக இருந்தன. 1969-70-ம் ஆண்டில் இந்தக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 54 ஆக உயர்ந்து இருக்கிறது. 1969-70-ம் ஆண்டில் இந்த வகுப்பில் 3,739 மாணவர்கள் கல்வி பயிலுகின்றனர். அதுபோல பி.எஸ்சி. வகுப்பில் 1969-70-ல் 1,090 மாணவர்கள் தமிழைப் போதனா மொழியாக ஏற்றுப் படிக்கின்றார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவர் அவர்களே, கூடுதலாக எங்களுக்கு ஐந்து நிமிஷம் கொடுக்கப்படவில்லை. அப்போது 1½ மணிக்குள் கண்டிப்பாக அலுவல்களை முடிக்க வேண்டும் என்று காரணம் காட்டப்பட்டது. இப்போது 1¼-க்கு அப்பாலும் நீடித்துக்கொண்டே போகிறது.

THIRU K. VINAYAKAM : I move that the discussion on the demand may be continued for tomorrow.

MR. SPEAKER : No no. We will continue and finish it today itself.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, கல்லூரிகள் அனைத்திலும் தமிழையே பாட மொழியாக ஆக்குவது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக இருப்பினும் அதைச் செயல்படுத்த முயலும்போது பல்வேறு இடர்பாடுகள் குறுக்கிடுகின்றன. மாண்புமிகு திரு. ம.பொ.சி. அவர்களுக்கு உள்ள ஆர்வம் எனக்கும் இருக்கின்றது. எவ்வளவு வேகமாக இதைச் செயல்படுத்தவேண்டும் என்று அவர் எண்ணுகின்றாரோ அந்த ஆர்வம் எனக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் பல இடர்பாடுகள் இருக்கின்றன. பல இடங்களிலே தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஆக்கியிருக்கிறோம். ஆனால் மாணவர்கள் பல இடங்களிலே அதற்கு எதிராக வேலை நிறுத்தமும் செய்து இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அந்தத் திட்டத்தை அரசு மாற்றவில்லை என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லியிருக்கின்றேன்.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1970 மார்ச் 12]

இப்போது ராணி மேரி கல்லூரியில்கூடத் தமிழ் போதனா மொழியாக வைக்கப்பட்டுள்ள பிரிவுகளில் மாணவர்கள் சேராமல் பல இடங்கள் காலியாகவே இருக்கின்றன. அதே பேர்லத் தமிழை போதனா மொழியாகக்கொண்ட பி.எஸ்ஸி. வகுப்புகளில் பல இடங்களில் மாணவர்கள் சேருவதற்கு முன்வரவில்லை. ஏறக்குறைய ஆரூயிரம் இடங்கள் காலியாகத்தான் இருக்கின்றன. இவற்றை யெல்லாம் ஆங்கிலத்துக்கே மாற்ற வேண்டும் என்று அவ்வப்போது கோரிக்கைகள் வந்துகொண்டு இருக்கின்றன. ஆனாலும் அரசு அதில் ஏதும் மாற்றம் செய்ய விரும்பவில்லை. இப்படி எவ்வளவோ இடர்பாடுகள் இருக்கின்ற காரணத்தினால்தான்

* திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : கல்வி அமைச்சர் அவர்களிடம் ஒரு விளக்கத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். மாணவர்கள், தமிழ் மொழியைப் பாட மொழியாகக்கொண்ட வகுப்புகளில் சேரத் தயங்குவதற்கே காரணம், அவர்கள் தமிழில் படித்தால் உத்தியோகத்திற்கு உத்திரவாதம் இல்லை என்பதால்தான். இதைத் தான் எனது பேச்சிலும் குறிப்பிட்டேன், இப்போதும் விளக்கம் கொடுக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, இப்படி மாணவர்களை ஒரே பகுதியினராக ஆக்குவதில்தான் கஷ்டம் இருக்கிறது என்று கூறுகிறேன். தமிழைப் பாட மொழியாகக்கொண்ட கல்லூரிகளில் தேர்வுற்ற மாணவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளைத் தேடித் தருவதற்கான முயற்சிகளில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டு இருக்கின்றது. குறிப்பிட்ட துறைகளில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாகக் கண்டிப்பாக அமல்படுத்தப்படுகிறது. எனவே, அரசாங்கத் துறைக்கான உத்தியோகங்களில் நியமிப்பதற்கான நபர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும்போது, பப்ளிக் ஸர்வீஸ் கமிஷன் தமிழைப் பாட மொழியாகக்கொண்டு தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கு முதல் இடம் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது. மேலும் மாண்புமிகு திரு. ம.பொ.சி. அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் அவர்களுக்கு என்று ஒரு பகுதி ரிஸர்வ் செய்யப்பட வேண்டும் என்று. இது இப்போது அரசின் பரிசீலனையில் இருக்கின்றது. விரைவிலே அதற்கான உத்தரவுகளை வெளியிடக்கூடும். தற்சமயம் இது போன்ற பல பிரச்சனைகளை அரசுபரிசீலித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. மற்றபடி பாடப் புத்தகங்களை வெளியிடுவதில் மத்திய அரசு நமக்குக் கொடுத்த ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேலேயே நாம் கூடுதலாகச் செலவழித்துப் பாடப் புத்தகங்களை வெளியிட்டு இருக்கிறோம். இதுவரையில் 220 பாடப் புத்தகங்களை வெளியிட்டு இருக்கிறோம். மேலும் பல புத்தகங்களைக் கொண்டுவரவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கான முயற்சியில் அரசு ஈடுபட்டு இருக்கிறது.

மேலும், ஆட்சி மொழிபற்றி பல கருத்துக்கள் இங்கே தெரிவிக்கப்பட்டன. இந்த அரசு திட்டவட்டமாகவும், தெளிவாகவும் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே தன் கருத்தைச் சொல்லிக்

1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கொண்டு வந்து இருக்கிறது. இதுபற்றி மாண்புமிகு திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள்கூட சில கேள்விக் குறிகளை எழுப்பினார்கள். அவர்களுக்கும் சொல்லிக்கொள்ளுவேன், ஆட்சி மொழிபற்றிய கொள்கை என்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் சரி, அல்லது கழக அரசைப் பொறுத்த வரையிலும் சரி, இரண்டு விதக் கருத்துகளுக்கு இடமே இல்லை. முன்பு சொல்லிக்கொண்டு இருந்த அதே கருத்தை இன்னமும் சிறிதும் பிறழாமல் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறது. இந்த இயக்கம் தோன்றிய காலம் முதல் 'இந்தியை ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது' என்பதை அன்று முதல் இன்று வரையில் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். இந்தி எக்காலத்திலும் தேசிய மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாது. பதினான்கு இந்திய மொழிகளில் அதுவும் ஒன்று என்று வேண்டுமானால் ஏற்றுக்கொள்ளலாமே தவிர, இந்தியை ஆட்சி மொழியாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்றைக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளாது என்ற கருத்தை அன்று முதல் இன்று வரையில் சொல்லிக்கொண்டு வந்து இருக்கிறோம். இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில்தான் முன்னேற்றக் கழகமும் நமது அரசும் பணியாற்றிக்கொண்டு வருகின்றன. இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் இந்திதான் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. 1965-ஆம் ஆண்டு வரையில் இந்தி மொழியுடன் ஆங்கிலமும் ஆட்சி மொழியாக நீடிக்கும். அதற்குப் பிறகு ஆங்கிலம் அகற்றப்பட்டு இந்தி ஒன்றே ஆட்சி மொழியாக, அனைத்து இந்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்கும் என்று அரசியல் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது. நாம் தெரிவித்த பல்வேறு எதிர்ப்புகளுக்குப் பிறகு இந்த நிலை சிறிது மாற்றப்பட்டது. அதற்கு முன்பு இருந்த நிலை, நமது கிளர்ச்சிகளுக்குப் பிறகு பண்டித நேரு அவர்கள் வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள், ஆங்கிலமும் நீடிக்கும் என்று. அவர் கொடுத்த வாக்குறுதி, இந்தி ஆட்சி மொழி இல்லை என்று சொல்லுவது இல்லை. அல்லது இந்தியின் ஆதிக்கத்தை அகற்றுவது என்பதும் இல்லை. இந்தி பேசப்படாத மக்கள் வாழும் மாநிலங்கள் விரும்பும் வரையில் 1965-க்குப் பிறகும் இந்தியோடு ஆங்கிலமும் ஆட்சி மொழியாக நீடிக்கும் என்பதுதான் அவர் கொடுத்த உறுதி மொழியே தவிர, இந்தி இனி ஆட்சி மொழியாக இராது என்று சொல்லவில்லை. நாம் எடுத்துக்கொண்ட பல்வேறு நிலைகளுக்குப் பிறகுதான் 1963-ஆம் ஆண்டு ஆட்சி மொழிச் சட்டமானது 1968-ல் ஒரு சிறு திருத்தத்திற்கு உள்ளாகியது. இதன்படி

“Notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the Constitution, the English language, may, as from the appointed day, continue to be used, in addition to Hindi.”

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1970 மார்ச் 12]

இந்திக்குப் பதிலாக ஆங்கிலமே தொடர்ந்து நீடிப்பதற்குத்தான் இது வழிவகை செய்து இருக்கிறதேதவிர, இந்தியின் ஆதிக்கத்தை போக்க இதில் ஒன்றும் கூறப்படவில்லை.

“Shall remain in force until resolutions for the discontinuance of the use of the English language for the purposes mentioned therein have been passed by the Legislatures of all the States which have not adopted Hindi as their official language and until after considering the resolutions aforesaid, a resolution for such discontinuance has been passed by each House of Parliament.”

இந்தச் சட்டமும் ஆங்கிலம் நீக்கப்பட்ட பிறகு இந்திதான் இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் என்று சொல்லுகிறது. இது திருப்தி அளிக்கவில்லை என்ற அடிப்படையில்தான் நாம் நமது இந்த மன்றத்தில் 1968-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 28-ஆம் நாளன்று இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தோம். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றி வைத்த நமது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அன்று கூறிய அதே கருத்தைத்தான் இன்றும் நாம் வலியுறுத்திக்கூற விரும்புகின்றோம். “பல்வேறு மொழி-பண்பாடு நாகரீகங்களைக் கொண்ட இந்தியாவில், ஒரு வட்டார மொழியை மட்டும் ஆட்சி மொழியாக்குவது இந்திய ஒற்றுமையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் குலைத்து, ஒரு மொழிப் பகுதி மற்ற மொழிப் பகுதிகளை அடிமை கொள்ளச் செய்திடும் என்று உணரப்படுவதால்,

தமிழும் மற்ற தேசிய மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும். அதுவரையில் ஆங்கிலமே ஆட்சி மொழியாகத் தொடர்ந்து இருந்து வரவேண்டும். அதற்கு ஏற்றபடி இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் மொழிப்பிரிவு திருத்தப்பட வேண்டும் என்று இந்த மன்றம் வற்புறுத்துகிறது.”

என்று அன்றைக்கு இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த மன்றத்தில் நிறைவேற்றி வைத்தோம். இதன்மூலம் இது நமது கழகத்தின் கொள்கை, கழக அரசின் கொள்கை என்று எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். தமிழும் மற்ற தேசிய மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும், 17-ஆவது பிரிவு அகற்றப்பட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. மாண்புமிகு திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள், சுதந்திராக கட்சி அரசியல் சட்டம் 17-வது பிரிவு நீக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது என்று. 17-வது பிரிவு திருத்தப்பட வேண்டும் என்றுதான் நாம் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டு வருகின்றோம். அதையொட்டித்தான் இந்த மன்றத்தில் தீர்மானமாக நிறைவேற்றியிருக்கிறோம்.

“இப்பொழுது நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள மொழிச் சட்டம் இந்த இலட்சியத்துக்கு ஒத்ததாக அமையவில்லை என்று கருதுவதுடன், இந்தியா பிளவுபடவும் அரசாங்க நிர்வாகத்தில்

இருப்பவர்களிடையே, வெறுப்பு, குழப்பம், வேதனைகள் மலிந்த இரு பிரிவுகளை உண்டாக்கிடவும் வகை செய்கிறது என்று கருதுவதோடு, முதலில் குறிப்பிட்ட மொழி உரிமை இலட்சியம் நிறைவேறுவதற்கான முறையில் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருவது எனத் தீர்மானிக்கிறது.

மொழித் திருத்தச் சட்டத்துடன் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள தீர்மானம் இந்தி பேசாத பகுதி மக்களுக்கு அநீதியையும் சங்கடத்தையும், புதிய பளுவையும் உண்டாக்குகிறபடியால், அந்தத் தீர்மானம் அமலாக்கப்படக் கூடாது என்பதில் பல அரசியல் கட்சிகளும் ஒருமித்த கருத்துத் தெரிவித்து இருப்பதைக் கவனத்தில்கொண்டு, மத்திய அரசு உடனடியாக அந்தத் தீர்மானத்தை நீக்கிவைத்து இந்தி பேசாத மக்களுக்குச் சங்கடமும், பளுவும் ஏற்படாத ஒரு முறையை வகுக்கவேண்டுமென்று இந்த மன்றம் வலியுறுத்துகிறது. மொழிப் பிரச்சினைபற்றி ஆய்ந்தறியவும், மொழிச் சட்டத்துடன் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள தீர்மானத்தால் விளையும் சிக்கை அகற்றும் வழிகாணவும், எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களையும்கொண்ட ஒரு மேல்மட்ட மாநாட்டை இந்தியப் பேரரசு கூட்டவேண்டுமென்று இம்மன்றம் கேட்டுக்கொள்கிறது.”

என்ற அளவிலே அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு இருக்கிறது. நேருஜி கொடுத்த வாக்குறுதியின் அடிப்படையிலே தான் திருத்தத் தீர்மானம் கொண்டுவந்ததாகச் சொன்னார்கள். அதோடு அமைந்துவிடவில்லை என்பதைப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். அதை விளக்குகின்றபொழுது அவர்கள் சொன்னார்கள், நேருஜியின் உறுதிமொழியாகட்டும், இந்தத் தீர்மானம் ஆகட்டும், மறை பெய்கிறபோது குடையில்லாவிட்டால் அதைத் தடுப்பதற்கு துண்டை உபயோகப்படுத்திக் கொள்வது போல, அப்படிப் பயன்படுத்திக்கொள்வதிலே என்ன சாதகம் ஏற்படுமோ அதுதான் இதிலே ஏற்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நேருஜியின் உறுதிமொழி நிறைவேற்றப்படுவதோடு நின்றுவிடாது. இந்தி ஆட்சிமொழி அந்தஸ்தைப் பெறக்கூடாது. எல்லா மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து தரப்படவேண்டும். அதுவரையில் ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும்.

1968-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 23-ஆம் தேதி பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசுகின்றபொழுது “எங்கள் கழகத்தின் தீர்மானம்—அப்போது தேசிய மொழிகள் 14-ஆக இருந்தன—இந்தியாவின் தேசிய மொழிகள் அத்தனையும் ஆட்சிமொழிகளாக ஆக்கப்படவேண்டும், அப்படி ஆக்கப்படுகிற காலம் வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக நீடிக்கவேண்டும் என்பது எங்கள் கழகத்தின் திட்டம். அது நிறைவேறுகிற வரையில் நாங்கள் முழுத் திருப்தி அடைவோம் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இப்போது

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1970 மார்ச் 12]

வந்திருக்கிற சட்டம் இருக்கிறதே அது உங்களுக்கு எப்படிப் படுகிறது? என்று கேட்டார்கள். அது எனக்கு எப்படிப்படுகிற தென்றால், மழை பெய்கிறபோது குடை கிடைக்காவிட்டாலும் மேல் துணியை வைத்துக்கொண்டு பிடித்துக்கொள்வதுபோல் உடனடியாக இந்தி வந்துவிடாமல் ஆங்கிலத்தை வைத்துத் தடுக்கிறோம். அப்படித் தடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது 14 மொழிகளுக்காகவும் பாடுபட்டு அவற்றை வளரச்செய்து”

“ இந்திய அரசு இந்திக்கு மட்டும் சலுகை காட்டுகிற அந்தத் திட்டத்தை மாற்றி எல்லா மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து கொடுத்து எல்லா மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கும் உரிய சலுகைகளைக் கொடுத்து வளரச் செய்வார்களானால் நாம் அந்த நிலைக்கு வர முடியும். அதுவரைக் கொஞ்சம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதே கருத்துப்படத்தான் நாங்களும் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்திக்கொண்டுவருகிறோம். அப்பொழுது காங்கிரஸினுடைய திட்டவட்டமான கொள்கை என்ன என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கேட்டார்கள். இந்தியை ஆட்சிமொழியாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்களா என்று திட்டவட்டமாகக் கேட்டார்கள், இங்கேயும் திட்டவட்டமாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பொழுதும் அதற்குப் பதில் வரவில்லை, இப்பொழுதும் வரவில்லை. சமூகத்தின் மொழிக் கொள்கை 14 மொழிகளும் வளருகின்ற வரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும் என்பது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : சபாநாயகர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் பேசும்பொழுது குறிப்பிட்டார்கள், 14 மொழிகள் என்று. முன்னாலே அப்படிப் பேசிய அதே அண்ணாதுரை அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே ராஜ்ய சபையிலே பேசும்படியான சந்தர்ப்பத்திலே, இந்தித் திணிப்பை எதிர்க்கிறோம் என்று கூறினார்கள். பிறகு இந்தியைத் திணிக்காவிட்டால் இந்தியைப் பரப்புவதற்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன் என்று சொன்னார்கள், அதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : இந்தி மொழியைப் பரப்பலாம், ஆனால் ஆட்சி மொழி என்ற அளவிலே அதைப் பரப்பக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். இந்தியிலே இரண்டு ஹைஸ்கூல்கள் நடைபெறுவதற்கு அனுமதியளித்திருக்கிறது இந்த அரசு. ஆகவே, இந்தியை முழுக்க முழுக்க வெறுக்கிறது என்பதல்ல. ஆட்சிமொழியாக இந்தி இருந்தால் அதைப் பரப்புவதற்கு முயற்சித்திருக்கிறேன் என்று ஒரு நாளும் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லவில்லை. அந்த நோக்கத்தோடு பரப்பப்படுகிறது, கட்டாயமாகத் திணிக்கப்படுகிறது என்ற காரணத்தினாலே அதை அவர்கள் எதிர்த்தார்கள். இப்பொழுதும் இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கிறோம். ஒருநாளும் இந்தி ஆட்சி மொழியாக இருக்கக் கூடாது என்பதுதான் திட்டவட்டமான கொள்கை. 14 மொழி

1970 மார்ச் 12] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கருக்கும் சம அந்தஸ்து தரப்படவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய கொள்கை, அதுவரையில் 14 மொழிகளும் வளருகின்ற வரையில் ஆங்கிலம் நீடிக்கவேண்டுமென்பதுதான் இந்த அரசின், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் நோக்கம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் 14 மொழிகளும் வளரவேண்டும் என்று சொல்கிறார்களா அல்லது 14 மொழிகள் வரவேண்டுமென்று சொல்கிறார்களா என்பதைத் திட்டவட்டமாகச் சொல்ல வேண்டும், இந்தியும் அதிலே ஒன்றாக இருக்கும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்களா?

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : 14 மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து தரப்படவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலைமை வருகின்றவரையில் ஆங்கிலம் நீடிக்கவேண்டும் என்பதுதான் திட்டவட்டமான கொள்கை. 14 மொழிகளில் இந்தியும் ஒன்றாக இருக்கும். தமிழுக்கும் இந்திக்கும் சம அந்தஸ்து இருக்கவேண்டும். தமிழுக்கு இல்லாத ஒரு அந்தஸ்தை இந்தி பெற்று ஆட்சிமொழியாக இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் எங்களுடைய திட்டவட்டமான கொள்கை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : 14 மொழிகளும் ஆட்சிமொழிகளாக இருக்கவேண்டும் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்கிறார்களா?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக ஆகும்வரை இந்தியைத் திரிப்பதை நாங்கள் ஏற்க மாட்டோம். 14 மொழிகளும் ஆட்சிமொழிகள் ஆகின்றவரையில் ஆங்கிலம் நீடிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம். 14 மொழிகளும் ஆட்சிமொழிகள் ஆகவேண்டும் என்பது எங்களுடைய கொள்கை. தயவுசெய்து அவர்கள் கொள்கை என்ன என்பதைச் சொல்ல வேண்டும்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : எங்களுடைய கொள்கையைத் திட்டவட்டமாக அறிவித்திருக்கிறோம். ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. 14 மொழிகளும் வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. எங்களுடைய திட்டம் மும்மொழித் திட்டம்தான். இந்தியை விரும்புகின்றவர்கள் படிக்க வேண்டுமென்றுதான் சொல்கிறோம். (சப்தம்) சத்தம் போட்டு எதுவும் பண்ணவேண்டாம்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : இந்தியாவினுடைய ஆட்சி மொழியாக எந்த மொழி இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்கள்?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : சம அந்தஸ்து எல்லா மொழிகளுக்கும் வேண்டும். நேருஜி அந்த முறையிலேதான் உறுதிமொழி கொடுத்தார்கள். நேருஜி எங்களுடைய கட்சிதான். நீங்கள் ஏன் வருகிறீர்கள்?

[1970 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வாதத்தை ஒத்துக்கொள்கிறேன். எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கின்ற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டும், பிறகு இந்தி இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டபிறகு இந்தி இருக்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள் அவர்கள். ஆனால் நாங்கள் எல்லோரும் தமிழை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று தமிழின் மீதுள்ள 'தவறான' பற்றின் காரணமாகச் சொல்கிறோம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தவறான பற்றே என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. மொழிப் பிரச்சனையில் கொள்கையைத் திட்ட வட்டமாகச் சொல்லவேண்டும். நேருஜி அவர்கள் இந்தி திணிக்கப் படக்கூடாது, எல்லோரும் விரும்புகிற வரையில் ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டுமென்று உறுதிமொழி கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாங்கள்தானே கேட்டோம்? நாங்கள்தானே வாங்கினோம்? நேருஜி அவர்கள் பிரதம மந்திரியாக இருந்தபொழுது கேட்டு நாங்கள்தானே கொண்டுவந்தோம்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் தயவுசெய்து திருத்திக்கொள்ளவேண்டும். சினாகாரன் கொண்டுவந்தான். சின யுத்தம் வந்த நேரத்தில் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும்—எதிர்க்கட்சிப் பத்திரிகைகள் உள்பட—அதுவரையில் இல்லாத முறையில் விளிம்பு கட்டிப் போட்டு, நேரு அவர்கள் இந்தியாவின் ஒற்றுமையைக் காப்பதற்காக இதை ஏற்றுத்தான் ஆகவேண்டுமென்று கொடுத்த உறுதிமொழி.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நேருஜி அவர்கள் தனிநாடு வேண்டுமென்று சொல்லி, விட்டுவிட்டுப் போனவர் அல்ல. நாட்டு மக்களுடைய சுதந்திரம், அந்தஸ்தைப் பாதுகாப்பதற்காக எத்தனையோ தியாகங்களைச் செய்தவர்கள். திராவிட நாடு கேட்டு விட்டுவிட்டுப்போனவர் அல்ல.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : பாகிஸ்தான் என்னுடைய பிணத்தின் மீதுதான் உருவாகும் என்று சொன்னார், ஆனால் பாகிஸ்தான் உருவாவதை இருந்து பார்த்துவிட்டுப் பிறகுதான் மறைந்துபோனார்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அடைந்தால் திராவிட நாடு இல்லாவிட்டால் சுடுகாடு என்றார்கள். இப்பொழுது சுடுகாட்டிலா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : சுடுகாட்டில் இல்லை. உங்களோடு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அதற்காக மகிழ்ச்சி. உங்களோடு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறோமே.

THIRU K. VINAYAKAM: I am not on this controversy. What

L

1970 மார்ச் 12]

MR. SPEAKER : Only after the end of Hon. Minister's speech.

THIRU K. VINAYAKAM : If the Hon. Minister is willing, he can answer. . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மந்திரிகள் விரும்பினால் கூட பேரவைத் தலைவர் அனுமதி கோடுத்தால்தான் சொல்ல முடியும்.

THIRU K. VINAYAKAM : I have also given a cut-motion. may. . . .

MR. SPEAKER : No, No.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : நாங்கள் திட்ட வட்டமாகச் சொல்லுவது போன்று, 14 மொழிகளும் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழிகளாக ஆகும் வரையில் ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவது போல், உங்களுடைய திட்ட வட்டமான கொள்கை என்ன? ஆங்கிலம் விரும்பப்படாத நிலை ஏற்படும் போது இந்திதான் இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்பது மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்களின் கொள்கையா? காங்கிரஸ் கட்சியின் கொள்கையா?

திரு. பி. லி. கருத்திருமன் : அது அன்று உள்ள மக்கள் எப்படி முடிவு செய்கிறார்களோ அதைப் பொறுத்தது. எங்களுடைய கொள்கையை நான் திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டேன். உங்களைப் போல் நான் ஒன்றும் ஓடக் தயாராக இல்லை. மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தமட்டில் மும்மொழிக் கொள்கை எங்களுடையது. பிரதேச மொழி இருக்க வேண்டும்; விரும்பும் வரை ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும்; ஆங்கிலத்தை எல்லோரும் படிக்க வேண்டும். விக் லாங்வேஸ் இந்தி என்று இதே அரசாங்கம் எழுதி அனுப்பியிருக்கிறதே

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : நாவலர் கேட்ட கேள்வி, ஆங்கிலம் அகலுகின்றபோது எந்த மொழியை இந்தியாவினுடைய ஆட்சி மொழியாக நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள் என்பது. ஆங்கிலம் அகலுகின்ற நேரத்தில் இந்தி இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்பதை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா என்பது நாவலருடைய கேள்வி. நீங்கள் சொன்ன பதில் 'அப்போது மக்கள் எதை விரும்புகிறார்களோ அது ஆட்சி மொழியாகும்' என்பதாகும். நாங்கள் சொல்லுவது--அப்போது மக்கள் இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக தமிழ் இருக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்யும் நிலையை அடைய வேண்டுமென்று கருதுகிறோம். நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

திரு. பி. லி. கருத்திருமன் : அப்போது இருக்கும்படியான ஆட்சி, அப்போது இருக்கும்படியான மக்கள் அதை முடிவு செய்வார்கள். தமிழ் வேண்டாம் என்று நான் ஏன் சொல்லுகிறேன்? நீங்கள் வெளியே போய்ப் பிரசாரம் செய்வதற்கா? 'ஓ! எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சட்டசபையிலே தமிழ் ஆட்சி மொழியாவதை எதிர்க்கிறார்' என்று நீங்கள் பேசுவதற்கு ஒன்றும் நான் ஏமாந்தவன் இல்லை.

[1970 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : ஆங்கிலம் அகன்று இந்தியாவின் ஆட்சி மொழிகளில் தமிழும் ஒன்றாக இருக்க முடியும் என்பதைத் தாங்கள் ஆமோதிக்கிறீர்களா?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : ஏன் ஆமோதிக்கக் கூடாது? நான் அவ்வளவு பிற்போக்குவாதி அல்லவே. தமிழ் உலகப் பொது மொழியாகக் கூட இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவேன். உலகத்திற்கே வள்ளுவர் வழி காட்டவில்லையா? தமிழில் இருக்கும் படியான சூத்து, ஊட்டம், கருத்து, விஞ்ஞானம் அந்த அளவுக்குப் பாவ வேண்டும். தமிழ் மொழி உயர்வு அடைய வேண்டுமென்பதில் உங்களை விட நான் எந்த விதத்திலும் குறைந்தவன் அல்ல.

மாண்புமிகு திரு. -மு. கருணாநிதி : மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். ஆங்கிலம் அகற்றப்படுகின்ற நோத்தில் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழிகளில் தமிழும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமென்பதை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆட்சேபிக்க வில்லை; ஆமோதித்திருக்கிறார். எங்கள் கட்சி அந்த நிலையைத் தான் கொண்டிருக்கிறது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இப்போதே ஷெட்யூலில் இருக்கிறதே.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : ஆட்சி மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் இப்போது எடுத்து வைக்கப் பட்ட கருத்துக்களில் இருந்து, நடந்த விவாதத்தில் இருந்து யாருக்குக் குழப்பம் இருக்கிறது என்பதை நாட்டு மக்கள் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்வார்கள். இருமொழிக் கொள்கையைத் தற்போது நடைமுறைப் படுத்த வேண்டுமென்பதுதான் இப்போதுள்ள திட்டம்.

இந்த மானியத்தின் பேரிலும், வெட்டுத் தீர்மானங்களைக் கொடுத்தவர்கள் அவற்றின் பேரிலும் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் விரிவான விளக்கங்களைக் கூறாவிட்டாலும் அந்தக் கருத்துக்களின் அடிப் படையில் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று கூற விரும்புகிறேன். இந்தப் பணிகளை எல்லாம் சிறப்பாக நிறைவேற்றுவதற்கு ஒத்துழைத்த போவை உறுப்பினர்களுக்கும், துறைச் செயலாளர் அவர்களுக்கும், இயக்குநர்களுக்கும், செம்மையாகப் பணி புரிந்த அனைவருக்கும் நன்றியையும், வணக்கத்தையும் மீண்டும் மீண்டும் தெரிவித்து உரையை இந்த அளவோடு முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. வினாயகம் : ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபிகேஷன். இந்த மொழிக் கொள்கையைப் பற்றி இந்த அளவுக்கு விவாதத்தை இங்கே நடத்துகிறோம். இந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் 25 பேர் பாராளுமன்றத்தில் இருக்கிறார்கள். அங்கே உங்களுடைய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளு

1970 மார்ச் 12]]திரு. கே. வியாகம்[

வதற்கு உங்களுக்கு இப்போது நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அங்கே பேசாது விட்டு விட்டு எங்களைச் சிக்கலிலே மாட்டலாம் என்று இங்கே பேசுகின்றீர்கள். இங்கே நீங்கள் வாக்குவாதத்திலே வெற்றி பெற்றதாகச் சந்தோஷப்படலாமே தவிர, செயல்முறையில் என்ன வெற்றி பெற்று விட்டீர்கள்? இதற்கு ஒரு விளக்கம் தரமுடியுமா?

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : அன்று 25 உறுப்பினர் களுமே சென்றிருந்தாலும் திருத்தம் நிறைவேற்றி இருக்காது. பத்து பேர் வந்தாலும், 25 பேர் வந்தாலும் தீர்மானம் முன்னேற்றக் கழகக் கொள்கை திருத்தத் தீர்மானம் மூலம் திட்டவட்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. காமராஜர் அவர்கள் வந்தார்களா என்றால், அந்தக் கட்சி என்ன கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்வதுதான் முக்கியமான ஒன்று. இங்கே கூட 234 பேரும் வத்தபிறகுதான் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற நிலை இல்லை. பத்து பேரோ, பதினைந்து பேரோ, திருத்தத் தீர்மானத்தின் மூலம் எங்கள் கொள்கை திட்டவட்டமாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. காமராஜர் என்ன கருத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதுதான் கேள்வி.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : மூன்று வருஷம் கழித்துத் தீர்மானம் கொண்டு வந்து விட்டு பத்து பேர் உள்ளே, பதினைந்து பேர் வெளியே. காமராஜர் அவர்கள் வருகிறாரா என்பதைப் பார்ப்பதற்காக வெளியே 15 பேர் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அந்த 10 பேரும் கூட வெளியே வந்து பார்த்திருக்கலாமே.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அவர் உள்ளே வந்து சும்மா உட்கார்ந்து விடுவாரோ என்பதற்காக உள்ளே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : டிவிஷன் மணி அடித்து முடிந்த பிறகு கதவைச் சாத்தி விடுவார்கள்; உள்ளே போக முடியாது.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே, திரு. ஏ. பாலசுப்பிரமணியம், திரு. கே. பி. எஸ். மணி, திரு. ஆர். கருப்பையா ஆகியவர்கள் இருப்பிடத்தில் இல்லாததால் அவர்களுடைய வேட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டனவாகக் கருதப்பட்டன.

திரு. எம். சுரேந்திரன், திரு. சோ. அழகர்சாமி ஆகியோருடைய வேட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி—
“நிதித் கோரிக்கை எண் 13—கல்வி—என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 67,73,14,400-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”.

[1970 மார்ச் 12]

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

1-57
p.m.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இந்த அளவோடு முடிவுற்று பேரவை நாளே காலை 9 மணி அளவில் மீண்டும் கூடும். வணக்கம்.

பின்னர், பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(9) பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்

A. Statutory Rules and Orders.

'Nil'

B. Reports, Notifications and other papers.

@ 67. Note on Demand No. 13—Education (1970-71) (English and Tamil).

